Yến Linh

tiểu thuyết

Những phiên bản nằm nghiêng

Tặng Mẹ,
tặng N,
và tặng Tôi của những ngày đã qua.

I

Hình như tôi đã tỉnh trong cơn mê. Mấy viên thuốc an thần uống vào tối qua không đem lại cho tôi giấc ngủ mong đợi. Chưa bao giờ chúng đem đến cho tôi giấc ngủ. Giấc ngủ tôi mọi đêm là khối tròn di chuyển trên sợi dây cước mỏng manh, treo ngang vực thẳm cheo leo. Khối tròn di chuyển được những xen-ti-mét đầu tiên, chúng sẽ trượt ngã. Rồi ở những xen-ti-mét tiếp theo cũng không khác đi. Vốn dĩ chúng không phải là những diễn viên xiếc đi trên dây chuyên nghiệp. Không ai biết khi trượt ngã, vực thẳm sẽ đón nhận chúng bằng những thứ gì?

Chập chờn giữa tỉnh và mê, tôi đưa tay lay gọi V. Ánh đèn ngủ màu lam nhạt soi sáng góc ngủ. Không biết vì sao con cá sấu xanh lại nằm giữa chúng tôi. Tiếng quạt chạy đều đều. V vẫn còn ngủ. Thường tôi phải lay gọi nhiều lần V mới tỉnh giấc được. Công việc mỗi ngày kéo dài đến hơn mười giờ đêm vắt kiệt cơ thể anh.

V thức giấc, khuôn mặt ngái ngủ nhìn tôi cười. Nụ cười để lộ hai chiếc răng cửa trẻ con to cộ không ăn nhập gì với những đường nét trên khuôn mặt. Anh sẽ đưa tay choàng qua người tôi, kéo tôi về phía anh. Mùi cơ thể đàn ông ập vào mũi. Da thịt mát lạnh hòa vào nhau. Thi thoảng, tôi sẽ đưa mũi khịt khịt với phát hiện rằng đêm qua V không tắm. Anh sẽ cười nụ cười biết lỗi của trẻ con.

- Đêm qua anh về muộn, bị mưa ướt, lạnh buốt, không đủ can đảm để tắm. Tí nữa anh sẽ tắm mà.

***

Ngày nào đó, trong quán cà phê tĩnh lặng, xa lạ, tôi ngồi một mình, nghe nỗi cô đơn nảy mầm nứt nẻ trong người mình. Bất chợt, có người mang V đến dúi vào tay tôi, bảo rằng tôi hãy yêu thương V vì anh là người tốt, đáng để yêu thương. "Thật khó khăn để tìm được một bờ vai có thể đi cùng ta đến hết cuộc đời. Hãy nhớ lấy." Người lạ mơ hồ đang trộn lẫn trong không khí thì thào vào tai tôi. Điệu thì thào của cơn gió nhẹ.

Tôi yêu. Nhanh chóng, dĩ nhiên như thứ quy luật tình yêu bất dịch tồn tại trong mỗi người, giờ đang trỗi dậy trong tôi. Và đáp lại tình yêu của tôi, V yêu tôi ngấu nghiến, vồ vập. Chúng tôi khao khát, vỗ về, âu yếm nhau. Mỗi sáng, chúng tôi nấn ná, vuốt ve nhau trong đống chăn đệm sực nức hơi người trước khi rời nhau ra, bắt đầu ngày mới.

2

Sáng nay, V thức giấc chỉ sau hai tiếng gọi của tôi. Lạ lùng! Tôi chờ đợi nhưng không thấy cái miệng cười quay sang tôi. Hai chiếc răng cửa biến mất trong hốc tối tăm, kiên quyết lẩn trốn trong ấy không chịu ra. Tuy nhiên, V vẫn giữ thói quen kéo tôi nép vào lòng anh. Khuôn mặt tôi áp vào da thịt khuôn ngực trần ấm nóng đang phập phồng từng nhịp thở. Da thịt tôi cảm nhận từng mạch máu V co giật nhịp nhàng, tựa đang rung rung chơi khúc flamenco không đều đặn. Những ngón tay V luồn vào mái tóc tôi. Anh vuốt nó nhẹ nhàng, mân mê từng nhúm tóc nhỏ. Gió nóng thổi từ miệng vào tai mơn trớn, khiêu khích mời gọi. Lớp sụn dưới bụng V ngỏng cao, chạm vào da thịt tôi và lướt qua vùng ẩm ướt, không dừng lại như mọi lần. Có lẽ V không muốn như thói quen mọi ngày. Đêm qua V về muộn, anh đổ sập người xuống đệm, lí nhí những câu không rõ ràng trong cuống họng. Hình như là chúc ngủ ngon. Lát sau đã nghe tiếng ngáy mệt mỏi. Tôi dậy thay quần áo giúp anh. V vẫn ngủ ngon giấc. Đêm nào V cũng ngủ ngon giấc. Không có gì của ban ngày có thể chen vào giấc ngủ của anh. Anh bảo, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra thì tối đến cũng nên gạt nó sang một bên, vứt vào xó xỉnh nào đó. Hôm sau, ta sẽ nhặt nó lên để tiếp tục giải quyết, tiếp tục mệt mỏi với nó. Hãy cứ chuẩn bị tinh thần rằng cuộc đời sẽ làm ta mệt mỏi nhiều lắm. Vì vậy, cần có giấc ngủ đủ để tỉnh táo, đối phó với cuộc sống vốn như một thứ cơm trộn thập cẩm hổ lốn được ăn trong không gian xô bồ. Sống là tồn tại để đối phó, chuỗi dài những đối phó. Vì thế cần phải có sức lực. Em cũng nên tập giống anh. Nếu làm được sẽ thấy nhẹ nhõm phần nào.

Tôi không có thói quen chen vào khi người khác nói và chưa bao giờ ngắt lời khi V đang nói. Thỉnh thoảng, tôi tự hỏi chính tôi, V đang ở trước mặt tôi đây có phải là V không? Có phải V của lần đầu tôi đã gặp, đã yêu? Cảm nhận nhạy cảm mơ hồ báo cho tôi biết rằng V đây là V nhưng cũng không là V của ngày đầu tiên tôi gặp. Anh đã biến thành cỗ máy. Cỗ máy được lập trình sẵn với chương trình hoàn hảo. Cỗ máy thành công nhất, không có nhà khoa học nào của hiện tại và tương lai có thể làm ra cỗ máy thứ hai giống như thế. Cỗ máy hoàn hảo này biết ăn uống, đi làm, học hành, đọc những cuốn sách yêu thích. Cỗ máy biết yêu đương. Có đầy đủ các cung bậc tình cảm của yêu đương. Biết làm tình. Làm tình giỏi, luôn biết cách đưa đối phương đến cao trào. Cỗ máy có một bờ vai vững chắc, đủ khiến nhiều người muốn tựa vào tìm chốn yên bình chốc lát cho cuộc đời luôn thèm khát che chở.

Tôi thấy thương khi nhìn V cuộn người lại, ngủ mê mệt. Anh tựa xác chết bị kẻ giết người vứt vào đống chăn đệm cho hưởng ân huệ cuối cùng thay vì nhẫn tâm vứt vào xó xỉnh nào đó cho ruồi, kiến rỉa da thịt. Cuộc đời đã biến V thành một cỗ máy. Cỗ máy với câu cửa miệng: *"Cuộc sống mà..."* nửa u uất, nửa khuất phục, tỏ thái độ chấp nhận lấy mọi thứ quanh mình. Anh chấp nhận lấy nó và chẳng mơ đến ngày mình có thể thoát ra.

Có lần tôi văng tục vô nghĩa, "Cuộc đời thật khốn nạn". V đặt tay lên hai bầu má tôi, bàn tay di chuyển từ mi mắt xuống miệng. Anh để những ngón tay lên môi tôi, ý rằng sau này đừng bao giờ nhận xét như thế nữa. Chẳng có cuộc đời khốn nạn nào cả em ạ! Cái chúng ta gọi là cuộc đời ấy chỉ đơn giản là dòng chuyển động không ngừng của thời gian mà thôi. Chúng ta chửi rủa cuộc đời khốn nạn vì chúng ta không biết làm gì hơn, không thể làm gì khác được. Chính ta làm ta khốn nạn và làm cho những người quanh ta khốn nạn theo. Chúng ta có thể thay đổi được gì không? Chúng ta chờ đợi điều gì ư?

Khi V nói thế, tôi biết, anh đã chấp nhận và thỏa hiệp với mọi thứ. Anh đã trở thành cỗ máy. Còn tôi chấp nhận yêu một cỗ máy. Tôi yêu tiếng thở phập phồng của cỗ máy. Yêu từng mạch chuyển động rần rật của các mạch máu. Tôi yêu bờ môi mềm mát tôi chạm vào mỗi ngày. Tôi mân mê, mơn trớn, nhanh chóng trộn lẫn vào da thịt V. Thứ nước bọt sánh đặc còn ngái mùi đêm tan trong đầu lưỡi. Mùi vị lạ lẫm. Bàn tay tôi di chuyển nhẹ nhàng trên sống lưng V. Lớp da thịt V rùng rùng ớn lạnh dựng lên phản ứng phòng thủ. Gai ốc hiển hiện rõ rệt dưới tay tôi. Phản ứng đáp lại của tôi là đẩy V ra. Có điều gì không bình thường ở đây, trong buổi sáng này. Cỗ máy hôm nay chạy lệch khỏi chương trình đã được lập trình sẵn. Lẽ ra, như mọi buổi sáng khác, V sẽ siết chặt tay tôi. Đầu lưỡi sục sạo vành tai, mân mê cắn nhẹ vào nó. Đầu lưỡi lia vòng tròn trong hốc tai, rồi dừng lại một lát, phả vào ấy sinh khí nóng hổi của cơ thể luôn rạo rực ham muốn. Sẽ tiếp tục gây nên cơn kích thích bằng phút dạo đầu ở cổ, hai bầu ngực. Cứ thế di chuyển dọc xuống vùng kín đã ẩm ướt từ lúc nào. Những cú thọc sâu, sâu hơn nữa. Lấp đầy khoảng trống bằng những tia nước đặc quánh, trắng nhờn mang nhiệm vụ lớn lao. Cơn co giật dâng lên đỉnh điểm sẽ đáp lại cơ thể đang nằm sấp trên người mình. Hai cơ thể dính chặt như hai lát bánh quy dính vào nhau bằng lớp kem mềm dẻo.

Thường là như thế.

Buổi sáng nay thì khác.

Tôi đẩy V ra bằng cớ: "Trễ rồi! Em phải chuẩn bị bữa sáng cho anh." V cười, đặt tay tôi lên miệng và hôn. Anh buông tôi ra. Anh còn mệt mỏi nấn ná trên giường. Lát nữa anh sẽ ra khỏi đống chăn đệm, thực hiện vài động tác thể dục, đi tắm, ăn bữa sáng và ra khỏi nhà.

Chiếc váy ngủ nhàu nhĩ màu mỡ gà lơ phơ bước vào bếp. Đôi mắt nhuốm màu mệt mỏi. Ai biết được trong đôi mắt ấy có những gì? Chiếc váy mỡ gà thèm một cơn gió. Gió mạnh. Gió thổi tung những cánh diều, đưa chúng vào bầu trời rộng lớn, ban tặng cho chúng sự hoan lạc. Bầu trời sẽ có cánh diều màu mỡ gà. Nhất thiết, cánh diều phải mù. Nó không được vẽ đôi mắt. Không có đôi mắt, nó sẽ tự do bay, không phải lo sợ mình sẽ chạm vào những cánh diều khác. Không có đôi mắt, có thể nó sẽ lạc đường, sẽ rớt xuống nơi nào đó. Không hề hấn gì. Không có đôi mắt nó được bay mà không phải lo sợ quá nhiều. Có những đôi mắt, để nhìn thấy, để cảm nhận chỉ làm cho người ta thêm lo sợ, thêm nhút nhát. Có những đôi mắt khiến người ta ảo vọng đến

những con đường cao hơn, xa hơn, trong khi người ta không thể bước đi trên con đường ấy. Và sinh ra hằn học. Và trở thành loài cây độc, sẵn sàng ăn thịt bất cứ sinh vật nào đến gần, không cho nó đi, dù nó biết rằng, cả ngàn đời nó vẫn là loài thực vật không được nặn cho những đôi chân.

Đôi mắt V mệt mỏi nhìn tôi.

- Đêm qua em ngủ có ngon không?

V hỏi. Điều đó cho biết cỗ máy đã hoạt động bình thường như mọi ngày. Tiếp theo sẽ là nhắc về vốc thuốc dành cho bữa sáng. Vitamin, một số thuốc kích thích việc ăn uống - những thứ được bác sĩ quen kê đơn. V không biết, sau khi V đi, tôi sẽ đem cất nó vào một nơi bí mật.

- Em lại gặp ác mộng.

Tôi nhìn sâu vào mắt V. Lẽ ra tôi cần nói rằng, em lại gặp ác mộng, mặc dù em đã tăng liều lượng thuốc an thần lên. Tôi không nói, bởi thuốc an thần là bí mật của riêng tôi. V hơi sững lại. Có thể anh đang nhớ lại buổi chiều trong phòng khám cách đây không lâu.

- Có thể trong ấu thơ, cô ấy đã bị một cú sốc nào đó để lại di chứng cho đến bây giờ. Cô ấy bị những rối loạn về tinh thần. Tâm lý cô ấy luôn bị đè nặng. Vấn đề nặng hơn ở chỗ cô ấy bó buộc mình, không bao giờ bộc lộ những điều thật sự nằm trong suy nghĩ của cô ấy ra ngoài.

- Một cú sốc? Tôi không nghe cô ấy kể gì về những điều ấy cả.

- Anh biết đấy, có những điều không dễ dàng kể ra. Anh cần ở bên cô ấy. Đừng bỏ qua những điều cô ấy nói, dù đôi khi nó hơi điên rồ đối với một người nghe bằng đôi tai bình thường. Biết đâu, lúc nào đó cô ấy sẽ nói cho anh biết.

Tôi đứng sau ô cửa, nghe lén cuộc trò chuyện giữa V và bác sĩ chuyên khoa thần kinh. Dĩ nhiên anh sẽ chẳng bao giờ cho tôi biết đó là bác sĩ thần kinh. Và tôi cũng sẽ chẳng cho anh biết đó là một gã bác sĩ tồi. Một cú sốc từ thời thơ ấu ư? Ai cũng có những cú sốc như thế. Việc gì phải trầm trọng hóa nó lên. Chỉ có trẻ thơ mới gục ngã trước những cú sốc còn bọn người trưởng thành hơn thì miễn nhiễm trước chúng à? Gã ta thì biết cái quái gì chứ? Dù đã chắc nịch, mạnh miệng chửi gã bác sĩ ấy, tôi lại thấy lo cho chính mình. Tôi ngồi ở hàng ghế xanh nơi phòng khám, bắt đầu nghĩ mông lung. Tôi nghĩ về trạng thái bấp bênh của mình (rõ ràng càng ngày nó càng tồi tệ, nhớp nháp hơn), về những ngày tháng tôi sống quanh quá nhiều người điên. Liệu ngày nào đó, tôi có thể bị điên không? Nếu vậy, V có rời bỏ tôi không? Hiếm có người đàn ông nào chịu chấp nhận sống với một người bị điên.

Tôi bắt đầu lo sợ cảm giác mình sẽ bị bỏ rơi.

Bỏ rơi thật sự. Tôi chưa bao giờ quen được với cảm giác đó. Tôi đã tự nhủ, sau này, chỉ tôi có quyền bỏ rơi người khác, còn họ thì không bao giờ có quyền bỏ rơi tôi.

Lần đầu tiên, khi tôi hỏi V anh có bao giờ mơ những cơn ác mộng giống tôi không? Anh trả lời không. Anh chưa bao giờ mơ cả. Anh trả lời không dứt khoát. Hoặc có thể anh đã mơ song anh không muốn nhớ về chúng nữa. Trí óc anh bảo rằng những giấc mơ là điều xa xỉ nên đã tự xóa nó đi từ trong tiềm thức. Vì vậy, trong trí nhớ của sớm mai thức giấc, hành trang anh không có giấc mơ nào. Tôi thoáng bất ngờ. Tôi đã nghĩ rằng, ai trong đời cũng có những giấc mơ. Ai cũng phải mơ. Hoặc những giấc mơ tươi đẹp hoặc cơn ác mộng kinh khủng.

Ai trong đời cũng có những giấc mơ. Tôi đã sống trong giấc mơ suốt thời gian tôi tồn tại với hình hài cơ thể con người. Giấc mơ là vô thức, là tiềm thức không bao giờ tôi có thể xóa bỏ được. V thì không. Ít nhất trong khoảng thời gian hai mươi mấy năm làm người của anh, cho đến khi tôi đến bên V. Điều đó gây cho tôi nỗi thắc mắc lớn. Người ta có thể sống mà không có những giấc mơ được chăng?

Bất giác, tôi muốn hỏi câu gì đó trong buổi sáng nhạt nhẽo này.

- Anh à! Anh có tìm cách giữ em lại nếu em biết bay và bỗng dưng bay mãi không?

V cười bâng quơ.

- Anh sẽ không giữ em lại. Không ai đủ sức để giữ em lại. Em chẳng thuộc về ai.

Câu cuối, giọng anh hơi chùng xuống. Trong đó là giọt buồn đang rưng vỡ.

- Có lẽ thế! Em chẳng thuộc về ai cả. Chúng ta chẳng thuộc về đâu. Cuộc đời chúng ta đơn thuần chỉ là ký gửi anh nhỉ!

- Em chưa thấy ai biết bay cả. Mọi ước muốn biết bay đều bị giết chết phải không anh? Mà đêm qua em lại mơ thấy mình trôi. Trôi chứ không phải bay anh ạ. Trong không gian xam xám, li ti bụi ánh sáng ấy, em cứ trôi mãi, trôi mãi, không xác định được phương hướng, không điều khiển được mình.

Tôi dừng cuộc nói chuyện bằng cách lấy thêm những miếng bánh mì trong bọc đặt ra đĩa. Lớp không khí đông cứng lại. Chúng không chịu tiếp tục vòng chuyển động của mình mà cứ lởn vởn quanh hai người, cố chờ đợi. Có mùi nặng nề xộc vào mũi. Tôi biết nên dừng câu chuyện này sớm hơn lệ thường. Đôi lần, tôi đã bung ném tâm trạng nặng nề của mình vào V, song lần này thì không được. Tôi thấy thương ánh mắt của anh.

Lời dặn dò ơ hờ, nhạt thếch được chen vào câu chuyện tôi đã chủ động kết thúc.

- Tối nay anh nhớ về sớm. Em làm món nem rán anh vẫn thích ăn.

- Ừ! Anh sẽ cố gắng về sớm.

V lừng khừng nhai miếng bánh mì rồi bỏ dở nó trên đĩa. Anh có vẻ mệt mỏi. Mỗi khi mệt mỏi, V không bao giờ nhìn vào mắt tôi. Anh sợ tôi nhìn thấy con người yếu đuối trong anh. V đi vào buồng tắm, vục nước rửa mặt. Tôi soạn đồ đạc, tài liệu cho vào chiếc cặp da màu đen. Sau đó, trước khi khoác lên vai chiếc cặp nặng nề, ra khỏi nhà, V sẽ dừng lại ở cửa hôn lên trán tôi. Cảm giác ướt mềm ập lên vùng trán lúc nào cũng hâm hấp nóng. Bàn tay V vẫy chào tạm biệt. Âm thanh của đôi giày đen vang lên đều đều trên hành lang, trộn chung với ba chữ “anh yêu em”. Hỗn hợp âm thanh ấy vang lên, va đập vào vách tường, rụng rơi lả tả sau khi đến tai tôi rồi biến mất như hàng trăm thứ âm thanh đã xuất hiện và biến mất trong cuộc sống này.

Khi sống với V, đã từng có rất nhiều buổi sáng, tim tôi biết hát bài ca khi nghe anh nói anh yêu em. Lâu dần ba tiếng “anh yêu em” thành thứ thói quen nhàm chán, không gây những đợt sóng kích thích lên não nữa. Những bài ca bỗng tắt ngấm trong cuống họng, tựa đống lửa sắp tàn lại bị dội nước lên.

V đi rồi.

Tôi dọn dẹp chén đĩa, tự pha cho mình ly cà phê sữa - loại gói uống liền, không có mùi gì rõ rệt. Dung dịch nước xỉn màu trôi nhanh qua cuống họng, chui tọt vào bụng, không đọng lại hương vị gì. Tôi mua sự tỉnh táo cho một ngày với giá rẻ mạt.

Các công việc của buổi sáng bắt đầu. Thau quần áo đầy chờ được giặt giũ. Sàn ướt nhẹp, trơn chuội rong rêu cả tuần chưa cọ rửa cần những nhát bàn chải miết qua, thêm ít nước tẩy rửa để diệt đi lũ vi trùng bệnh hoạn ẩn nấp. Cửa sổ duy nhất của phòng đòi thay tấm rèm đã bám bụi bằng tấm rèm khác, lớp không khí cũ mèm trong nhà cần phải đuổi đi...

Tôi làm tất cả công việc đó như một cái máy chăm chỉ. Ừ! Cuối cùng tôi cũng chỉ là một cái máy. Một cái máy quá tải hay hỏng hóc, trục trặc với đủ loại dây nhợ mang trong mình.

Sáng nay, chiếc máy chạy bình thường. Công việc xong lúc chín giờ sáng. Tôi vứt nốt túi rác vào thùng rác đặt ở hành lang, không quên lấy riêng phần xương cá cho bầy chó luôn trong tình trạng ốm đói ở nhà bên cạnh. Mùi cá ám vào người khiến tôi nhớ ra mình cần được tắm, được vuốt ve cơ thể. Tự vuốt ve, mơn trớn da thịt mình trong làn nước mát được xem như liệu pháp xoa dịu cơ thể hữu hiệu. Lâu lắm rồi, hình như tôi đã quên việc yêu thương cơ thể mình. Bây giờ cơ thể trần truồng tôi đang đứng trước tấm gương soi lễu nhễu nước, bám đầy bọt xà phòng tắm. Hiện ra trong chiếc gương dài, bắt đầu có dấu hiệu bong tróc lớp tráng thủy ốp sát tường là một khuôn mặt mỉa mai. Khuôn mặt nhô ra chào, hốc mắt tròn xoe không phản ứng. Hai quầng thâm đã giấu đi sự trẻ trung của ánh mắt. Hàng mi dài bất động. Môi hơi trễ xuống làm động tác nhạo báng chân dung mình hiện ra trong gương. Bức ảnh nude tôi với các đường nét gượng gạo dần dần hiện ra. Tôi ngắm nghía mình, muốn đưa mình vào khuôn hình nào đó. Trước ánh sáng của đèn flash, thân thể gầy còm chống cự như con cá đang bị bóc vẩy trắng hếu. Bị bóc vẩy nhưng vẫn chưa chết, cố giãy đành đạch thoát khỏi lưỡi dao trên tấm thớt. Nó đang cố chống lại cái chết tiếp theo đang ập đến. Hoảng loạn cực độ.

Bức ảnh nude tồi được phô diễn ra dưới đôi mắt tôi. Thân thể gầy còm, trắng xanh - thứ màu trắng bệnh tật đang nhìn tôi. Đôi môi trễ nải mang dáng vẻ mệt mỏi. Những đường gân xanh lộ rõ trên bàn tay gầy guộc. Chúng tựa hồ đám dây tầm gửi chết bao quanh bức tường cũ kỹ, sắp bị đập bỏ. Từng ngón tay thuôn dài, mỏng mảnh với đầu móng tay bé tí như trẻ con bám chặt, cố níu giữ sự sống. Khối xác thịt nặng chưa đầy bốn mươi ki-lô-gam dựa sát vào vách tường, tránh cơn kích động có thể khiến bàn tay đập vỡ chiếc gương. Đôi mắt nhìn trong gương không thay đổi dù đã thay đổi khoảng cách đứng. Đôi mắt to tròn thọc sâu khiến tôi mệt mỏi, sợ hãi. Mệt mỏi, sợ hãi vì mang trong mình một khối bí mật chờ bung vỡ nhưng không đủ can đảm làm bung vỡ.

Tôi sợ soi gương. Tôi sợ nhìn vào đôi mắt tôi. Soi gương sẽ khiến nỗi sợ hãi dấy lên đỉnh điểm, vỡ tan tành. Rồi những mảnh vỡ sôi lục bục trong người, sinh sôi nảy nở ra thành nhiều khối.

Hai mươi năm, tôi không có chiếc gương nào cho riêng mình. Không có chiếc gương giấu trong cặp như đứa con gái ngồi cùng bàn. Không có chiếc gương cầm tay dùng để trang điểm. Chiếc gương duy nhất tôi đối diện là chiếc gương trong buồng tắm không bao giờ được bật đèn. Khi đối diện với nó, cơ thể tôi sẽ phát ra ánh sáng soi chính tôi. Thứ ánh sáng phát ra từ lớp tế bào

da thịt mình luôn làm tôi khiếp sợ. Đôi lần, tôi mang vào phòng một hòn đá. Tôi sẽ ném vào chiếc gương kia. Loảng xoảng! Loảng xoảng! Chiếc gương vỡ toang. Mảnh vỡ kêu la đau đớn. Nhưng đó chỉ là tưởng tượng khi tôi mang hòn đá vào buồng tắm, đứng tựa lưng vào tường nhìn chiếc gương từ một góc. Bàn tay tôi bị trói chặt vào không khí. Hai cánh tay giơ lên quá đỉnh đầu, treo lơ lửng ở đó. Sau đó, nó làm động tác thả lỏng xuống, hai tay áp vào hông. Viên đá va đập phát ra âm thanh trên sàn.

V cần chiếc gương mỗi ngày. Anh soi mặt mình khi cạo râu, tránh lưỡi dao sẽ đi chệch đường. Anh cần gương để vuốt gel lên mái tóc, chỉnh sửa lại cổ áo cho thẳng thớm hoặc bỗng dưng thèm đối diện với chính mình. Anh nhìn mình rất lâu, kiểm tra từng sợi lông trên mặt, dường như anh muốn nhìn xuyên thấu cơ thể mình. Anh tìm kiếm anh. Có lẽ, anh tìm hoài nhưng chẳng bao giờ nhìn được mình. Vì thế, chiếc gương vẫn ở đó, sống ngạo nghễ nhìn tôi. Khối da thịt trong gương nhìn câng câng vào tôi. Nó nhạo báng cơ thể khuyết tật của tôi. Cơ thể tôi có một khuyết tật gì đó ở bên trong. Khuyết tật không thể nhìn thấy như những lỗi nằm bên trong cỗ máy. Chẳng ai nhìn thấy nó nhưng nó đã nằm chờ sẵn trong ấy, chờ dịp nhảy loi choi đi gieo rắc lây lan lên những chỗ lành lặn mầm mống bệnh hoạn của mình. Người ta chỉ đi săm soi tìm kiếm nó khi những dấu hiệu bên ngoài đã bộc lộ. Sửa cái này, chỉnh lại chỗ kia, nối lại mối hàn. Đôi khi tìm ra chỗ bị hỏng hóc. Đôi khi làm nó nặng hơn.

Tôi không biết khuyết tật của tôi nằm ở đâu. Tôi không mong ai đó sẽ nhìn thấy nó để được ban tặng ánh mắt thương hại - việc người ta hay dành cho những người không may tàn tật. Tôi nhốt khuyết tật của tôi vào trong cơ thể bình thường, dễ nhìn. Chỉ khi nào đứng trước gương nó mới hiện ra rõ mồn một. Chỉ mình tôi thấy nó.

Hai mươi tuổi và cơ thể chưa đầy bốn mươi ki-lô-gam. Điều đó báo cho những người quanh tôi biết tôi bị một khuyết tật thuộc về ngoại hình, thuộc về phần sức khỏe, phần vật chất. Ngoại hình không bình thường. Chắc chắn có bệnh. Nhìn gầy gò, xanh xao thế kia… Có thể là bệnh về gan, dạ dày. Bỗng chốc, khi nhìn thấy tôi, nhiều người muốn mình trở thành bác sĩ và đưa ra lời khuyên cho bệnh nhân đang đối diện mình. Tôi cười bảo tôi sẽ đi khám. Sau đó, tôi sẽ cười lũ người luôn nhìn mọi thứ theo vẻ bề ngoài kia. Tôi biết cách che giấu nụ cười nhạo báng sau khuôn mặt mình.

Tôi biết, khuyết tật không nằm ở vỏ vật chất teo tóp đi mỗi ngày kia. Không có gì đáng ngạc nhiên nếu người ta nhìn thấy khối da thịt cao trên một mét sáu mươi, nặng chưa đầy bốn mươi ki-lô-gam di chuyển trên phố vật vờ như một cái bóng. Người ta sẽ chỉ ngạc nhiên nếu bỗng dưng khối da thịt ấy biết bay. Không mọc cánh nhưng biết bay. Bay theo chiều thẳng đứng, không cưỡi trên chổi, không ngồi trên thảm. Khối da thịt nhẹ hóa thành cánh diều bay với chiều thẳng đứng. Chỉ cần một cơn gió mạnh. Không! Nó không thể là cơn gió bình thường được. Nó phải là tố lốc. Nó phải mang sức mạnh giận dữ, năng lượng của sự tức giận vì bị dồn nén, bị cầm tù quá lâu. Đó phải là cơn tố lốc khao khát tự do, tự bứt mình ra khỏi mối dây nhợ ràng buộc.

Chỉ cần một cơn tố lốc.

Tôi đã biết đi bao ngày trên những con đường, trong cả cơn mưa ầm ì kéo dài hàng giờ chỉ để chờ đợi thời khắc tôi bay. Bay như mũi tên đâm thẳng vào bầu trời. Thực tế cho biết, chí ít cho đến lúc này vẫn chưa có cơn lốc nào lướt qua thành phố hơn tám triệu dân, biến một người thành cánh diều.

Giống như tập hợp xung quanh mình, tôi không thể bay. Còn có sợi dây trói tôi lại, buộc dính tôi vào những con đường ngoằn ngoèo, trải nhựa nóng rát dưới nắng hè. Sợi dây trói tôi bằng những bước chân trên đường. Vì thế, đôi ba ngày một lần, bầy người xa lạ lại nhìn thấy cái bóng người vật vờ đi lại trên đường, sợ hãi đưa tay bám víu vào người khác khi sang đường.

3

Có những thứ khuyết tật bộc lộ ra ở bên ngoài, đập ngay vào mắt người đối diện như những kiểu người huỵch toẹt, vừa gặp đã có thể dễ dàng đưa ra nhận xét. Có những thứ khuyết tật nằm sâu trong hốc nào đó của cơ thể, tìm hoài, tìm mãi cả đời không thể nhìn thấy. Chúng là kẻ thù đáng sợ nhất. Chúng giống những kẻ vẫn mỉm cười với ta hàng ngày, một tay chìa ra bắt tay ta thắm thiết và tay kia giấu một con dao sắc bén sau lưng, sẵn sàng đâm vào ta khi ta quay lưng bước đi. Đối diện với chúng, chúng ta luôn luôn bị cuốn vào cuộc đấu trí mệt mỏi.

Tôi đã đi tìm khối khuyết tật trong cơ thể mình. Tôi chắc nó phải là một khối. Một khối được hợp thành từ những viên nhỏ vo tròn. Có bàn tay nhặt nó lên, nhào nặn, vứt bẹp nó vào một góc. Và nó nằm ì ở đó sau khi bị vứt ra. Nó không có hình thù xác định. Nó là khối hoặc tròn, hoặc méo mó, hoặc mang hình chữ nhật, hình vuông. Nó nằm trên trung khu thần kinh não, trong trái tim hoặc góc nào đó. Tôi đi tìm nó khi tôi nhớ ra rằng nó tồn tại trong cơ thể mình. Nó đang lẩn trốn đâu đó. Đã có ngày, tôi giật tung các nắm tóc của mình lên, cào những vết xước trên da thịt, hòng đuổi nó ra khỏi người. Tôi săm soi từng sợi lông, từng khoảng da thịt trên thân thể. Tôi khẩn cầu, van nài. Tôi hầm hừ đe dọa. Lúc ấy, tôi không còn là con người. Tôi trở thành con quái thú, như trong những bộ phim giải trí của Mỹ, người ta bỗng nhiên biến thành quái thú vì một gen đột biến nào đó. Con quái thú chiến đấu với con quái vật. Chúng gầm ghè, đe dọa, chực cắn nát nhau. Cắn mạnh. Thật mạnh! Một nhát trúng ngay các mạch máu tươi ở cổ.

Và phun trào. Dòng chất lỏng màu đỏ, ấm nóng tuôn ra. Rất nhanh chóng. Cuộc hành quyết không đau đớn lắm.

Đó là tôi nghĩ. Tôi tưởng tượng. Tôi thích tưởng tượng. Tôi có thể nhanh chóng ráp nối từ sự tưởng tượng này sang sự tưởng tượng khác. Tôi có quyền làm mọi thứ trong tưởng tượng của tôi. Thực tế luôn khác đi. Những thứ tôi đã làm, tưởng tượng của tôi chẳng mang lại ích gì. Nó vẫn tồn tại trong cơ thể tôi và càng ngày càng muốn chứng minh cho tôi biết sự có mặt của nó. *Không dễ gì tách rời được ta. Ta sinh ra để dành cho mi. Mi sinh ra để chờ đợi ta.* Nó bảo. Điều ấy khiến tôi biết, tôi phải chấp nhận sự có mặt dai dẳng của khuyết tật trong cơ thể mình. Thôi! Dẹp bỏ những trò điên loạn để đi tìm khối khuyết tật. Tôi bắt đầu nghĩ đến những cái hữu hình. Tôi đang chơi trò đánh lừa ngoạn mục với khối khuyết tật. Tôi sẽ đánh lừa nó. Tôi sẽ loại bỏ nó từ phần vật chất. Sau đó sẽ thọc sâu, hất nó ra ngoài. Nhổ nó ra, động tác giống nhổ chiếc răng sâu hoặc dứt con đỉa bám trên da thịt. Hơi đau một tí khi cố dứt bỏ nó. Có khi nó còn mang theo cả phần da thịt mình. Cần phải kiên quyết thực hiện, dù đau đớn đến bao nhiêu.

Tôi đi tìm phần khuyết tật hữu hình. Bắt đầu hành động rà soát lại sự tồn tại của cơ thể mình.

***

Tôi ra đời lúc tôi tám tháng tuổi. Sự chào đời không bình thường, không theo quy luật chín tháng mười ngày như những đứa trẻ khác. Cơn kích động chạy qua não mẹ mỗi ngày, xui khiến mẹ giữ rịt đứa trẻ này trong thành bụng mình, không cho nó ra ngoài. Bằng mọi giá phải giữ nó lại. Phải bảo bọc nó bằng sợi dây rốn, bằng nhau thai. Không thể để nó ra ngoài. Phải cầm tù nó trong bức tường tối biết co bóp.

Bất chấp sự níu giữ của mẹ, tôi đã ra đời sớm hơn những đứa trẻ bình thường khác. Có thể, đôi tai tôi đã nghe được những mệnh lệnh trong não mẹ nên tôi kiên quyết ra ngoài. Tôi đã tìm cách ra ngoài bằng mọi giá. Có lẽ, trước tôi, hai chị gái của tôi cũng đã học tìm cách chui ra ngoài như thế. Họ đọc được mệnh lệnh trong não mẹ. Mệnh lệnh lặp lại đối với tôi - khi tôi còn là hình hài bào thai.

Hai chị tôi sợ bị giam giữ mãi mãi trong bụng mẹ. Họ đã chui được ra ngoài. Không may mắn như tôi, hoặc họ đã chọn số phận cho họ là chết khi được ra ngoài, được nhìn thấy bên ngoài, da thịt chạm vào không khí. Họ đã trao đổi điều kiện với Thượng Đế chăng? Bởi Thượng Đế đã bảo cho họ biết trước, nếu ở trong lỗ đen tối tăm ấy, họ sẽ chết. Chết bằng cách nào đó. Vì những trận đòn cậu tôi đánh thùm thụp vào bụng mẹ mà chủ đích là đánh vào hai chị.

Hai chị tôi chết khi chui được ra ngoài, sau khi làm cuộc hành trình mệt nhọc, kiệt sức đi qua lỗ hổng tối om, thoát khỏi cõi tối tăm. Chị ra đời đầu tiên cất lên được hai tiếng oe oe của một kiếp người rồi tắt lịm đi. Hình như chị đã dồn hết sinh lực để cất lên tiếng khóc, để thông báo rằng, tôi là người, không phải khối thịt chết trong bụng mẹ tôi. Tôi là người. Tôi chẳng có tội gì cả. Âm thanh xé khoảng không trong cái bệnh viện cũ kỹ, bẩn thỉu ám mùi thuốc tẩy rửa, tiệt trùng. Âm thanh xé bầu trời âm âm mây xám đang ùn ùn kéo ngang.

Ông ngoại tôi mang hai chị đặt vào chiếc giỏ lác rách đã tua tủa sợi lác ngắn dài. Ông mang lên nhà ông bà nội tôi để gửi trả lại cho họ. Ông bảo rằng dòng họ Ngô này không có máu mủ của kẻ vào tù ra tội, của lũ du côn, lưu manh. Khi ấy hai chị tôi vẫn còn sống. Khắp người họ bết dính máu. Ông ngoại tôi gói hai chị vào chiếc khăn lớn màu trắng. Chiếc khăn cũng thành loang lổ máu. Ông treo chiếc giỏ đựng hai chị tôi trên cổ chiếc xe đạp sườn ngang và đạp xe đi.

Đó là một buổi sáng trời mưa và lạnh, đường quê ngập trong bùn đất. Mọi con đường đất ở quê đều có quá nhiều ổ gà. Chiếc xe đạp lóc cóc sụp lún ổ gà trên con đường đất. Có lẽ, buổi sáng ấy, trời nổi sấm chớp. Hẳn tiếng sấm phải rất to nên ông ngoại tôi

mới không nghe thấy tiếng trẻ con khóc. Một chị của tôi còn sống đã cất tiếng khóc tuyệt vọng trong mưa. Tiếng đầu tiên của những giây phút làm người ngắn ngủi trên thế gian này. Điều kiện hai chị đã trao đổi với Thượng Đế phải chăng là tiếng khóc ấy sẽ không bao giờ xuất hiện nữa? Nó sẽ rơi thõm vào cõi tối tăm, nơi những linh hồn bơ vơ sống.

Buổi sáng ấy, sau khi bóng người đặt chiếc giỏ xuống đã đi khuất, đầu cánh cửa của gian nhà lớn, người ta nhìn thấy hai thi thể xám lạnh gói gọn trong chiếc khăn đã loang máu. Hai thi thể ướt lạnh, nhỏ xíu, nhăn nheo nằm co rúm lại. Da thịt tái đi. Một phần khuôn mặt lộ ra vì nước mưa trên mái nhà nhỏ long tong đã gột đi vết máu. Tôi thấy từng cơn đau rát của nước mưa quất lên da thịt non nớt của hai chị tôi. Tay tôi bị khoan lỗ chỗ những vết đau. Vết thương tròn, dị dạng của hạt mưa vỡ trên da người non nớt. Tôi co quắp lại khẩn cầu cơn đau đừng đến nữa. Tôi không chịu được nữa rồi. Tôi thấy buồn nôn. Cổ họng tôi nôn ra những đụn máu đặc.

Ngày hôm ấy, hai chị của tôi có biết đau?

Trông thấy gói tử thi trước nhà, ông bà nội tôi không ngạc nhiên vì đây không phải lần đầu tiên chuyện này xảy ra. Bà nội tôi có lẽ sẽ lần tràng hạt, mô phật, sao có người nào thất đức đến vậy. Rồi bà lẹp xẹp lê dép vào nhà, để ông nội tôi lo liệu với giỏ đựng thi thể ấy. Dù sao họ cũng đã quen với chuyện này.

Hai năm trước, trong một buổi sáng mưa lạnh, họ thấy một đứa bé trai được gói trong một chiếc khăn lớn, mặt mũi lạnh tái nằm khóc oe oe trên bậc thềm. Họ đã nuôi đứa trẻ ấy, đặt tên cho nó nhưng không làm giấy khai sinh, nó cũng không có họ. Ông bà vẫn còn nghi ngờ nó có phải là con của cha tôi hay không? Nghi ngờ vậy, nhưng ông bà chẳng bắt người mẹ tới nhận con về hoặc giải thích. Bà nội tôi theo đạo Phật, luôn miệng lẩm nhẩm, thôi thì làm ơn làm phước, tích đức cho con cháu. Phúc đức bà đang tích đã mang lại cho tôi người anh cùng cha khác mẹ mà tôi chưa hề gặp mặt.

Còn hai chị tôi, bà nội mang hai chị ra chôn ở phía rìa cánh đồng, không có trong đất của dòng họ. Đó là mảnh đất hoang, trước đây dành cho những kẻ lang thang từ xứ khác đến và chết bỏ mạng ở đất này. Hai chị tôi cũng là những kẻ lang thang lầm đường lạc lối, vì quá mê chơi quên đường đi đúng trong kiếp luân hồi đầu thai chăng? Hai chị tôi không thuộc về dòng họ Nguyễn. Mộ hai chị tôi không có tên. Một cái hố nhỏ được đào nhanh gọn, đặt xuống ấy hai thi hài. Những nắm đất lấp vội vã, rời rạc bên trên che lấp hai thi hài chồng lên nhau.

Ngày hôm ấy, cánh đồng trở gió. Mưa quất ràn rạt, mỗi lúc một to. Năm ấy có cơn lũ lớn tràn qua. Cánh đồng ngập trong nước. Nước rút đi, bùn đất nhấn ngập hết mọi thứ. Mộ chị tôi ở đâu? Ở đoạn nào? Nó có còn là mộ? Hay hai thi thể ấy đã bị nước cuốn đi?

Mẹ tôi đã hỏi câu hỏi ấy cả một đời. Mẹ tôi hỏi trống không. Mẹ tôi không biết phải hỏi gì, gọi hai chị tôi như thế nào. Gọi là "Hai con của mẹ..." hay gì đây? Mẹ tôi không đặt tên cho hai chị. Mẹ tôi chưa nghĩ đến việc mình sẽ mang trong người hình hài thai nhi, sẽ đặt tên cho nó, sẽ nghe tiếng gọi "Mẹ" phát ra từ chiếc môi nhỏ. Mẹ tôi còn quá trẻ cho mọi sự chuẩn bị. Quá trẻ để biết về nỗi đau. Mẹ tôi chỉ là một cô thôn nữ quê mùa, ít học, đam mê mù quáng trong tình yêu và quá khờ dại trước cuộc sống. Sự giả dối của người đời là thứ mẹ tôi chưa được dạy cho. Mẹ tôi là một trong số những người đàn bà sinh ra với số mệnh mang trong mình bi kịch.

Mẹ tôi hay bảo, hai chị tôi xinh lắm. Khi mẹ tỉnh dậy, cái đầu tiên đập vào mắt mẹ là hai cái miệng nhỏ màu đỏ thắm rồi hàng lông mi dài. Mẹ bảo, lớn lên chắc chắn hai chị tôi sẽ trở thành những đứa trẻ xinh xắn đáng yêu và rồi chẳng mấy chốc thành những thiếu nữ xinh đẹp. Dĩ nhiên, điều đó chỉ xảy ra nếu hai chị tôi còn sống và không ra đời quá sớm vì chấn động xảy ra trong cơ thể mẹ. Những trận đòn của cậu tôi cuối cùng cũng có tác dụng như cậu mong muốn. Cậu đã giết được giọt máu hoang trong bụng mẹ tôi.

Tôi không biết mẹ tôi có cho rằng tôi đẹp hay không? Không biết khi ra đời, miệng tôi có nhỏ xinh, chúm chím như hai chị không? Cơ thể tôi đỏ hỏn, máu me, nhăn nheo nặng vừa vặn một ký bảy. Nhỏ bé và yếu ớt, tưởng chừng không sống được. Mắt tôi không thể mở ra được. Đôi mắt sưng tấy, mưng mủ xanh, xì xì rỉ ra. Để giữ lại mạng sống cho tôi, người ta nuôi tôi trong lồng kính. Mẹ tôi chỉ thấy được bàn tay ngo ngoe đầy tuyệt vọng sau lớp kính được một hoặc hai lần trong ngày. Băng huyết sau khi sinh rút cạn sinh lực của mẹ tôi. Mẹ tôi không dám tỉnh giấc sau những đợt ngủ mê man. Mẹ sợ khi thức dậy, sẽ có ai đó đến báo rằng họ mang tôi đi rồi. Sau đó, họ sẽ đặt tôi ở rìa đất nào đó. Họ cũng sẽ chôn tôi bằng những nắm đất vội vã vương vãi. Ngôi mộ không xây cất mãi mãi sau này không thể tìm ra. Có thể ở đó người ta đã xây nhà, đã cày đất bằng phẳng để trồng lúa. Họ đã đè trên xương cốt đứa trẻ một khối nặng. Như số phận ngôi mộ hai chị tôi.

Không có buổi sáng nào như thế. Những cô y tá đến bế tôi, cho tôi bú, chăm sóc tôi. Họ bảo với mẹ tôi, tôi vẫn ổn. Đó quả thực là điều kì diệu. Mẹ tôi nhận thông tin ấy với vẻ bình thản lạ lùng, không tỏ vẻ vui mừng. Trong căn phòng mang màu chết chóc, ám đủ thứ mùi hôi hám của một bệnh viện cũ nát của tỉnh lẻ, tôi đã đấu tranh cho sự sinh tồn của chính mình. Tôi là đứa bé ham sống. Sống bằng mọi giá. Sống để nhìn bầu trời, nhìn cây cỏ, căng tai lên nghe mọi thanh âm. Tôi đã vùng vẫy đạp đổ bức tường thành giam giữ tôi, đạp đổ lời nguyền của thần chết. Tôi háo hức sống. Đôi mắt tôi mở to, chờ đợi.

Tôi là một đứa trẻ. Như mọi đứa trẻ thơ ngây thuần khiết chưa biết buồn vui, đau khổ của cuộc đời, tôi chỉ thấy tôi cần phải sống. Tôi chưa biết rằng sống khó hơn là chết. Tôi đã nuôi ước mong được sống nhưng tôi không biết phải sống như thế nào? Sống - quá trình tưởng như đơn giản và có ở mọi sinh vật trên thế gian này - lại không dễ dàng với tôi. Người ta có nhiều cách để

chết, người ta tìm đến cái chết dễ dàng. (Chẳng hạn như một buổi trưa nào đó trong chuỗi lịch, tờ lịch có đề ngày của ngày hôm qua, hôm kia, của từ lâu không được xé, tôi đã trộn những viên thuốc vào nhau, vội vã tọng nó vào cuống họng, chờ cái chết đến với tôi. Tôi đi qua một trong những con đường đông đúc tôi vẫn đi, tôi rũ người chờ đợi tiếng động cơ xe nghiến lên mình. Tôi nhắm mắt chờ đợi. Tôi chờ được chết. Tôi chờ khuôn mặt gớm ghiếc lạnh lẽo của thần chết sẽ mang lưỡi hái tử thần đến gặt tôi ra khỏi cánh đồng sống. Tôi chờ đợi tôi thành thi thể.) Những phút tôi chờ đợi trong hy vọng trôi qua và khoảnh khắc của sự tuyệt vọng lại kéo đến. Tôi lếch thếch trở về nhà, đắp chăn và ngủ sâu, mơ mình đang trôi cùng với những linh hồn buồn bã khác. Tôi lại phải sống.

Cơ thể một ký bảy teo tóp trong chiếc nôi. Nó không biết cách chết đi, cũng không biết cách sống. Nó chỉ biết huơ huơ đưa bàn tay ra với vào không khí khi đói sữa, khi thấy cần được cung cấp sinh lực sống. Mẹ nó queo quắt đi vì đói nghèo. Bát cơm nguội với ít canh lỏng tỏng không phải là thứ giúp tái tạo sữa. Bầu vú teo tóp, khô quắt đi mỗi ngày. Lần sau, khi nhìn thấy bàn tay đưa ra hoặc không cần trông thấy bàn tay, mẹ nó sẽ đút vào miệng nó muỗng nước cơm pha với đường để duy trì sự sống cho nó. Vì uống thứ nước sánh đặc ấy quá nhiều nên nó không còn nhớ sữa mẹ có mùi vị gì nữa. Nó không nhớ cả lời ru của mẹ. Hình như không có tiếng "ầu ơ" bên nôi trong giấc ngủ của nó. Nhọc nhằn mưu sinh, suy nghĩ cách sinh tồn mỗi ngày đã vắt kiệt đi sức lực của mẹ nó. Người đàn bà chưa tròn hai mươi tuổi héo rũ nhanh chóng, không còn cất nổi tiếng ru.

Đêm nào đó năm tôi ba tuổi - đủ lớn để không cần ai ru ngủ, giấc ngủ tôi đã được ru bằng tiếng máy hát phát ra từ chiếc xe bán kem đứng bên lề đường đang cố gắng bán nốt thùng kem dang dở sắp tan chảy thành nước. Trong mơ màng, tôi thấy người đàn ông đến bên tôi, đặt vào bàn tay ngái ngủ của tôi một que kem màu hồng. Tôi cảm nhận được hơi lạnh trong lòng bàn tay mình. Que kem có mùi vị gì? Tôi không biết. Tôi không còn đủ sức nhấm nháp nó, dù tôi đã gắng gượng xua đi cơn buồn ngủ để chạm đầu lưỡi vào que kem kia. Nó đã tan chảy trong tay tôi khi tôi đi vào giấc ngủ trong tiếng xe cộ, tiếng máy hát, tiếng mẹ tôi dùng tay xua muỗi, tiếng gió thổi lạch xạch vào những tờ giấy báo lót dưới người tôi.

Tôi đã sống như thế nào? Tôi đã lọ mọ đi hay vội vã chạy? Tôi nhìn cuộc sống như đêm nào đó tôi nhìn không bằng mắt que kem tan chảy dần. Lạnh buốt.

Cuộc đời lạnh buốt.

4

Đêm nay V không về. Đây là lần đầu tiên anh không về nhà kể từ khi chúng tôi về sống chung với nhau. Tin nhắn đầy ắp những lời dặn dò “Em nhớ đóng kĩ cửa. Để điện mà ngủ...” Tin nhắn trả lời có ký hiệu cười, chúc anh ngủ ngon, cẩn thận đêm trời sẽ trở lạnh. Tôi không hỏi lý do anh không về. Chẳng có gì cả. Đó là việc của anh, thế giới của anh. Tôi không muốn chạm vào. Ở khoảng thời gian khác, ở thế giới khác, chúng tôi có nhau, thuộc về nhau, cần nhau không thể tách rời. Thế là đủ.

Tôi tin tưởng V bằng tất cả lòng tin còn sót lại của mình. Tôi tin vào sự chung thủy trọn vẹn anh dành cho người anh yêu thương. Có lẽ, anh chẳng thể yêu ai khác ngoài tôi. Anh sống trọn vẹn với tình yêu anh có và dựng lên bức tường phòng thủ với mọi thứ, mọi con người anh gặp. Trong anh, dường như có nỗi sợ hãi con người. Anh bảo với tôi, anh không hợp với môi trường ồn ào, không thích nơi có quá nhiều người. Anh không thể hít thở chung bầu không khí trộn lẫn phả ra từ những người khác. Anh mệt mỏi. Càng mệt mỏi hơn khi anh phải cố hòa trộn mình vào bầu không khí đó, nhìn những con người mà trong thâm tâm anh đang thầm sợ hãi họ. Anh tự ràng buộc chính anh, không bao giờ thoát ra được.

Tôi với tay tắt đèn. Căn phòng bị bóng tối nuốt chửng. Tôi tưởng mình đang nằm trong bụng của con quái vật khổng lồ. Rất nhanh chóng, nó há mồm nuốt chửng tôi. Mọi thứ diễn ra như trong những bộ phim kinh dị của Mỹ. Tôi bây giờ đã trở thành miếng mồi bị nhai ngấu nghiến, đang chờ xay nhuyễn trong bụng quái vật. Không khiếp sợ, những mảnh nhỏ của da thịt con mồi reo lên ư ư trong cuống họng đầy thích thú. Thích thú với việc trốn mình trong bóng đêm. Từ bao giờ, trong đầu tôi mọc ra sở thích ngồi thu lu trong bóng đêm nhìn khối màu đen khổng lồ quanh mình chuyển động? Khối màu co giãn, di chuyển, va đập. Âm thanh lướt qua êm ả như những ngón tay lướt trên phím dương cầm, chơi những nốt nhạc dịu nhẹ.

Tôi ngồi thu lu, lưng tựa vào kệ sách lớn. Mồ hôi túa ra thấm trên gáy những quyển sách cũ. Tôi nghe trong thinh không vắng lặng tiếng cựa mình lặng lẽ của những đồ vật, sự sống mòn mỏi, tù túng. Tôi chán nản gục đầu lên gối, muốn ngồi như thế mãi và ngủ. Nhưng tôi chợt nhớ đến trò chơi thú vị đã chơi trong những ngày qua. Tôi ngẩng mặt lên, hấp háy rình mò. Đợi một lát, phòng đối diện sẽ mở đèn. Ánh sáng lọt vào ở góc nào đó sẽ gợi lên ánh sáng lấp lánh của kim cương vỡ. Tôi đến bên luồng sáng ấy, để nó rọi vào cơ thể mình. Ánh sáng rọi từ khuôn mặt xuống khắp người. Cơ thể tôi bừng sáng lấp lánh. Đẹp diệu kì. Trong bóng tối, mọi thứ đều trở nên đẹp đẽ hơn. Bóng đêm cất giữ trong lòng nó nhiều cái đẹp - những cái đẹp không dành cho những ai sợ nó.

Tôi thích thú với việc trốn trong góc phòng, nguệch ngoạc đưa tay nghịch phá khối màu đen đang chuyển động. Trong bóng đêm, tôi được làm những gì tôi muốn. Tôi giấu đi nụ cười trên khuôn mặt. Tôi hé mắt nhìn qua khe cửa có ánh sáng phát ra, soi rõ hoạt động của nhà bên cạnh. Ngôi nhà có người đàn bà câm lặng ngày ngày thắt cà vạt cho chồng, nấu nướng, dọn dẹp đống đồ đạc đổ vỡ sau trận cuồng nộ của chồng, nghe đứa con tám tuổi chạy thình thịch mách mẹ về vụ xô xát nào đó trong đám bạn cùng chơi. Âm thanh chói tai, hạnh họe. Tôi chưa bao giờ nghe người đàn bà ấy cất lên tiếng nói. Tôi nhìn thấy người đàn bà ấy đi lại, lặng lẽ, cơ hồ như không hề tồn tại trong khoảng không đóng khung bởi bốn bức tường. Tất cả chỉ là khói sương, ảo ảnh tẻ ngắt. Đã có lúc, tôi muốn thét lên, người đàn bà kia, hãy đi đi, hãy thoát khỏi cuộc sống tẻ nhạt này đi. Tại sao phải sống, phải chịu đựng như thế? Nhưng rồi tôi đã không nói. Tôi đứng hé mắt nhìn qua khe cửa, theo dõi người đàn bà đó. Tôi thích thú với công việc rình mò nỗi bất hạnh ập xuống người khác. Tôi thấy mình hứng thú như những con thú đang rình mò con mồi. Nhất là khi con thú ấy đã vạch sẵn từng chi tiết để con mồi ngây thơ của mình sập bẫy. Khi chán, tôi nằm dài nghĩ ngợi. Thú vị hơn, tôi có thể giấu đi cơ thể trần truồng của mình. (Quả thật việc mặc lên người những chiếc áo ngực bó chặt, có tác dụng làm đầy giả tạo khuôn ngực gầy, bé nhỏ tựa đứa trẻ mới chớm dậy thì luôn khiến tôi ngột ngạt, khó thở. Cảm giác bị lèn chặt, bị đóng tù khiến cơ thể tôi muốn nổ tanh bành. Đôi lần, kèm theo triệu chứng đau tức ở tim.)

Việc thú vị nhất trong bóng tối là suy nghĩ về một tội ác nào đó. Tội ác luôn gắn liền với bóng đêm. Những đêm mưa, giấc ngủ tôi tròng trành như con đò đi trên nước lũ lớn, chập chùng, chập chùng, chìm nghỉm và ngoi lên. Khối tròn giấc ngủ di chuyển trên sợi dây mỏng manh càng run rẩy tột độ với quá nhiều mũi tên mưa bắn vào mình và những tràng âm thanh đì đùng kéo dài trên nền trời. Linh hồn tôi đi lạc trong cõi ma mị không dám trở về.

Tôi nhớ về những cơn mưa trong cuộc đời mình. Tôi nhớ về những buổi chiều tôi ngồi trước nhà, nhìn màu trắng của màn nước rũ xuống từ chân trời xa, nỗi cô đơn dâng lên thành cơn sóng. Đêm mưa, tiếng mưa ràn rạt tuôn trên mái nhà. Tôi co người trong chiếc chăn tàn tạ bốc mùi ẩm mốc, sợ hãi mơ hồ. Tôi không dám chợp mắt. Tôi sợ cơn ác mộng đang núp đâu đó trong bóng đêm sẽ ùa ra, vây chặt lấy tôi. Tôi nhắm mắt, rồi lại mở mắt vì sợ cảm giác chính mình đang đẩy mình vào cõi đen xa lạ khác. Tôi mở mắt trân trân, kéo chăn đắp kín đầu, mồ hôi túa ra ở hai bàn tay. Tôi lại kéo chăn xuống ngang cổ. Tôi muốn mở mắt để nhìn bóng đêm, để tìm kiếm trong bóng đêm dáng hình quen thuộc, mùi cơ thể quen thuộc.

Không có ai ở bên tôi.

Mẹ tôi mãi vẫn chưa về.

Thường, trong những đêm mưa không ngủ được, tôi sẽ ngồi dậy, co ro chong ngọn đèn trên giường, đọc lại tờ báo đã đọc đến nhàu nát, thuộc từng dấu phẩy, dấu chấm câu. Ánh đèn leo lét soi gương mặt, cây cỏ, những hình khối sặc sỡ từ trang báo. Ánh

sáng chập chờn lay động in bóng tôi trên vách. Tôi nhìn bóng mình. Trò chơi đùa với bóng chưa bao giờ tôi chơi. Tôi chỉ ngồi đó, nhìn gió thổi bóng mình lay động chập chờn. Thi thoảng mệt quá tôi sẽ nằm xuống, vặn nhỏ ngọn đèn, mở mắt nhìn lên đỉnh chiếc mùng không còn phân biệt được màu nguyên thủy, có quá nhiều chỗ vá. Bầy muỗi vo ve bên tai. Âm thanh đập cánh của bầy muỗi là chuỗi âm thanh buồn bã và cô đơn nhất trên cuộc đời này. Nó dễ khiến người ta khóc hơn hàng chục bản nhạc não nề. Tai tôi tiếp nhận âm thanh ấy bằng cả nỗi niềm lo lắng, cô đơn, tủi thân.

Tôi muốn khóc.

Tôi rất muốn khóc. Hoặc âm thầm lặng lẽ ngồi đưa tay chạm vào đôi mắt đỏ hoe, quệt dòng nước mắt như bất cứ đứa trẻ tủi thân nào. Hoặc gào rống lên cho vơi nỗi uất ức (Mà biết uất ức vì cái gì đây? Hay là vì tất cả?). Cách nào cũng là khóc. Tôi thèm khóc.

Mà sao tôi không khóc được? Giữa việc muốn và thực hiện được điều muốn ấy là khoảng cách xa vời tồn tại trong con người tôi.

Tôi trở dậy đi đến giữa nhà, bắc ghế đốt những cây nhang trên bàn thờ nhỏ mẹ tôi dùng miếng ván vuông vức đóng lên cây cột nhà. Ba cây nhang lập lòe đốm đỏ trong đêm. Tôi ngồi ở giường, nhìn cho đến khi ba đốm đỏ lụi tàn dần. Tôi nhẩm nhẩm khấn cầu bình an sẽ đến với mẹ, che chở mẹ trong đêm đen. Mẹ tôi hay bảo, ngày nào đó, khi gia đình chúng tôi khá giả hơn, mẹ sẽ đặt một cái bàn thờ đàng hoàng. Một cái bàn thờ có bóng điện đỏ li ti, nhấp nháy chứ không phải mấy miếng ván ghép lại tạm bợ như thế này. Mẹ sẽ lên chùa, rước Quan Thế Âm Bồ Tát về thờ. Bây giờ nhà mình nghèo quá, bàn thờ ủ dột vầy, thờ sợ Bồ Tát giận, bắt phạt. Vì vậy, bàn thờ đóng trên cây cột gỗ mối mọt giữa nhà chỉ độc bát lư hương. Mỗi lần thắp nhang, mẹ đốt đèn, lau chùi sạch sẽ. Ánh mắt mẹ lấp lánh hy vọng. Tôi tin theo niềm tin của mẹ. Tôi tin rằng trên đời này có những thế lực siêu nhiên và họ sẽ không bỏ rơi chúng tôi. Vì đơn giản trong những câu chuyện, ông Phật, cô tiên không bao giờ bỏ rơi người nghèo khổ. Tôi mang niềm tin thơ ngây trong lời khấn cầu thì thầm. Tôi đốt ba cây nhang, chờ chúng cháy đỏ đầu cả ba cây và leo lên ghế, nhìn sững vào cây cột tròn ấy, tưởng tượng trước mặt mình là Quan Thế Âm Bồ Tát phúc hậu đang nhìn tôi. Tôi lẩm nhẩm trong miệng. Tôi lôi dưới đầu giường quyển kinh Phật chữ to cộ, đã úa màu thời gian ra. Đây là một trong những quyển kinh mẹ tôi còn giữ được sau mấy lần chuyển nhà. Tôi lẩm nhẩm đọc: “Nam mô đại từ, đại bi, cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát”. Đọc xong những con chữ xưa cũ đầy ma lực, lòng tôi an tâm. Tôi mang trong mình thứ hạnh phúc hư ảo mà tôi không hề biết rằng nó hư ảo. Tôi còn quá nhỏ, quá nhỏ để hiểu rằng tôn giáo chẳng qua là thứ con người tự đặt ra, bám víu vào, huyễn hoặc về sự tồn tại của nó nhằm bù đắp, an ủi vỗ về, xoa dịu những trống vắng trong tâm hồn. Cũng như mẹ tôi đã quá chán chường, không thấy hy vọng gì về ngày mai, con đường đi ở phía trước, đành phải tìm vào điều gì đó để an ủi, vỗ về mình.

Khi có V, tôi được ủ ấm trong vòng tay của người đàn ông. Da thịt cọ xát, mang hơi ấm truyền cho nhau. V siết chặt tôi trong lòng anh. V bảo, anh thích mưa, thích nghe tiếng mưa khi ngủ. Âm thanh lộp độp, rầm rì ấy tựa như lời ru. Lời ru cả tuổi thơ anh thiếu hụt và thèm khát. Vả lại, khí hậu Sài Gòn oi bức, mấy khi được một đêm giá lạnh để ôm nhau, siết chặt nồng nàn? Tôi díp mắt. Tôi vờ ngủ. Tôi vờ không nghe thấy anh nói. Tôi để vòng tay anh siết chặt tôi. Tôi để anh hôn lên mắt, lên môi, khắp da thịt đang lạnh tái. Tôi không ngủ. Cuối cùng, giữa chúng tôi vẫn có sự khác biệt. V hơn tôi vì anh có một giấc ngủ tròn, dù là ít ỏi và chỉ xảy ra trong những đêm mưa. Nghe tiếng rơi lanh canh của mưa trên bục cửa sổ, anh khoái trá hát vang vài câu rồi chìm sâu vào giấc ngủ. Còn tôi, tôi nằm nhìn đôi mắt người tôi yêu thương đã khép chặt, như khi tôi nằm nhìn em tôi ngủ trong ngôi nhà mái ngói mục nát rệu rã. Tôi ước, giá em còn thức, giá hai chị em tôi có thể nói chuyện với nhau. Chuyện gì cũng được. Bất cứ chuyện gì nó muốn. Nhưng nó đã ngủ rồi. Bàn tay tôi vuốt lên mặt cũng không làm nó thức giấc. Em đã ngủ rất say. Tôi thì cứ thức mãi. Nước mưa thi nhau nhảy múa trong nhà. Nước mưa nhỏ long tong xuống nền đất, trên giường, ở những góc nhà. Tôi lấy thau chậu, nồi,... bất cứ thứ gì có thể đựng những giọt nước. Tôi ngồi lắng nghe giọt nước nhỏ long tong, bồm bộp, nghe tiếng gió hun hút bên ngoài, gầm gào tru réo. Em tôi hơi cựa mình, chạm cánh tay nó vào tôi. Âm thanh rúc rắc đòng đưa đưa nó vào giấc mơ. Nó không biết sợ hãi, không biết cảm xúc sợ hay bất cứ cảm xúc nào khác của con người là gì. Chỉ trong mơ, dường như nó mới tìm thấy chính nó. Nó hơi giật mình, môi mấp máy run run. Và tay giật giật. Tôi nằm đó vỗ vào vai em tôi, sờ nắn bàn tay nó, bảo rằng em ngoan hãy ngủ yên.

Tôi không còn đọc kinh nữa. Tiếng mưa thành tiếng tạp niệm trong lòng đang vang động. Tôi không còn yên ổn và thanh tịnh trong lòng để đọc những dòng kinh đơn giản nhất. Mưa! Chúng làm tôi thấy đau, thấy sợ hãi tột cùng. Chúng như hàng ngàn, hàng vạn mũi tên xuyên vào da thịt tôi. Tim tôi đau nhói. Những mũi tên cứ ở hoài trong đó, không chịu biến mất, không chịu tan ra. Mẹ tôi đang ở đâu? Tấm áo mưa mỏng không che được cơn mưa. Nước gầm gào chảy xiết đẩy lùi bước chân đêm yếu ớt mệt mỏi của mẹ. Đường về nhà còn xa lắm. Tôi thức trắng chờ trong những đêm mưa. Tôi đợi cho đến khi có âm thanh quen thuộc, báo hiệu mẹ tôi đã về. Mẹ về nhà, ngồi cùng tôi trệu trạo nhai cơm nguội với chút thức ăn vụn, nước mắt mẹ hình như đang chảy. Chỉ là chút hình như thôi. Bàn tay tôi nắm chặt tay mẹ, sợ rằng mẹ tôi sẽ biến mất. Biến mất như trong đêm tôi thức giấc, quờ quạng tìm mẹ. Không có mẹ tôi. Tôi quờ tay lên đầu giường, tìm hộp quẹt. Chiếc hộp quẹt hết gas, xẹt lên những tia sáng nhợt nhạt. Những tia sáng bị xé nhỏ thành hạt vụn rồi biến mất vào bóng đêm, không đủ soi sáng bất cứ thứ gì. Tôi không thể đốt ngọn đèn, để nhìn xem bóng mẹ đang in nơi nào trên vách? Tôi gọi, mẹ ơi! Mẹ ơi! Không thấy tiếng trả lời. Cố gắng nhìn mãi vào vị trí đặt chiếc đồng hồ, tôi chờ cho mắt mình quen dần với bóng tối. Ánh sáng dạ quang từ kim đồng hồ phát ra mờ mờ, căng mắt ra nhìn, tôi biết rằng đã sắp ba giờ sáng và có thể, mẹ tôi đã ra khỏi nhà, chuẩn bị cho buổi chợ sớm mai. Tôi nằm xuống giường, tay tôi siết chặt tay em tôi. Bàn tay nhỏ mềm. Tôi ngủ. Đôi khi tôi giật mình, hụt chân ngã xuống hố sâu.

Giấc ngủ đã bị xé ra như thế.

Đến khi tôi lớn lên, sống với V, nằm gọn trong vòng tay che chở của một người đàn ông, tình trạng cũng không được cải thiện nhiều. Tôi vẫn giật mình hoảng loạn mỗi đêm. V phải lay tôi, ôm tôi chặt hơn, dỗ tôi ngủ bằng câu anh đây, anh đây đừng sợ như phản xạ trong cơn ú ớ ngủ của mình.

Sáng, V bảo tôi kể về những giấc mơ. Quy trình trong và sau giấc ngủ là như thế. Lần nào đó, V bâng quơ, anh đọc sách, những người bị giấc mơ chi phối thường có những khúc mắc, ám ảnh, lo sợ cực độ gì đó trong quá khứ. Em có thể nói cho anh nghe. Tất nhiên là nếu khi nào đó em muốn.

Khi nào em muốn.

Khi nào thì tôi có thể kể, có thể nói cho V nghe những điều anh muốn nghe, những điều giúp vị bác sĩ trị liệu tâm lý cho tôi? Mà tôi biết kể gì và nói gì? V là người tôi yêu thương, tin tưởng nhưng không phải là người tôi có thể nói hết mọi chuyện. Tôi không hiểu sao mình lại khước từ sự có mặt của V trong suy nghĩ của mình như vậy. Tôi tự lý giải rằng, tôi cần một người khác. Một người đàn ông được định danh là cha tôi.

Tôi đi tìm cha tôi. Tôi sẽ nói cho cha tôi biết, sẽ kể cho cha tôi nghe về tất cả những gì tôi muốn kể, tôi đã phải đau đớn cất giữ nó bên mình. Tôi sẽ xổ tràn tất cả khi gặp lại ông. Tôi cất quyển sổ mỏng trong ngăn cặp bí mật. Cái ngăn cặp tôi may vào giữa hai ngăn cặp người ta đã may sẵn. Tôi cất quyển sổ vào đó và tôi lấy nó ra mỗi ngày. Tôi vuốt nó thẳng thớm, rồi ngần ngại lật từng trang. Tôi viết những con chữ mảnh dẻ, xiên xiên đầy âu lo. Tôi viết cho cha tôi. Những lá thư cho cha. Tôi trốn trong góc tối viết, trốn trong hố xí, trốn trong góc lớp học viết cho cha. Tôi viết rồi cất nó vào ngăn cặp bí mật. Hôm sau, tôi lôi nó ra, ngạc nhiên không tin nó là nét chữ của mình. Mình đã viết như vậy ư? Không! Không! Mình không viết như vậy, không bao giờ viết như vậy. Mình ghét cha mình, mình hận ông ta. Chẳng cơn cớ gì mình lại viết những dòng chữ như vậy cả. Lâu lắm rồi, môi mình chẳng còn phát ra tiếng cha nữa, đầu mình cũng không nghĩ về cha nữa thì tại sao tay mình lại viết những dòng này? Không! Không! Nhất định đó không phải là mình. Tôi cầm mép giấy, chực xé nó đi, nhưng rồi một con người khác trong đầu ngăn tôi lại. Nó bảo với tôi rằng, không phải tôi viết đâu, là nó viết. Là nó viết? Không. Là vô thức mày viết. Nó bảo. Vô thức thì không có tội. Vì thế đừng xé đi những trang giấy kia. Tôi gập quyển sổ lại. Tôi lưỡng lự nhìn *nó* rất lâu rồi lại cất quyển sổ vào ngăn bí mật.

Mọi thứ tiếp diễn tuần hoàn như thế. Viết. Ngạc nhiên. Điên cuồng nổi giận, muốn xé đi. Lại cất. Lại viết.

Trong sự tiếp diễn đều đặn của vòng tròn tuần hoàn, tôi hiểu rằng, tôi không chỉ có mình tôi trong *tôi*. Còn một đứa khác, đứa trẻ mềm yếu, không nén nổi cảm xúc, dễ dàng gục ngã trước cuộc đời này trong *tôi*. Nó mềm yếu, nó cần chia sẻ. Nó đã chia sẻ, ca thán khi ý thức tôi không đủ tỉnh táo lẫn sức lực để giữ nó lại, để buộc nó chặt hơn. Nó viết cho cha nó những lá thư. Những lá thư không biết ngày nào gửi, gửi đi đâu. (Có nơi nào nhận chuyển những lá thư không được đề địa chỉ không?) Đôi khi nước mắt làm nhòe nét bút mực màu tím. Đôi khi oán giận, tủi hờn vo lại trong nét tròn, nét móc, dấu chấm câu, dấu chấm than xuyên thủng trang giấy, hằn dấu đến nhiều trang sau.

Đứa trẻ trong *tôi* viết hoài những lá thư không gửi. Tôi điên cuồng nổi giận, rồi tôi lại xẹp xuống như quả bong bóng bị xì hết hơi. Tôi mặc xác nó. Tôi để nó làm những gì nó muốn. Bởi tôi biết, tôi không đủ sức mạnh để chống lại nó. Tôi cần chờ đợi cho đến ngày đủ mạnh mẽ hơn để xóa bỏ sự tồn tại của nó trong *tôi*.

Chiều ấy, một buổi chiều mùa đông. Gió thổi miên miên xa vời trên cánh đồng lạnh trơ rơm rạ. Đất lạnh co rúm lại với nhau, xóa hết các vết nứt nẻ toang hoác hồi mùa hè. Tôi đốt đống rơm to, ngồi nhìn ánh lửa nhảy múa mệt mỏi giữa đồng chiều. Những đứa trẻ chăn trâu, những người đi làm đồng chỉ còn là cái chấm nhỏ trên con đường dẫn về nhà. Gió đến và gió đi. Tôi ném những trang giấy vào đống lửa. Yêu thương, oán giận đều hóa thành tàn tro. Tàn tro bay mãi, bay mãi lên trời cao, biến vào cơn gió. Gió mang chúng đi. Gió có đến nơi nào có cha tôi?

Tôi thả bay tôi giữa cánh đồng.

Tôi quay về nhà, bàn chân đạp trong sình bùn. Bùn ngập đến đầu gối. Tôi cứ đi. Cứ đi, đi mãi. Tôi không biết tôi đang lạc đường. Hay tôi đã biết mà tôi cứ đi? Gió lạnh căm căm cứa vào da thịt. Mùi khói rơm rạ, mùi buồn tẻ ám lên người.

Sau này, trong những trang viết của tôi, hình ảnh người cha được nhắc đi nhắc lại như thứ ám ảnh không sao dứt bỏ được. Đứa có danh phận là *con của một người cha* trong tôi hỏi tôi rằng:

- Mày nhắc về cha mãi như vậy, trở thành sự lặp lại nhàm chán như vậy, có phải vì mày rất yêu thương cha mày không?

- Không! Có những thứ người ta nhắc mãi chỉ để quên, chỉ để bảo mình rằng, mẹ kiếp, mày quên ngay cái điều mày đang nghĩ đến đi.

- Làm sao mày quên được khi ngay trong vô thức mày vẫn nhớ?

Nó để lại câu hỏi mang nhiều tính chất khẳng định cho tôi. Nó không tin tôi. Nó biến mất sau tràng thanh âm khanh khách dị hợm của tiếng cười.

5

Tỉnh giấc lúc chuông báo thức báo đến hồi thứ hai, tôi mệt mỏi đưa tay nện một nhát cật lực vào nút tắt chuông. Thuốc ngủ gây nên cơn đau đầu dữ dội. Tôi quay sang phía V, chờ đợi bàn tay anh kéo tôi về phía anh. Con cá sấu xanh mở đôi mắt tròn to nhìn tôi. Không có V. Tôi quên là tối qua V không về. Sự có mặt của V trong căn phòng này đã hóa thành thói quen mất rồi. Thói quen ăn sâu vào não bộ, máu thịt.

Tôi đưa tay tìm điện thoại. Tôi sẽ nhắn tin hỏi xem tối qua V ngủ có ngon không? Sau đó kèm theo Icon cười và những lời chúc về bữa sáng tốt lành. Chúng tôi đối xử với nhau theo cách của những người yêu nhau có học thức, đầy tôn trọng. Đôi khi tôi nghĩ chúng sáo rỗng. Cả hai đang phát ra tín hiệu ra đa dò tìm về phía đối phương, chờ thu nhận tín hiệu về phía mình và giải đáp. Nếu có khoảng trống nào xảy ra giữa các tín hiệu, chúng tôi sẽ suy ra những điều chỉ mình cảm nhận.

Tín hiệu đầu tiên của ngày đã được phát đi. Không đợi tín hiệu thu nhận về, tôi ra khỏi chăn đệm bùng nhùng. Hôm nay, tôi phải đến trường, hoàn thành bài thuyết trình nhóm cho môn học. Sẽ chẳng cần phải làm bữa sáng với bánh mì và hai quả trứng gà. Không phải nghe mùi xào nấu vương vất trong không khí. Sẽ chẳng có câu chuyện quái dị về những giấc mơ. Đơn giản, sáng nay không có sự hiện diện của V trong căn phòng. Một mình tôi thì không cần bắt đầu ngày mới với tất cả những điều đó.

Tôi chuẩn bị sách vở để đến trường. Chải tóc qua loa. Lục tìm trong tủ quần áo chiếc áo pull đỏ và quần jean. Loại trang phục này khiến tôi trông gầy hơn, nhìn từ xa chỉ như dấu chấm màu đỏ.

Thường mỗi tuần tôi sẽ có bốn ngày học chính khóa ở trường, lên thư viện khi cần tìm tài liệu hoặc trốn khỏi lớp học với quá nhiều lời lẽ khó hiểu của giảng viên, khi tôi không chịu đựng được mớ bùi nhùi người xung quanh. Đoạn đường từ nhà đến trường kéo dài khoảng hai mươi phút đi bộ. Quãng đường hơi quá sức với sức khỏe của tôi. Bước những bước chân trên đường, tôi tự nhủ rằng đang tập luyện thể dục. Nghĩ như thế cũng làm cho cơ thể tôi phấn chấn hơn đôi chút, đủ sức lực để tiếp tục bước đi. Sẽ chẳng có gì để phàn nàn về con đường đến trường nếu nó không có quá nhiều ụn rác ôi thối, nếu không phải nghe âm thanh ăng ẳng phát ra từ miệng những thằng con trai ngu dốt, bẩn thỉu. Trong miệng chúng chỉ biết phát ra những âm thanh tục tĩu.

Những ngày đầu tiên phải nghe những lời tục tĩu bắn ra xoi xói vào phía mình, tôi uất ức bước đi. Buổi sáng, tôi nhờ V đưa đi học. Vài lần sau, tôi biết, tôi phải tự đối phó với chúng. Trên những con đường tôi đi, chắc chắn không thể mãi mãi có người đi bên cạnh bảo bọc. Tôi tập thích nghi dần với sự có mặt của chúng. Đầu tiên, tôi bước nhanh qua những lời châm chọc. Sau đó thì ngẩng cao đầu nhìn sâu vào khuôn mặt chúng. Tai tôi đã điếc. Chân tôi chỉ còn nhiệm vụ đi. Không nghe, không thấy gì.

Hai năm học ở trường đại học, tôi không có bạn. Những người bạn đúng nghĩa theo nghĩa nào đó tôi không chắc chắn lắm. Tôi không thấy điều ấy là vấn đề lớn lao gì. Tôi quen sống trong những mối quan hệ có giới hạn được sắp đặt sẵn và cảm thấy hơi phiền phức nếu phải gặp quá nhiều người, nói những thứ trôi tuột qua tai. Tôi vật vờ qua lại, vật vờ tồn tại. Những khuôn mặt quanh tôi hệt những dòng nước chảy xối xả từ chỗ cao xuống chỗ thấp của cơn mưa chiều tháng Sáu. Chúng chăm chỉ chảy mải miết, kiên quyết không dừng lại ở đâu. Và khi nắng lên, những nơi từng đọng lại vài vũng nước nhỏ cũng sẽ biến mất. Bốc hơi không tăm tích. Những khuôn mặt bốc hơi trước mắt tôi. Những khuôn mặt na ná nhau. Những đứa con trai. Những đứa con gái.

Những đứa con gái ấy, của thì hiện tại, nhắc tôi nhớ về lũ con gái tồn tại trong trí nhớ tôi, khi tôi mười lăm, mười sáu tuổi. Lũ con gái săm soi tôi bằng ánh mắt của thú dữ trước con mồi. Chúng lục tìm khiếm khuyết trên cơ thể và trong tinh thần tôi. Chúng ước chúng có thể chui tọt vào sâu trong linh hồn tôi, tìm ra khối khuyết tật, dị dạng rồi tung hê cho cả thế giới này thấy. Chúng có cái bĩu môi dài khi nhìn móng tay dính ghét, cánh tay dính nhọ nồi tôi vội vã mang đến trường. Chúng nhìn ngôi nhà "như thể cái chuồng lợn" của chúng tôi và phá lên cười ha hả trong những câu chuyện nói xấu sau lưng tôi. Đôi lúc, một đứa trong chúng giả vờ thương hại tôi, đến kể cho tôi nghe những điều tụi kia nói. Nó giả vờ tốt bụng. Nó giả vờ nghĩa hiệp đứng về phía kẻ yếu. Kỳ thực nó muốn tôi phải biết về những điều chúng đang nói, những điều chúng đang khinh bỉ tôi. Nếu những lời chúng nói không đến được tai tôi thì chúng buồn lắm. Chúng muốn tôi phải đau, phải xấu hổ và tủi hờn. Lúc ấy, không hiểu sao tôi lại có thể nặn ra nụ cười tươi đến thế. Tận sâu trong lòng, tôi thương hại chúng. Tôi thương hại sự ngu dốt, ấu trĩ của chúng. Chúng lo sợ trước tôi. Chúng biết trong tôi tiềm tàng sự nguy hiểm nào đó, sự nguy hiểm làm chúng bất an. Chúng căm ghét sự tồn tại của tôi nhưng không thể làm gì để xóa bỏ nó đi. Tôi căm thù chúng. Tôi muốn chúng biến đi. Hoặc là chết, hoặc là bị bốc đi khỏi mặt đất này.

Tôi không còn nhớ rõ mặt mũi chúng nữa. Nỗi oán hận chúng giờ cũng đã tan. Tôi chỉ nhớ loáng thoáng về đứa con gái có đôi kính cận tròn như đôi mắt cú vọ. (Nó chẳng hề cận thị tí nào). Nó đã năn nỉ, khóc lóc và chỉ dừng lại khi mẹ nó chịu mua cho nó đôi kính cận 0.25 độ. Tôi nhìn nó vác đôi kính trên sống mũi, thầm cười trước vẻ mặt ngu dốt mang theo hy vọng mang lên mặt đôi kính có thể biến mình thành trí thức. Tôi mím môi, nhốt nụ cười hằng hặc, lục bục trong cuống họng khi nhìn nó. Tôi không thể ngừng phun sự sung sướng trước khuôn mặt và đôi kính khập khiễng. Tôi lại quay sang nhìn đứa bạn nó, đứa con gái dám đến tiệm cắt tóc bảo người ta khoét cho một lỗ sâu bên má phải. Cái sẹo trở thành má lúm đồng tiền. Nó mê má lúm đồng tiền từ bé. Tôi lại cười. Lại phun sự sung sướng ra bằng tràng âm thanh đang sôi ùng ục. Trong trí tưởng tượng thoáng qua, tôi thấy khuôn mặt nó bỗng dưng có rất nhiều sẹo. Chi chít sẹo. Những sẹo lõm sâu, những lằn rãnh trên mặt hệt con mương dẫn nước ngoài ruộng. Tôi cứ cười. Lời của chúng không lọt vào tai tôi nữa, không lấn át được cơn sung sướng trong tôi. Tôi bình thản đi qua tháng ngày với những đứa con gái xấu tính, cay nghiệt. Chúng đã vô tình dạy tôi cách đối phó với cuộc đời, với nhiều hạng người, dạy tôi cách vững vàng mà sống khi bị hàng chục đứa nhăm nhe vùi mặt mình xuống bùn.

Kinh nghiệm thuở mười lăm, mười sáu nhắc tôi tránh xa những đứa con gái trong lớp học. Trong mắt những đứa con gái trong lớp, tôi như một đứa lập dị, chẳng thể nào mong đến gần nói nổi mẩu chuyện nhỏ. Chúng không bận tâm đến sự có mặt của tôi. Chúng nhìn tôi bằng ánh mắt ơ hờ, lướt qua để rồi quên. Tôi cũng chẳng có gì đặc biệt, không hợp trong câu chuyện của chúng. Như thế, tôi được yên ổn ngồi một góc. Tôi chọn góc khuất cuối lớp, ngồi một mình trên chiếc bàn đánh vecni nhẵn bóng, chi chít những câu thơ, lời tán tỉnh tục tĩu. Tôi hài lòng với thế giới đã dựng rào chắn chống bất cứ kẻ nào đến gần. Thỉnh thoảng, bên hàng rào kẽm gai ấy, sẽ có những kẻ phá bĩnh mon men lại gần. Những gã trai sực nức mùi nước hoa, mùi gel tóc sẽ đến bên cạnh tôi, ngồi vào khoảng trống, hy vọng bắt chuyện được với tôi. Chúng sẽ vờ mượn tập, sách, nói những câu trống rỗng để khơi gợi cuộc chuyện trò từ đối phương. Chúng vẫn có những cách làm quen rẻ tiền như thế với lũ con gái trong lớp, trên xe buýt hoặc trong quán cà phê nào đó. Với tôi, chúng thất bại. Mắt tôi nhìn chúng bằng cái nhìn câm lặng, khinh khỉnh, xoáy vào da thịt. Chỉ thế thôi mà sau đó gã trai ấy đã biến mất khỏi chỗ ngồi của tôi.

***

Mỗi tuần tôi sẽ ghé thư viện vào thứ Năm để trả sách hoặc để đọc sách ở dãy bàn trải dài trong phòng đọc. Chọn góc ngồi khuất trong góc, không bị ai làm phiền, tôi đọc ngấu nghiến cuốn sách vừa tìm được.

Khi đọc sách, tôi học được cách tập trung tư tưởng. Chỉ còn tôi và những trang sách. Những trang sách và tôi. Tiếp xúc với hệ thống nhân vật trong sách luôn khiến tôi tự tin hơn việc phải nói những câu chuyện phiếm, chào xã giao, cười đùa gượng gạo với thế giới bên ngoài. Tôi biết rằng việc giam mình trong những trang sách càng làm tôi xa cách hơn với thế giới bên ngoài. Tôi không chủ đích sẽ thay đổi mình. Tôi ngồi trên những bậc thang dẫn lên giảng đường hàng giờ, cắm cúi với câu chữ. Khi nào gấp trang sách lại, tôi để đầu óc tôi rỗng. Tôi không còn suy nghĩ gì nữa. Tôi nhìn tất cả mọi thứ quanh mình không phải bằng ánh mắt của tôi. Đôi mắt tôi biến thành một chiếc camera cũ, rẻ tiền, đã lỗi thời. Chiếc camera đơn thuần làm công việc máy móc của nó là thu vào những hình ảnh. Đơn thuần là những hình ảnh. Không phân loại, không phân tích, không làm công việc tách bạch từng loại hình ảnh hay đẩy nó về trung khu thần kinh, bắt tiếp nhận, phân tích, phản hồi. Những hình ảnh bất động như pho tượng đặt ở các quảng trường. Pho tượng nào cũng na ná nhau làm người ta tưởng đã gặp chúng ở đâu đó rồi, kì thực lại không hề nhớ về riêng pho tượng nào. Tôi không thể nhớ rõ đặc điểm, chi tiết của chúng.

6

Tôi nhận được điện thoại của N. N bảo muốn gặp tôi, sẽ mời tôi cà phê ở quán tôi vẫn thích đến. Đó là quán T, nơi có cánh cổng gỗ màu đen, che phủ không gian quán với con đường ngùng ngoằng xe cộ, khói bụi ồn ào bên ngoài. Nhiều lần, tôi nhìn cánh cửa gỗ màu đen ấy thầm ước ao. Giá như trong tôi cũng có một cánh cửa gỗ màu đen như thế. Khi cần, tôi có thể đóng sập nó lại, tách tôi ra khỏi đứa *tôi* kia, tách tôi ra khỏi thế giới tôi không mong muốn chạm vào.

N là người bạn duy nhất thời phổ thông tôi còn giữ liên lạc. Có lẽ vì chúng tôi có những điều giống nhau đến mức ngạc nhiên. Có lẽ, bởi với N, tôi có thể nói những điều tôi muốn - những điều điên rồ không thể sắp xếp thành câu chữ. Tôi tìm đến N khi tôi quá mệt mỏi với những hành trình của mình. N nhớ đến tôi khi nào cậu ấy thấy... nhớ. Với N, mọi thứ đều đơn giản.

- Tự dưng hôm nay tớ nhớ cậu kinh khủng. Tớ nghĩ, có lẽ tớ sẽ phát điên nếu tớ không gặp được cậu.

Giọng N reo lên đầy phấn khích qua điện thoại nhưng không giấu được vẻ mệt mỏi. Cậu ấy giấu đi tiếng thở dài hoặc tặc lưỡi sau khi dập máy chăng?

Khi tôi cô đơn chỉ còn N ở bên tôi. Người bạn duy nhất xuất hiện bên tôi khi tôi cần. Người duy nhất khiến tôi hiểu rằng đôi lúc, trong cuộc đời này tôi cần cho ai đó. Hai mươi năm sống, tôi luôn mang trong mình cảm giác rằng tôi là gánh nặng được đặt bừa bãi lên vai những người quanh tôi, những người tôi thương yêu. Họ muốn vứt bỏ tôi xuống lắm, nhưng vì đạo đức, vì sự thương hại, họ không thể vứt tôi đi. Rồi tôi cũng thành gánh nặng của chính tôi. Chỉ với N, tôi không cảm thấy tôi là gánh nặng. Khi bất ổn, N sẽ nghĩ đến tôi. Không phải là bất cứ gã đàn ông nào từng là nhân tình của N. "Tớ chẳng cần gã đàn ông rác rưởi nào bên tớ cả. Tớ chỉ cần cậu." N sẽ gục vào vai tôi, có thể là sẽ im lặng rất lâu. Có thể là than vãn cho số kiếp tự N chọn cho mình. Số kiếp của con thiêu thân lao vào vòng ánh sáng hào quang, danh vọng của những gã đàn ông. N biết hết, suy nghĩ rất kỹ trước những điều mình đã chọn. Chẳng phải là bồng bột hay ngây thơ vướng vào. Đơn giản là N không còn con đường nào khác, không có sự chọn lựa nào khác nữa. Đứng trước vực thẳm, chỉ còn cách nhảy xuống vì biết đâu dưới vực sâu kia còn có con đường sống. "Tớ chẳng biết vì sao tớ có thể tồn tại đến bây giờ? Tồn tại. Tồn tại đấy, không phải là sống. Tớ không còn sống nữa. Tớ chỉ còn tồn tại thôi. Cậu hiểu không?" Sau đó N bình tĩnh bảo với tôi rằng, tớ vẫn ổn. Đôi khi tớ hay lảm nhảm vớ vẩn thế thôi. Tôi không biết an ủi N như thế nào. Thường tôi sẽ im lặng lắng nghe N nói. Rồi thôi.

Chúng tôi lại trở về với cuộc sống đều đặn vẫn diễn ra hàng ngày của mình. N sẽ gặp những gã đàn ông, kinh hãi nhìn gã lột quần áo trong căn phòng hoặc sang trọng, hoặc tuềnh toàng của khách sạn sực nức mùi thuốc tẩy nào đó. *"Không chịu đựng nổi cơ thể nhom nhem, già nua của lão. Tớ muốn nôn, nôn ngay trong khi làm tình, song trí óc tớ vẫn đủ khôn dặn tớ không được nôn. Tớ nhắm mắt chờ đợi từng giây, từng phút cuộc làm tình kết thúc"*. (Trong những lá thư tôi cất kỹ vào chiếc hộp nhỏ, N đã viết như thế. Ở lá thư mệt nhọc khác, có lẽ được viết trong hơi men, N bảo tôi hãy so sánh giữa việc làm tình với một gã trai chưa tròn mười tám và một lão già đáng tuổi cha mình. Tôi không viết thư hồi âm. Thư sau N viết cho tôi rằng: *Không có sự khác nhau nào cả. Cũng là chúng bắt cậu nằm trên giường, từ từ bóc cậu ra như bóc mớ lá gói nem. Cậu nằm trần truồng thẳng đuột người trên giường, và chúng bắt đầu từ từ nhấm nháp cơ thể cậu. Những cú thọc sâu vào trong. Gã trai mười tám tuổi chưa có kinh nghiệm làm tình nên khi vừa vào người cậu đã xuất tinh ồ ạt. Cuộc hành quyết chấm dứt nhanh chóng. Cậu thở hắt ra nhẹ nhõm. Lâu dần, cậu lại thấy bực dọc. Ấy là khi tình dục đã thành thói quen, cậu không thể chịu đựng được, hụt hẫng chới với khi cậu sắp lên đỉnh núi lại trượt xuống. Cậu cáu bẳn, cậu hét lên "Anh tưởng những buổi cà phê cóc với giá rẻ mạt rồi muốn vạch quần tôi ra nhét gì vào đó cũng được sao?". Cậu khiến gã chới với nhận ra gã là người tình hờ, người níu giữ thanh xuân của cậu, tạo cho cậu ảo giác rằng cậu vẫn là thiếu nữ, cậu vẫn còn thơ ngây chưa từng trở thành con đàn bà trẻ. Với lão đàn ông đáng tuổi cha cậu, kinh nghiệm làm tình của hắn sẽ khiến cậu thỏa mãn. Thỏa mãn trong nỗi tởm lợm ghê gớm. Với những cuộc làm tình, hiệu quả mang lại cho đối phương khác nhau, cái giá cậu được trả cũng khác đi. Tất nhiên!"*

Tôi cất những lá thư vào chiếc hộp bí mật, không cho ai biết về sự liên lạc giữa tôi và N. Tôi cất đi nỗi chua xót N kể với tôi. *"Có hôm tớ thèm một cốc chè kinh khủng. Tớ thèm nếm vị ngọt của nó, nhớ lại nồi chè đậu ông tớ nấu cho tớ ăn. Đó là nồi chè đậu ngon nhất tớ được ăn trong cuộc đời mình. Trong bát chè có mùi ấm áp của thương yêu. Mùi tớ chưa bao giờ tìm thấy ở gia đình mình. Tớ đang ăn dở bát chè thứ hai thì mẹ tớ lôi tớ xềnh xệch về nhà, hất đổ bát chè. Mảnh sứ vỡ toang trên nền nhà. Ông tớ khóc. Tớ quay lưng đi, mắt không thôi nhìn ông. Đó là, lần cuối cùng tớ nhìn thấy ông.*

Không dưng tớ lại nghe mùi chè đậu thoang thoảng quanh mũi mình. Trong túi tớ không còn xu nào. Tớ nhớ đến gã trai vẫn đeo đuổi tớ. Tớ tìm gã, bóng gió bảo muốn đi đâu đó. (Sống dựa vào những gã trai bắt buộc cậu phải có cái miệng khôn khéo và da mặt dày để không xấu hổ với chính mình. Đó là nghệ thuật. Nghệ thuật, cậu hiểu không? Bất cứ cái gì cũng là nghệ thuật cả. Ngay cả sự hèn mạt, khốn nạn tồn tại trong tớ cũng là nghệ thuật. Nghệ thuật sống.) Tớ đến quán chè. Tớ ăn ba ly chè liền. Chè đậu ở đây không có mùi thơm như nồi chè ông tớ đã nấu. Mùi dầu chuối sực nức đã át đi thứ mùi ấy chăng? Cũng có thể vì nó đã nguội, đã để trong tủ kính cả ngày nên không còn thứ mùi ấy nữa. Tớ nuốt từng muỗng chè như thể ngày mai tớ sẽ chết, như thể đã bao năm rồi tớ không được ăn. Chè hôm ấy có vị mặn cậu ạ! Tớ biết, sau đó, tớ sẽ chẳng bao giờ thèm chè nữa. Tớ sẽ chẳng nhớ đến nồi chè đậu thơm nức đang sôi đặt trên bếp nữa. Ăn xong ba ly chè, gã trai đưa tớ đi loanh quanh. Đến đoạn đường vắng, nơi lũ mạt rệp chúng tớ vẫn đến đó cùng lũ mạt rệp khác ôm ấp, vuốt ve nhau. Tớ đứng dựa vào vách tường, từ từ tụt một khoảng quần mình xuống, đủ cho gã trai choai choai kia nhét của quý vào, thực hiện động tác thụt lên thụt xuống. Tớ mở mắt trân trân. Cỏ lau chạm vào người ngứa ngáy như có con sâu róm đang bò dọc khắp thân thể. Quanh tớ lũ mạt rệt

khác đang ôm ấp, sờ mó nhau vừa âu yếm vừa cộc cằn thô lỗ.

Chẳng biết tớ có biết nhục nhã, đau đớn hay không nữa?"

Tôi nhận những lá thư, không hồi âm. Tôi biết, N không cần những lá thư, không cần những lời an ủi sáo rỗng hay thứ cảm xúc non nớt tôi sẽ chia sẻ với N. N cần ai đó nghe. Chỉ nghe thôi. Tôi làm công việc của một người nghe và cất những lời đã nghe vào sâu trong đáy lòng.

Chẳng có ai lắng nghe N. N không có bất cứ sự liên lạc nào với mẹ. Mẹ N bảo với những người quanh nhà rằng N vào Sài Gòn, làm trong xí nghiệp may nào đó, cuộc sống ổn định. Mai mốt nó sẽ dắt về một thằng chồng giàu sụ cho mà coi. Mẹ N cười. Những bà mẹ bắt đầu đem con mình ra chì chiết, tụi mày chẳng làm được gì. Nhìn con N đó, nó bằng tuổi chúng mày kia kìa... Vân vân và vân vân. Mẹ N phơn phớn nói cười, phơn phớn dối trá. Bà không dám nói ra sự thật. Bà cũng giống nhiều người đàn bà ở cái vùng đất đói nghèo này. Những người đàn bà bị cuốn vào cuộc kiếm ăn ở nơi xa lạ. Trong chuyến đi miên viễn của mình, tôi đã vô tình gặp họ. Họ sơn móng tay màu đỏ nhức nhối, mặc áo hai dây trễ tràng khoe lớp da lưng, da cổ đen đúa, trát lớp phấn dày như bột mì, tóc nhuộm vàng, thẳng đuột. Họ khoác lên mình lớp da thịt mới, khuôn mặt mới, hòng che đi chính mình. Những người đàn ông nháy mắt thông báo với nhau rằng, con đó bán vé số ôm, "giá" cũng được lắm. Một gã dấn tới, sỗ sàng ngã giá. Sau đó lên xe đi.

Họ nhìn thấy tôi, cúi mặt làm ngơ. Trong mắt nỗi sợ hãi cực điểm len lỏi. Họ tựa đứa trẻ mắc tội đang cúi đầu trước ngọn roi vung cao. Tôi cười khẩy, bỏ đi. Tôi không khinh thường việc họ làm. Cuộc sống này đơn thuần là cuộc kiếm ăn triền miên. Thanh cao hay ô nhục chẳng qua là những lớp vỏ ngụy trang giả tạo hẹp hòi. Họ phải nghĩ ra cách kiếm ăn, phải nghĩ ra cách gửi tiền về cho những ông chồng dốt nát, nát rượu, sĩ diện hão và bầy con đua đòi bị quá trình đô thị hóa nhấn chìm trong mốt tóc tai, phấn son, quần áo đẹp, những cuộc hẹn hò, quán cà phê tranh tối tranh sáng. Chúng không hay biết, không quan tâm hoặc cố tình không nhớ rằng mình cần phải quan tâm đến người mẹ đang bán giọt mồ hôi, danh dự nơi đất khách quê người. Tôi khinh thường sự dối trá trong họ. Những câu chuyện đã xảy ra ở cái xóm nghèo ấy, đã từng có họ góp giọng vào. Họ hào hứng kết tội một con người, đẩy con người ấy vào bước đường cùng. Họ cùng nhau liên kết cố nhổ phăng cái gai trong mắt họ. Họ sợ. Họ cần phải giữ lại những người đàn ông dốt nát, hôi hám kia và tiếp tục cuộc kiếm ăn ô nhục của mình ở thành phố xa lạ, nơi không ai biết họ là ai. Dù sao sống trong những vỏ bọc an toàn cũng an tâm hơn với những nguy hiểm vô hình đang rình rập.

N kể cho tôi những câu chuyện trong một năm thì không kể nữa. Không còn lá thư nào gửi về cho tôi.

***

Tôi hẹn với N ở quán cà phê quen tôi thích và N cũng thích. Có đêm, N sẽ ở đó đến tận giờ quán đóng cửa, uống vài chai Ken, bập khói thuốc. Khi nào say quá, N sẽ gọi tôi, nhờ tôi gọi taxi. "Chết tiệt thật, tớ không còn nhớ bất cứ số điện thoại của hãng taxi nào. Tại sao đầu óc tớ đôi khi lại ngu đến thế nhỉ?" Trong khi chờ taxi đến, N bảo, N muốn nghe một bài hát. "Bài gì cũng được. Cậu vặn volume thật lớn nhé." Âm thanh tuôn trào về phía đầu dây bên kia. Bục vỡ. N sẽ nghe hết bài hát, lải nhải hát theo bằng những câu sai hoàn toàn và yêu cầu bài tiếp theo. Tôi chờ đến khi không nghe giọng N nữa để chắc rằng N đã ngủ và tôi cúp máy.

Tôi đến trạm xe buýt. Tôi sẽ đón tuyến xe buýt vào nội thành, đi đến đường THL. Nơi tôi đang ở là quận ngoại thành, sẽ mất khoảng một tiếng để vào đến nơi.

Chuyến xe ầm ì lướt đi vào giờ cao điểm. Tôi chọn chỗ ngồi cạnh cửa sổ - nơi có thể nhìn thấy những tòa nhà chọc trời, những mặt người lướt qua. Tôi thường nhìn mà không chắc có phải mình đang nhìn không bởi tôi đang ở trong trạng thái rất mơ hồ. Không gì thu vào tầm mắt. Chúng lần lượt trôi tuột qua. Tôi vẫn thường bị nhiễu loạn tinh thần ở những thời điểm không cần thiết.

Ở quán T, cánh cửa gỗ màu đen được cánh tay lực lưỡng của một thanh niên mở ra khi tôi bước vào. Không gian cây xanh yên tĩnh phả mát lạnh vào mặt. Mùi trầm thoang thoảng trong không khí. N đã chờ tôi sẵn ở quán. N ngồi ở góc trên cao, đưa tay vẫy rối rít. Nụ cười bàng bạc vương sót lại chút thơ ngây đã thuộc về xưa cũ. Tôi bước nhanh trên những bậc thang đá vắt ngang qua hồ nước nhân tạo. Đàn cá màu ánh hồng bơi lội mệt mỏi trong vũng nước chật chội.

N ngồi trước mặt tôi. Xinh đẹp, kiêu sa, lạnh lùng như vài tháng trước đây tôi gặp. N nhìn tôi, nhìn từng nét trên khuôn mặt tôi - khuôn mặt N từng bảo giống một đứa học sinh cấp hai. Tội nghiệp thảm hại.

- Cậu gầy đi nhiều!

Tôi cười trước nhận xét ấy của N. N đẩy menu về phía tôi. Tôi lật nhanh qua, gọi đồ uống.

- Lại Capuchino à?

- Vẫn là Capuchino như mọi lần.

Tôi cười, miệng nhấp ngụm trà nóng trong tách. Ánh sáng lung linh từ ngọn nến hắt quầng sáng trên mặt tôi. Ấm nóng. Bên cạnh bàn chúng tôi, mấy gã trai đang bàn luận say mê về đoạn phim sex vừa được tung lên mạng, mặc kệ âm thanh nhộn nhạo ấy va đập không thiện cảm vào tai những người xung quanh.

Capuchino sóng sánh được mang ra. Chiếc cốc đựng màu nâu đất, nham nháp vì thứ men rạn tráng bên ngoài. Tôi mân mê mãi thành cốc. Capuchino ở đây được chế bởi công thức gây nghiện. N im lặng tợp ngụm bia lớn trong chai và lấy từ túi xách ra gói thuốc lá. Loại thuốc lá nặng dành cho nam giới. N đốt thuốc. Mái tóc uốn lọn thả hờ hững trên bờ vai trắng muốt. Áo hai dây màu đỏ cố tình để lộ nửa khuôn ngực trần tròn trịa. N và tôi có sở thích đặc biệt về màu đỏ. Có một dạo chúng tôi chỉ mua toàn quần áo màu đỏ. Sơ mi, pull, váy ngắn... cho tôi. Áo hai dây, nơ đỏ, dây buộc tóc cho N.

- Chúng ta là hai chấm đỏ lạc loài.

N cười phá lên sau khi chúng tôi ra khỏi siêu thị. Hơi nóng mặt đường xông kín người. Khoảng im lặng kéo dài nhân lên mãi trên những bước chân. Chuỗi âm thanh của tiếng cười phát ra trước đó rơi vỡ loảng xoảng, lăn lóc dưới đường, bị chân người đạp lên. Gãy vụn. Vỡ nát. Cả đoạn đường dài đi không chủ đích chúng tôi không biết nói với nhau câu gì. Dường như chúng tôi đang tội nghiệp, thương cảm mình.

Sự lạc loài mà N nói đến, tôi mơ hồ cảm nhận được sự tồn tại của nó trong người tôi từ trước khi tôi biết như thế nào là định nghĩa chính xác về sự lạc loài. Tôi đã lạc loài từ khi tôi sinh ra. Trong đầu tôi là khoảng trống về sự nhận thức. Khoảng trống để dành sau này sẽ được lấp đầy bằng những nhận thức về sự lạc loài.

Trong nhiều lần, trước mắt tôi đã thấy hình ảnh của tôi của khi tôi sinh ra. Cơ thể một ký bảy loe ngoe, thoi thóp trong đống khăn quấn quanh người, trong tã lót, cố giành giật lấy sự sống. Cuối cùng, nó đã chiến thắng. Chiến thắng để sống và lớn lên. Lớn lên một chút, nó cảm nhận rõ ràng hơn về sự lạc loài ập xuống quanh mình. Trên người tôi có quá nhiều ghẻ, mụn lở. Chúng mọc khắp tay chân, mặt, trên đầu. Chúng mưng mủ, bục vỡ. Không ai dám đến gần. Chỉ có bầy ruồi nhặng là lúc nào cũng vo ve trên đầu. Đầu tôi chỉ lơ thơ vài cọng tóc. Những cọng tóc mọc lên, khơi dậy vết mụn càng đau hơn. Mẹ buộc phải cạo đầu trọc cho tôi. Một thời gian dài, mẹ luôn phủ lên người tôi tấm khăn voan mỏng, nhốt tôi trong mùng, tránh ruồi nhặng đeo bám. Không đứa trẻ nào dám đến gần tôi. Sự lạc loài về thân xác dẫn đến sự lạc loài về tinh thần. Không có bạn, không có đồ chơi, không tiếng nói dành cho mình. Trong đầu tôi lúc nào cũng chỉ ong ong tiếng ruồi vỗ cánh. Chúng là thứ âm thanh quen thuộc đối với ngày tháng ấu thơ đó.

Cơ thể nhỏ bé tôi đã chật vật xoay chuyển khối rubic tuổi thơ quá sức mình. Khối rubic nặng nề với những mặt mang màu sắc khác nhau. Mặt này là tuổi thơ với con búp bê nhỏ bị chó gặm sứt một cánh tay, với quyển truyện nhàu nhĩ *Phạm Công- Cúc Hoa* nghe mẹ kể đi kể lại hàng chục lần thành thuộc. Rồi tự kể cho mình và cho búp bê nghe. Mặt khác, màu xanh hoặc màu vàng là ngôi nhà chật chội, quanh quẩn với trò trốn trong góc nhà, hoặc gầm giường chỉ để đừng ai chạm đến mình.

Trí nhớ chỉ tái hiện phần nhỏ như thế về quãng thời gian nhận thức tôi còn mập mờ. Có thể còn nhiều điều nữa tôi không nhớ được.

N rít thuốc liên hồi. Khói trắng lờn vờn trên đầu. Vài người bên cạnh quay sang nhìn N với cái nhìn khó chịu. Từ lâu rồi người ta vẫn quen nghĩ những phụ nữ hút thuốc lá đều hư hỏng. N im lặng, điếu thuốc đã gần tàn. Lâu rồi, N không quan tâm ai đó đánh giá mình là hạng người gì. N đốt thêm một điếu mới. N nhặt lấy những cái nhìn khó chịu của đám người cạnh bên, ném tan tành xuống hồ cá bên dưới. Mặt nước tù đọng lăn tăn gợn sóng. N nói trống không chủ đích vào những kẻ đang nhìn mình.

- Lũ ích kỷ.

N lại thả khói khiêu khích.

- Việc gì đã ngăn cản chúng ta, không cho chúng ta yêu thương ve vuốt bản thân nhỉ?

Yêu thương ve vuốt bản thân mình. Đó là cách sống của N. Hãy yêu khối xác thịt của cậu. Hãy ve vuốt nó, chiều chuộng nó như chiều chuộng một đứa trẻ dễ khóc. Phải dỗ dành đứa trẻ dễ khóc kia. Hãy làm tất cả những điều nó thích, nó muốn. Tại sao không thể yêu thương, cưng chiều bản thân mình? Cậu hãy dẹp mọi cái nhìn đang đổ dồn về phía cậu. Hoặc cậu nhặt lấy, đặt nó dưới gót giày, giày xéo lên nó. Động tác giống khi dụi tắt mẩu tàn thuốc lá bằng gót giày ấy. Mọi cái nhìn, chúng chỉ xứng đáng được đối xử như thế. Cái nhìn làm nên chân lý. Nhưng cái gì là chân lý chứ?

- Cái quái gì là chân lý? Là đúng? Là sai? Cậu trả lời tớ đi. Cậu học nhiều, cậu phải biết chứ!

- Nào! Cậu nói đi! Hay là cậu cũng chẳng biết gì.

N nhìn tôi rất lâu, và cười. Nụ cười ngờ nghệch của kẻ đang vào cơn say.

Khi N nói những điều ấy với tôi bằng giọng ngà ngà say, âm vực bỗng nhiên khác lạ, tôi đã dìu N trên vai. Chúng ta về thôi. Khuya lắm rồi. Taxi đêm đưa chúng tôi về nhà và chở luôn câu chuyện trong lúc ngà ngà say của N đi đâu đó xa tít. Có thể khi

tỉnh rượu, N sẽ không nhớ đã nói điều ấy với tôi. Cậu ấy sẽ không nhớ rằng trong lúc say, cậu ấy đã nói với tôi những điều tương tự như thế hàng chục lần. Cậu ấy đã thắp lên, đã nhen nhóm trong lòng tôi thứ lửa của cõi ma quỷ thèm muốn. Ánh lửa ở địa ngục đầy thúc giục, thèm muốn.

Tôi chấp nhận ở trong vòng tròn đang bao bọc quanh mình. Vòng tròn bé hoặc vòng tròn lớn, màu sắc hoặc không màu. Chúng ta di chuyển cùng với vòng tròn ấy, tựa đứa trẻ chơi trò lắc vòng đang trình diễn màn đi lại với chiếc vòng trên tay, vai, cổ, eo. Có giới hạn nhất định cho chúng ta trong vòng tròn. Đôi khi, tôi sẽ cố vùng vẫy, quẫy đạp tung tóe hòng hy vọng bứt đứt một mắt xích nào trong vòng tròn đang bao bọc quanh tôi. Tôi sẽ thoát ra ngoài. Tôi sẽ có được tự do (dù tự do là như thế nào, mang hình thù gì, tôi không rõ). Tôi chầm chậm đưa hai tay mình về phía một trong những mắt xích cấu thành vòng tròn. Đến khi bàn tay tôi đã chạm vào vòng tròn, chỉ còn chờ tiếng phựt phát ra báo hiệu tôi đã thành công thì bỗng những bàn tay khác mọc ra kéo tôi lại. Những bàn tay ấy mang sức mạnh mà hai cánh tay với lực yếu ớt của tôi không thể cản lại được. Tôi giống như con cá đang ngo ngoe bơi lội trong vũng nước tù chật chội, ngột ngạt không thể làm gì để thoát ra khỏi vũng nước ấy, đành suốt đời câm lặng bơi lẩn quẩn trong vũng nước tù đọng.

Những bàn tay đã mọc ra lớn dần lên, mỗi ngày càng sinh sôi nảy nở. Tôi nhìn tôi từ trong vòng tròn. Giống bức tượng Phật Bà ngàn mắt ngàn tay. Lúc còn bé, không có ai chơi với mình, tôi vẫn thường lang thang trong chùa, nhặt trái cây rụng quanh những gốc cây trong chùa. Tôi đọc bài kinh về Mục Kiền Liên dũng cảm chịu đau đớn xuống âm ti cứu mẹ, nhìn các pho tượng mang đủ hình thù bằng ánh mắt dè dặt, sợ sệt. Bức tượng đức Phật Bà ngàn mắt ngàn tay đập vào mắt tôi. Tôi tự hỏi tại sao bức tượng này lại có nhiều tay như thế? Những cánh tay dài, tròn lẳn, màu hồng và được sơn màu đỏ kỹ càng ở móng tay. Trong tôi dấy lên niềm tôn kính xen lẫn nỗi sợ hãi trước một hình người quá dị hợm (nếu Đức Phật là người). Lúc này, tôi không còn hỏi nữa. Tôi nghĩ về hàng trăm lúc, hàng trăm lần tôi muốn phá vỡ vòng tròn. Tôi không phải là Phật Bà nhưng tôi lại mọc ra vô số tay như Người. Hẳn, có lúc nào đó, Phật Bà ngàn mắt ngàn tay ấy cũng đã nghĩ đến việc phá vỡ vòng tròn nào đó bao bọc quanh Người song những cánh tay đã mọc ra, kéo phăng Người lại? Và những bàn tay ấy cứ tồn tại mãi nhắc Người rằng không bao giờ được tái phạm lại sai lầm ngớ ngẩn đã từng thực hiện trong tâm trí. Phải chăng?

N không mọc ra những cánh tay nào. N khác tôi. N theo đạo Thiên Chúa. Cậu làm dấu thánh giá trước bữa ăn, tôn thờ đức mẹ Maria bằng niềm tin tuyệt vọng (và sau này, trong căn phòng, dưới bức tượng của Đức mẹ Maria, N đã bị lột truồng, linh hồn N bị giết chết mà không thể kêu cứu). N không nghĩ về bước tượng Phật Bà ngàn mắt ngàn tay. Cậu ấy chưa hề nhìn thấy tượng Phật Bà ngàn mắt ngàn tay bao giờ. Trong vòng tròn của mình, N chưa hề mọc ra những cánh tay. Thậm chí, N còn bảo tôi kỳ quặc khi tôi hỏi có khi nào cậu mọc ra nhiều cánh tay chưa?

“Tớ chỉ có hai bàn tay. Tớ không mọc ra những cánh tay nào khác nữa. Tớ chưa bao giờ cố tình đẩy mình ra khỏi vòng tròn đang bao bọc quanh mình cả. Tớ đang đi vòng quanh vòng tròn, xem xét thì bỗng dưng có những bàn tay đẩy tớ ra. Chắc chắn không phải là bàn tay của tớ. Những bàn tay sần sùi, thô ráp, chai sạn, bàn tay có ngón đeo nhẫn vàng, bàn tay sơn móng cầu kỳ... Một bàn tay của tớ đã ra sức kéo ngược tớ lại vào trong vòng tròn nhưng nó không đủ sức. Các bàn tay kia quá mạnh và hung dữ. Tớ chỉ còn biết nhắm mắt chờ đợi thời khắc mình bị kéo đi xềnh xệch. Tớ văng ra khỏi vòng tròn, ở tận phía xa, nơi không có ai còn có thể nhìn thấy tớ. Cậu hãy tưởng tượng, nó tựa như một hoang đảo hay sa mạc hoang vu gì đó cũng được. Tịnh không bóng người. Chỉ một mình tớ và bình minh, hoàng hôn mờ nhạt buồn tẻ, bóng đêm u tịch đáng sợ. Lâu dần chẳng còn ai nhớ về sự tồn tại của tớ nữa. Họ cũng sẽ chẳng nhớ bàn tay mình đã góp phần đẩy một người đi xa. Họ hoàn toàn vô tâm, thờ ơ. Tớ biết thế, biết tất cả các quy luật ấy nên tớ chẳng buồn đòi hỏi ai đó phải nhớ đến tớ. Tớ không đòi hỏi việc vào bên trong vòng tròn nữa. Tớ thấy thích thú với việc ở bên ngoài, phía rìa xa tận cùng, nhìn lũ người hệt ruồi bọ, rắn rết đang lúc nhúc giẫm đạp lên nhau trong vòng tròn chật hẹp ấy. Chúng đang bị nhốt trong một lọ thủy tinh, tớ ngồi quan sát chúng. Tớ sẽ dùng chiếc kẹp kim loại dài, gắp từng con bỏ lên kính hiển vi, quan sát. Tớ sẽ săm soi từng sợi lông, từng tế bào da thịt. Tớ sẽ nhận xét : *‘như thế này thì không được’* , *‘tại sao con vật này lại nhiều lông như thế?’* , *‘của quý của gã này không được phép nhỏ như thế. Tất nhiên, vẫn có thể nhỏ bé, oặt ẹo nếu gã muốn vợ gã ngoại tình’* ... Thật là tuyệt vời! Từ trước đến giờ, toàn là người nhận xét về tớ. Này là đồ hư hỏng, hạng con gái không ra gì. Rồi mai mốt nó sẽ là con đĩ con, giống như con đĩ mẹ nó thôi. Bây giờ thì tớ được nhận xét đấy. Tớ sẽ không bỏ phí cơ hội này đâu. Khi nào chán, tớ sẽ mổ bụng, phanh thây chúng xem bên trong có gì. Trò chơi ấy mang tên **‘thí nghiệm khoa học** ’. Ngôn từ đầy vẻ chuyên môn dành cho một trò chơi độc ác của riêng tớ. Cũng như tất cả chúng ta đang khoác vỏ bọc ngôn từ diêm dúa giả tạo lên thanh âm dòi bọ phát ra từ miệng chúng ta, từ trái tim có quá nhiều nỗi đau nên sinh ra hằn học với tất cả, ghen ghét với tất cả.

Mà tớ thắc mắc ghê lắm, không biết chúng có trái tim không hả cậu? Có hay không? Có hay không nhỉ?

Tớ chẳng biết nữa. Dường như trái tim chúng ta đang chết dần. Một lúc nào đó sẽ tiêu biến. Lúc nào đó người ta sẽ không cần trái tim nữa. Có một cục sắt thay thế vào vị trí trái tim đã từng nằm. Nhưng không có trái tim thì làm sao sống nhỉ? Ôi! Tớ lại lẩn thẩn lo xa. Khối người quanh chúng ta không có trái tim mà vẫn sống tốt đấy chứ. Thậm chí tốt hơn hẳn những người có trái tim biết đập, biết rung đấy cậu ạ!

Đấy! Tớ lại linh tinh nữa rồi.”

Năm nào đó, giữa đêm, N nằm cạnh tôi và cũng nói như hôm nay. Đêm ấy, N không khóc. Tôi chờ N khóc, mặc dù tôi biết, cũng như tôi, N chẳng bao giờ khóc. N bảo với tôi, những đứa con của mẹ N đều không hề biết khóc. Mẹ N không cho phép một đứa nào khóc cả.

Nhà N có ba chị em gái. Tôi chưa thấy họ khóc bao giờ. Cả ba có thể lăn xả vào nhau, đánh đạp, cấu xé, chửi rủa nhau cho đến khi mặt mũi thâm tím, ngồi quệt khuôn mặt máu đang chảy ra ri rỉ. Đứa em út có khuôn mặt buồn, sầu sầu thảm thảm, mắt lúc nào cũng ươn ướt. Mới nhìn tưởng nó là đứa mau nước mắt nhưng nó lại không khóc. Nó có thể lăn vào đám trẻ bụi bặm của xóm chợ, tham gia trò đánh đập, cào cấu, nguyền rủa nhau. Thường nó sẽ thua cuộc, nhưng chẳng hề khóc. Không méc mẹ. Riêng N thì càng không. "Cuộc đời này, nếu khóc, hẳn tớ đã khóc ngập lụt mất." N ôm chặt tôi. N cười mỉm. Ánh sáng nhạt soi sáng khuôn mặt N, khuôn mặt với nụ cười lấp lóa, mắt sâu thăm thẳm. N nhắm mắt lại. Rất lâu. Tôi nằm cạnh N. Tóc N lơ thơ bám sợi mỏng trên mặt tôi.

Dường như đó là kết quả cần phải có, khi ba đứa con gái vốn dĩ đã được mẹ gián tiếp rèn nhét vào lồng ngực trái tim không yêu thương, nhận ra mình không có chung một người đàn ông gọi là cha.

N cười rỗng tênh bảo, đó là cú lừa ngoạn mục. Cú lừa che giấu đi cái bụng bầu, một đứa trẻ không rõ cha là ai đang ngoe ngoe đạp trong đấy. Tình yêu sét đánh, cú lừa ngoạn mục có thể khiến người đàn ông bỏ cả sự nghiệp, tương lai để cưới một người đàn bà, cưu mang một đứa trẻ khác - con riêng của người đàn bà. Người đàn ông đó là người đàn ông nặng tình nặng nghĩa, ông có trách nhiệm, có lòng thương yêu với hình hài ông ngỡ là con mình đang lớn lên mỗi ngày. Song hơn tất cả, chính là sự đam mê không làm sao dứt bỏ được với người đàn bà xinh đẹp, mặc kệ cái án *"con điếm"* những người khác treo lơ lửng trên đầu người đàn bà. Ông chưa yêu người đàn bà nào. Ông chưa có kinh nghiệm nên khó có thể hiểu nổi sự xảo trá kinh khủng của một người đàn bà.

Ông vơ vội mấy bộ quần áo, lên chuyến xe thăm thẳm tiến về phía trước - một phía trước không có gì là chắc chắn cùng người đàn bà. Không biết đến ngày mai. Không biết phải đi đâu. Chỉ có tình yêu dành cho người đàn bà và sự cưu mang với đứa trẻ con mình.

Cần phải đi. Đi để sống trọn vẹn với tình yêu của mình (theo cách mà ông suy nghĩ, lầm tưởng). Ông có niềm hạnh phúc háo hức chờ đợi ngày đứa trẻ ra đời. Ông có niềm thương cảm với đứa trẻ khác giờ đây đang ngồi cạnh ông, bàn tay nhỏ xíu huơ huơ nắm chặt ngón tay sần sùi ông. Mắt nó long lanh nhưng gương mặt nó lại hiện ra nét gì đó ghê gớm không đáng có ở một đứa trẻ ba tuổi. Lẽ ra ông cần biết khuôn mặt đó đang cảnh báo ông về cái kết cục mà nó biết là sẽ dành cho ông. Ngay từ khi nằm ngo ngoe trong bụng mẹ, nó đã hiểu dòng máu mẹ nó là dòng máu như thế nào? Và mẹ nó cần điều gì? Mẹ nó yêu bản thân mình hơn tất thảy.

***

N gọi trận chiến giữa ba chị em là cuộc chiến thầm lặng. Chửi nhau, nguyền rủa nhau, đánh nhau và chẳng bao giờ khóc. Đơn giản là thấy cần hằn học, cần đánh, chửi nhau, cần làm kẻ nào đó khác mình, không phải là mình tổn thương để xoa dịu đi vết thương vỡ toác trong mình. Không có gì đáng sợ khi chút niềm tin cuối cùng còn sót lại trong trái tim đã cạn khô, lâu lắm rồi bị rút đi từng chút, từng chút một. Không có gì đáng sợ bằng cảm giác sống song không biết mình phải bấu víu vào ai, vào thứ gì. Ngay cả người mẹ bên cạnh mình đây, mình còn không tin tưởng, không dám đặt lòng tin vào thì liệu những đứa đang đóng vai trò chị em quanh mình, cùng chen chúc giành cảm giác an toàn từ mẹ nó hay từ bất cứ ai khác có đáng tin cậy?

N quay mặt vào tường, tránh nhìn tôi. Chút niềm tin sót lại đã sụp đổ hết rồi. N không dám đối diện với người đàn ông N từng gọi là cha, không dám mấp máy môi thêm tiếng gọi cha lần nào nữa, không dám nhìn thẳng vào mắt người ấy. Trong đáy mắt sâu hoắm, khô héo kia chỉ còn là địa ngục. Mãi mãi, N sẽ chẳng đủ can đảm nhìn nó thêm lần nào nữa. N có cảm giác rằng chính N là kẻ tòng phạm trong vụ lừa dối kéo dài đằng đẵng mười mấy năm trời này. N sợ hãi. N tội lỗi. N đã ăn cắp tiếng cha của ai đó. Không bao giờ là của mình.

N căm hận tất cả. Người mẹ. Người đàn ông N đã trót thơ ngây dại bằng niềm tin của bất cứ đứa trẻ nào trên đời khi nó sinh ra trên đời, người ta trỏ tay về phía người đàn ông, lọng ngọng học phát âm tiếng *"cha"*. Đó là niềm tin dại dột khi không được cảnh báo trước những trò lừa dối, đểu giả ngập tràn trong thế giới quanh mình - dù là người thân.

Căm hận chính mình.

***

Tôi không thường gặp mẹ N. Bà có những chuyến đi miên viễn ra Hà Nội, sang tận Trung Quốc hoặc mất hút với những chuyến đi không rõ ràng. Trong mắt tôi, đó là một người đàn bà đẹp. Khuôn mặt trắng, môi lúc nào cũng mọng đỏ khiêu khích đàn ông. Đặc biệt đôi bàn tay bà luôn gợi cho tôi cảm giác mạnh về trí nhớ. Vùng đen thõm trong trí óc tôi được chiếu sáng rực bởi màu sắc nơi bàn tay thuôn dài, trắng nõn của bà. Bà chăm sóc đôi bàn tay rất kĩ và sơn những móng tay chỉ mỗi màu cánh sen. Bà ngước lên nhìn tôi khi tôi vào nhà tìm N. Người đàn bà có nụ cười đa đoan, lẳng lơ.

Bà nhìn tôi thờ ơ. Bà nhìn N ơ hờ. Bà không quan tâm con gái đang gọi mình điều gì, yêu cầu mình về thứ gì. Bà không cần biết con gái mình đã lớn đến mức nào, không dạy cho nó về kỳ kinh nguyệt đầu tiên. Bà để mặc nó xoay xở vì sự vô tâm của mình? Hay bà muốn nó phải tự mình trải qua tất cả những việc nó phải trải qua trong đời. Bởi bà biết, sớm muộn gì nó cũng học cách làm chim và đơn độc sải cánh bay. Như chính bà đã từng. Khi đã làm cánh chim đơn độc thì bắt buộc phải tự mình làm tất cả, phải nhớ rằng, mình chỉ có một mình.

Tôi không dám nhìn mẹ N lâu. Tôi nhìn đôi tay và thoáng nghĩ về những điều như thế, bởi khi đứng gần N và bà, tôi luôn luôn bị nhốt trong bầu linh cảm bất an. Có thể, ngày mai hoặc khi mình bước ra khỏi bầu không khí đang hít thở chung với họ, họ sẽ biến mất, không để lại dấu hiệu nào chứng tỏ họ đã từng tồn tại.

N giống mẹ đến đáng kinh ngạc. Từ ánh mắt, mái tóc, môi và cả dáng đi.

***

Đêm thứ Năm, N bảo, sẽ dẫn tôi đi xem một trò vui. Tôi nhìn bộ quần áo N đang mặc. Sạch sẽ, đẹp và làm N chững chạc hơn. N buộc tóc cao để lộ cái cổ trắng nõn. Tôi nhìn mình. Sự lạc lõng mong manh khi đứng bên cạnh N trước tấm gương lớn trong phòng ngủ. Tôi giống làn sương không màu, không mùi, còn N lại là bông hoa tỏa hương và khoe sắc ngào ngạt. Bất giác tôi tủi thân. Ngoài hai bộ quần áo đi học khả dĩ sạch đẹp, đàng hoàng ra, tôi không còn bộ quần áo nào đẹp. Tôi mặc chiếc quần tây màu đen, áo sơ mi trắng. Hai đầu vú hồng hồng nhỏ tí hằn ra dưới làn áo mỏng màu trắng. N lôi tuột tôi vào buồng, đưa cho tôi bộ quần áo khác. Quần jean và chiếc áo pull màu đen. Tôi lúng túng mặc thứ trang phục ấy vào người. Tôi nhìn tôi lạ lẫm. N kéo tuột tôi đi.

Chúng tôi đi. Đám bạn N nhao nhao bên ngoài. Những thằng con trai tôi vẫn gặp khi chúng ngồi vắt chân chễm chệ phập phù hút thuốc lá ra vẻ người lớn. Mái tóc nhuộm màu vàng lỗ chỗ, miệng xoi xói văng tục. Đôi lần, khi đi cùng N, tôi gặp chúng. Tôi cúi đầu, lẩn tránh chúng thật nhanh. Tôi thấy sợ hãi điều gì đó không rõ ràng. Lũ con gái trong lớp xì xào với nhau N đang lợi dụng những đứa con trai đó. Gia đình chúng giàu có, chúng có nhiều tiền. Chúng quan tâm tới N, xun xoe quanh N. Tôi không quan tâm lắm, cũng không nói lại cho N biết. Đơn giản, lũ con gái đang ghen tị với N.

Lần này N bảo tôi phải đi với chúng. N đẩy tôi lên xe của một thằng trong bọn. Suốt đường đi, tôi im lặng ngồi giữ khoảng cách xa. Thằng con trai cũng im lặng, miệng không ngừng phì phèo điếu thuốc. Đốm lửa màu đỏ di chuyển từ những ngón tay lên miệng. Tôi không hiểu mình đang làm gì? Tại sao mình lại đổ đốn như thế? Chỉ cần ai đó quen bắt gặp tôi trong bộ dạng này thì ngày mai cả xóm đều biết. Họ có thể thêu dệt, đơm đặt thêm và đưa ra những câu phán xét về đứa con gái không có cha dạy dỗ và có một bà mẹ không ra gì. Tim tôi lo lắng đập thình thịch trong lồng ngực. May mắn là đoạn đường đến xem điều thú vị mà N nói khá gần. Tôi lập tức xuống xe, nắm chặt tay N. Mồ hôi túa ra trong lòng bàn tay tôi. Chúng tôi đi vào trong. N chọn chỗ ngồi, gọi nước uống, bảo tôi hãy nhìn về phía sân khấu đang treo tấm băng rôn "Hát cho nhau nghe".

Đèn bật sáng, luồng ánh sáng tròn lia quanh sân khấu. Người thanh niên bước ra, đứng giữa luồng ánh sáng. Tôi nhớ đó là người thanh niên có khuôn mặt đẹp mong manh. Hư hư thực thực. Ngón tay xương gầy, mái tóc buộc sau gáy rối tung trong gió đêm. Anh mặc chiếc quần jean bạc thếch, áo sơ mi. Tôi và N ngồi dưới sân khấu, ánh đèn nhấp nhoáng thay nhau soi sáng khuôn mặt anh ta. Anh ta hát bài *Em ơi Hà Nội phố* ngọt ngào, da diết nhưng cũng khá lạc lõng với âm điệu nơi này. Lời bài hát như chảy vào tim. N nhìn anh ta chăm chú. Có lẽ anh ta khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi gì đấy. Tôi muốn quay sang hỏi N rằng, điều thú vị là gì song nhìn vẻ mặt trầm ngâm buồn pha chút gì đó ngạo nghễ bất cần của N tôi lại thôi. Người thanh niên hát bài thứ hai. Gió đêm thổi phần phật tấm bạt trên mái che.

- Đó là gã "bồ" của mẹ tớ. Chính gã là động lực để bà nói ra sự thật bà đã che giấu, đã lừa dối bấy lâu nay.

Đó là sự thật về tớ. Tớ không phải là con của người đàn ông mà hàng ngày tớ vẫn gọi là cha. Khi người ta yêu và muốn rũ bỏ, cần lý do gì đó mạnh mẽ để có thể đưa ra quyết định. Gã chính là lý do của mẹ tớ, là động lực, sức mạnh để bà phun toẹt điều phũ phàng ra trước mặt người đàn ông hom hem tội nghiệp đang cố giương ra chút danh dự của một người đàn ông khi nhận ra trên đầu mình là hai cái sừng. Chẳng phải ông không nghi ngờ về sự tồn tại của tớ ẩn nấp dưới lớp vỏ con ông, nhưng ông không đủ tàn nhẫn để hỏi. Và khi không đủ tàn nhẫn thì chính mình sẽ đón nhận sự tàn nhẫn của kẻ khác. Đó là bài học dành cho ông và cũng là bài học dành cho tớ.

N nói rành mạch, không biểu lộ chút cảm xúc nào. Tôi sửng sốt nắm chặt tay N. Lục bục bối rối trong tôi truyền đến tay N. N gỡ tay tôi ra.

- Tớ chẳng sao cả. Cậu không thấy đó là trò vui sao?

Tôi im lặng. Tôi không biết cách che giấu tâm trạng.

- Vui hơn nữa là tớ lại yêu hắn ta đấy.

Người thanh niên lại hát thêm một bài theo yêu cầu khán giả. Lần này, bài hát không lọt vào tai tôi chữ nào. Mọi thứ xảy đến quá đột ngột làm tôi choáng váng.

- Tớ đã ngủ với hắn ta. Tớ chẳng biết vì sao nữa. Tớ ao ước tớ được biến mất. Mỗi sáng thức dậy, tớ mong không phải nhìn thấy mình đang nằm đây, không phải là mình. Tớ nghĩ tớ phải đi đây.

Nói đến đó, N không nén nổi xúc động. N đứng vụt dậy nắm tay tôi, kéo tôi đi. Chúng tôi về, mặc những thằng con trai choai choai kia thắc mắc tại sao đêm nay N lại về giữa chừng. Bữa tiệc vui vẫn chưa kết thúc. Chúng nó vẫn chưa hát bài đã đăng

ký với dàn nhạc.

Đêm ấy, tôi không ngủ được. Tôi nghĩ mông lung. Cơn choáng nhè nhẹ xâm lấn trí óc. Nặng dần. Nặng dần trên đỉnh đầu. Tôi trôi vào giấc ngủ mệt nhoài. Thăm thẳm trong tôi vọng về một tiếng vang. Tiếng vang hòa tan trong máu, rần rật chạy khắp cơ thể. Tôi để mình trôi đăm đăm trên dòng sông đen. Tôi nhớ về buổi chiều mùa đông lạnh tôi đã chạy lạc đường ở nơi tôi tưởng là thân quen. Tôi đốt những lá thư và cứ cắm đầu chạy, khi ngẩng đầu lên trời đã sẩm tối. Tôi lạc đường. Tôi nhớ về vệt máu, về lúc tôi bị lột trần truồng như người ta lột một con ếch. Tôi đã bị lột truồng như con ếch, da thịt trắng hếu bị đặt lên tấm thớt. Hắn không mang cái chết đến ngay tắp lự. Hắn ngấu nghiến nhìn cơ thể trần truồng của tôi. Hắn dí dương vật vào chỗ kín, di chuyển khúc thịt đen cứng ngắc sượt qua sượt lại trên mu tôi. Da thịt cọ xát. Tôi tởm lợm nuốt cục đắng vào lòng. Tôi không còn sức lực để vùng vẫy. Đầu óc tôi không bảo tôi kháng cự. Bản năng tự vệ trong tôi nằm im lìm, không hề nhúc nhích trỗi dậy. Tôi nằm trơ cứng như bức tượng gỗ héo hon, khô quắp.

Hắn dừng lại ở đó. Hắn không làm gì thêm. Có thể hắn không thích vụ cưỡng hiếp quá dễ dàng như thế. Có thể hắn để dành lại cho lần sau. Nhưng không có lần sau nào nữa. Hắn đã chết, vĩnh viễn mang theo bí mật kinh tởm.

Tôi thấy lòng tôi khóc. Tôi quay lưng. Chúng tôi trôi trên dòng sông trong mùa lũ lớn. Chúng tôi không biết bơi, cứ vùng vẫy nhoài tìm một thân cây, một cái gì đó bám víu được. Không có gì cả. Chúng tôi trôi. Chúng tôi chìm trong hang lạnh tăm tối. Những người chúng tôi cần thì không xuất hiện. Chỉ có những kẻ khác - những kẻ vùi sâu, nhấn chìm chúng tôi xuống tầng nước sâu. Chúng ngồi trên bờ, hả hê cười, dí mạnh tay nhấn chúng tôi xuống tầng nước sâu tối tăm. Chúng tôi chìm dần, đôi mắt vẫn đọng lại hình ảnh chúng.

Sáng đến lớp không thấy N ngồi ở chỗ ngồi quen thuộc. Buổi trưa tôi ghé nhà N. Mẹ N đang ngồi sơn nước sơn màu cánh sen lên ngón tay. Bà nhìn tôi ngạc nhiên khi tôi hỏi N có bệnh gì không mà sáng nay không đi học.

- Sáng nay nó đi từ sớm kia mà!

Tôi ậm ừ. Tôi chào mẹ N và đi nhanh trước khi bà kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, hoặc kéo tôi lại hỏi.

Tôi ghé lại trường học. Buổi trưa yên ả, lác đác vài học sinh đi sớm. Tôi ngồi xuống ghế đá dưới gốc cây si cổ thụ. Nơi đây, N đã từng buộc lại mái tóc giúp tôi, kể cho tôi nghe những câu chuyện, chia cho tôi nửa ổ bánh mì trong buổi sáng lạnh buốt. Bánh mì khô khốc đi qua cuống họng. Tôi ngồi trơ cứng nhìn N điềm nhiên kể những câu chuyện bỉ ổi trong cuộc sống, bằng nét mặt già dặn, lạnh lùng dửng dưng. Giọng N đều đều, không lên xuống, không nhấn nhá, không cảm xúc. Giọng kể dễ gây buồn ngủ, nếu không có những tình tiết giật gân trong câu chuyện níu kéo người nghe. Chẳng hạn N kể với tôi, mẹ N từng là gái điếm. Người ở xóm chợ xì xào với nhau, càng lớn, N càng giống mẹ, từ cách cười, cách nói. Trông lẳng lơ không chịu được. Không khéo N cũng sẽ trở thành đĩ, đĩ con. Lũ con gái quanh đấy vừa muốn xinh đẹp như N, muốn được nhiều thằng con trai lượn lờ tán tỉnh lại vừa ghen tị, phỉ nhổ vào N, vào xuất thân đứa con gái dân xóm chợ hỗn hào, có mẹ là đĩ. Chúng cần chà đạp lên ai đó để khoác lên mình vỏ bọc thanh cao.

- Tớ khinh tất cả chúng nó. Ở đời này muốn sống được thì phải chà đạp lên những cái miệng, lên lũ dòi bọ ấy. Mặc kệ chúng. Vo ve mãi chúng sẽ chán.

Tôi biết, từ nay tôi đã mất N. *Tớ phát điên mất. Tớ không chịu nổi cuộc sống này nữa. Tớ phải đi đây*. N đã đi rồi, đã làm con chim tự do. N đã giải phóng cuộc đời mình. N không thể sống với tình yêu thơ dại đã bị chính mẹ mình lấy đi. N không chịu được mùi nước hoa mẹ N xức lên người mỗi ngày. N không chịu được những chiếc quần lót đăng ten đắt tiền màu xanh, màu đỏ mẹ N mang về sau những chuyến đi xa (những chiếc quần lót nhiều lần N đã thấy nó nằm trên sạp hàng phía cuối mé chợ, nơi ban đêm không có ai nhìn thấy, nơi cha N chẳng bao giờ đi ngang qua. Cạnh bên chiếc quần lót ấy là mẹ N và gã đàn ông trẻ tuổi đang lõa lồ bám riết lấy nhau). Với người đàn ông trẻ tuổi hơn mình, bà luôn cố tỏ ra tươi mới, hấp dẫn. N cũng không chịu được khuôn mặt dàu dàu khắc khổ của người đàn ông mình gọi là cha. Không chịu được những chiều nhìn ông ngồi hút thuốc, phả khói về phía dòng kênh đen ngòm, mặt tợt bợt, u uất. Ông không gọi N là con nữa. Ông im lặng ra vào, lướt qua. Ông không nhìn N. Ông không biết nói gì. Có lẽ, bởi ông không đủ sự vị tha, không biết phải làm gì với dối trá ông đang nhận.

Ông cần phải dành sự trừng phạt cho N. Chỉ N. Còn mẹ N, bà không quan tâm. Bà nhơn nhơn thách thức. Bà công khai sự thật. Bà không thiết tha người đàn ông này nữa. Những người đàn ông ve vãn đã nói với bà rằng, bà xinh đẹp như vậy, sao lại chịu sống với thằng chồng gầy hom hem, *"hai lúa"*. Thì cớ gì bà phải chịu? Ông không đủ sức mạnh trừng phạt người đàn bà như bà. Ông cần trừng phạt N, vì lòng tin ông đã bị đánh cắp, vì sự yêu thương ông đã trao nhầm chỗ.

Cuộc chiến ngầm giữa những con người trong mái nhà đã bắt đầu như vậy.

- Cảm giác đó rất ngột ngạt. Trong ngôi nhà mình, tớ không nói được nữa.

N miêu tả cảm giác ngột ngạt, bức bối, tù đọng bằng vốn từ hạn hẹp. Tôi biết, rồi N sẽ đi. Thoát khỏi ngôi nhà, người mẹ, cảm giác tội lỗi với người mình trót gọi là cha.

Năm năm, hay mười năm, N sẽ trở về. Không! N không nên trở về nữa. Hãy đi khỏi nơi buồn tủi này. Đi đi. Đi thật xa. Bay

đi. Bay đến miền đất lành, đậu ở đấy, yên ổn ở đấy. Đừng bao giờ trở về.

Tôi đi qua những nơi tôi và N vẫn thường đến. Thi thoảng, tôi ghé nhà N, hỏi thăm tin tức. Cha N nhìn tôi. Ông không tỏ thái độ gì. Sâu trong mắt ông tôi đọc được sự khắc khoải chờ đợi. Mỗi ngày, ông vẫn cong lưng đẩy chiếc cộ thồ hàng cho mấy người hàng chợ. Quần áo xộc xệch, bám sình bùn, mùi cá tanh tưởi, vệt máu từ mấy mẹt thịt cá tươi rói. Buổi chiều đến, ông không uống rượu, (Giá ông uống rượu, quậy phá, đánh đập, la hét gì đó, sẽ dễ chịu hơn. N sẽ không phải mang cảm giác tội lỗi này lên người), chỉ ngồi hút thuốc và nhìn xa xăm. Ông đang chờ đợi N. Ông muốn chờ N trở về. Ông hối hận. Ông thương hại cho N và cả ông. Sự trừng phạt ấy không mang lại kết cục gì. Ông chờ đợi N, chỉ để nói rằng “Chú/ bác/ dượng hối hận vì đã trừng phạt con vì những thứ con không đáng phải gánh chịu” (nhất định ông sẽ không xưng cha với N nữa).

Rồi đến lúc ông đủ tỉnh táo hiểu rằng, sẽ chẳng bao giờ N trở về nữa.

Ông đi. Im lặng. Không đòi hỏi. Không gây ra bất kỳ biến cố nào. Dường như đó là sự tan biến dần dần, phân rã vào hư không. Ông tan biến. Đơn giản thế thôi. Trong cuộc sống, có những người tồn tại để làm điều gì đó, vì một nhiệm vụ nào đó, khi đã kết thúc sứ mệnh được giao, họ sẽ biến mất. Có lẽ ông đã được giao hoàn thành một nhiệm vụ và chấm hết nó ở thời khắc này.

Sự thay thế tất yếu diễn ra rất nhanh chóng. Người thanh niên có khuôn mặt mong manh buồn về sống chung với mẹ N. Người đàn bà từng là gái điếm và gã nhân tình nhỏ hơn mình mười mấy tuổi là đề tài cho cả thị trấn bàn tán. Anh không còn hát nữa. Anh cùng mẹ N đi buôn những chuyến dài. Anh không còn dáng vẻ nghệ sĩ như tôi đã thấy trên sân khấu trong đêm gió thổi mơn man lạnh. Anh thành gã đàn ông gầy còm, quần áo xộc xệch. Có hôm tôi gặp anh nhễ nhại mồ hôi ngồi trên chiếc xe tải, bàn tay gầy thoăn thoắt bốc những trái dưa chất vào sọt. Bỗng dưng tôi buồn cho những con người, cho N. Nếu N trông thấy anh ta lúc này, N có còn yêu, có còn si mê, điên dại như đã từng?

Tôi đi ngang qua xóm chợ vài lần, mắt lén lút nhìn vào ngôi nhà N. Ngôi nhà buồn bực, nóng bức vào trưa hè, mọc bên dòng sông đen tanh tưởi làm tôi thấy buồn. Người đàn bà ngồi trước nhà vẫn chăm chút cho những cái móng tay trong khung cảnh tương phản bức bối. Tự dưng tôi muốn hét lên. Tôi muốn đập bể lọ nước sơn màu cánh sen, muốn hỏi người đàn bà kia, ngoài sơn móng tay ra, ngoài làm tình với những gã đàn ông, bà còn biết làm điều gì khác không? Bà có nghĩ về đứa con gái của mình không? Bà có biết về thứ tình yêu chớm nở chứa đầy tuyệt vọng mà nó đã trao không đúng chỗ và chính bà đã lấy mất tình yêu đó? Bà có biết chính bà đã giết linh hồn nó, khiến nó phải ra đi?

Tôi đã không làm thế. Tôi quay nhanh vòng bánh xe, đạp mải miết trên đường về nhà. Mồ hôi thấm đẫm lưng áo. Cuộc đời tôi, linh hồn tôi có khác gì N đâu. Tôi biết nói gì? N dám tự giải phóng mình, còn tôi thì không. Tôi không có bà mẹ trắc nết như N để viện cho mình một cái cớ. Tôi thương mẹ tôi, tôi thương em tôi, thương cả tôi. Cuộc đời tôi phải gắn liền với mẹ tôi, dang đôi cánh tay yếu ớt mình ra che chở cho mẹ. Đôi vai gầy tôi phải mang tâm hồn nặng nhọc của tôi.

***

N xin hai chiếc cốc lớn, rót bia ra ly. Nhanh chóng, N uống hết phần bia trong cốc mình và chìa chiếc cốc còn đầy bia về phía tôi. Tôi đón lấy uống hết cốc bia nhanh chóng bằng những nốc ừng ực. N ngạc nhiên nhìn tôi. Cậu ấy biết tôi chưa bao giờ uống bia, chưa bao giờ say. Đã có lần, N bảo tôi sống phụ thuộc vào V quá. “Những gì anh ta không thích thì cậu không được làm à? Tớ cực kì ghét kẻ nào ngăn cản điều tớ muốn làm.”

“Không phải thế! Tớ dị ứng với thứ chất lỏng pha cồn, những gì dậy mùi men.”

Tôi thanh minh. Tôi bảo với N rằng tôi dị ứng nặng với chúng. Chỉ ngửi mùi thôi là tôi đã nôn ọe trong cuống họng. Thậm chí tôi đã nôn thật, nôn ngay khi mùi rượu xộc lên mũi.

Tôi không thích mùi rượu. Thứ mùi khó chịu ấy luôn gợi lên trong đầu óc tôi những hình ảnh tôi không bao giờ muốn nghĩ tới. Chúng là hình ảnh của gã đàn ông nhếch nhác, bẩn thỉu, trở về nhà trong lúc say xỉn, miệng nồng nặc mùi rượu. Gã đổ sập người lên một người đàn bà, đòi hỏi được làm tình. Gã quát tháo. Gã đập phá nếu yêu cầu của gã không được chấp thuận. Sẽ có những bợp tai, những cú giật tóc. “Đm. Mày nghĩ l. mày thơm lắm à? Tao thèm lắm sao?” Gã văng tục. Rồi bất kể sự kháng cự của người đàn bà, gã sẽ vật người đàn bà gầy gò ra giường, lột từng mảnh vải trên người. Người đàn bà ấy sẽ đau đớn. Hẳn thế. Cái đau đớn như thể người ta bị lột đi lớp da. Chỉ khác là trong cuộc lột da này, máu không chảy nhưng đau không kể xiết. Người đàn bà sẽ đau đớn chịu đựng cho đến khi cơn cao trào đến với gã. Khi ấy gã sẽ ngã phịch ra giường, ngáy khò khò như con trâu mộng.

Gã là một con đực sung mãn, gớm ghiếc. Gã giống con trâu đực đang điên tiết vào mùa động đực.

Tôi nghĩ, nếu tôi là người đàn bà ấy, tôi sẽ giết ngay gã. Tôi sẽ dùng con dao thật sắc, đâm phập vào gã. Thật mạnh. Thật sâu. Máu ngập cán dao. Gã sẽ chết đi nhanh chóng. Sẽ chết đi. Chấm dứt tất cả sự đau đớn đã dồn nén và ngày càng tích tụ dâng cao.

Không có con dao nào dành cho người đàn bà cả. Có lẽ người đàn bà đã tìm con dao nhưng không có. Trên giường người ta đặt dao làm gì cơ chứ. Cần có ai đó đưa cho người đàn bà con dao. Nhưng ai? Không có ai cả. Tôi là đứa trẻ ốm yếu và luôn luôn sống trong tâm trạng sợ sệt. Tôi đã nấp ở trong góc, nhìn bằng ánh mắt căm thù và sợ hãi khi tất cả những điều đó xảy ra. Có lẽ,

tôi đã đưa cho người đàn bà đó con dao nhưng người đàn bà không với tới. Âm thanh kim loại rơi xuống nền nhà, va đập làm gã đàn ông biết được. Gã lôi xềnh xệch tôi tới và tát vào mặt tôi chăng? Tôi không chắc. Tôi không còn thấy gì sau đó. Tôi không thấy đau. Hình ảnh nhạt nhòa dần. Tôi đang xem một bộ phim gay cấn, đến pha nghẹt thở họ lại không cho tôi xem tiếp. Vì thế tôi không biết thêm gì nữa. Tôi không nhìn rõ mặt người đàn bà, không nhìn rõ mặt đứa trẻ ngồi chum hum sợ hãi trong góc nhà. Tôi chỉ thấy hai bàn tay nó đưa lên bịt chặt tai, dáng ngồi nó co chặt lại. Nó sẽ nhắm mắt phải không? Chắc là như vậy. Nó không thể mở mắt nhìn cảnh mẹ nó bị gã đàn ông hành hạ như hành hạ súc vật được. Mà người đàn bà ấy, bà ta là ai? Tại sao tôi lại chắc là mẹ nó. Có thể chỉ là sự sắp xếp ráp nối đứt quãng vào nhau của những hình ảnh, giống như cách sắp xếp trong một album hình. Đứa trẻ ấy, nó là là ai? Không chắc nó có phải là tôi hay không? Trí nhớ đôi khi bị trục trặc ở những chỗ nào đó. Chỗ bị trục trặc ấy gần như đều đã bị xóa, hoặc bị làm mờ đi. Có thể đó là trí nhớ của ai đó, không phải của tôi. Vô tình tôi nhặt được, đưa vào đầu mình. Điều này vẫn thường xảy ra khi người ta nghe kể những câu chuyện xúc động mạnh, gây rúng động. Và người ta nhặt lấy nó, để cảm thông, chia sẻ và đôi khi giữ lấy làm câu chuyện của riêng mình. Câu chuyện ấy tồn tại trong đầu, lâu dần nhập nhằng ranh giới sở hữu. Đó là cách ăn cắp nỗi đau của người khác để được phần thương cảm về mình.

Tôi không muốn biết về sự thật đó. Tôi không cố công đi tìm xem người đàn bà kia là ai? Đứa trẻ trốn trong góc tối là ai? Tôi ghét mùi rượu. Tôi tránh xa thứ mùi gợi lên những hình ảnh tôi không muốn nhớ lại.

Hôm nay thì khác. Hôm nay chỉ có tôi và N. Hôm nay tôi muốn thử lại trí nhớ mình. Tôi muốn biết liệu những hình ảnh trải ra khi tôi ngửi thấy mùi rượu có phải là sự thật. Nó đã xảy ra ở khoảng thời gian nào đó trong cuộc sống của tôi chăng?

- Trạng thái say thì như thế nào nhỉ?

Tôi hỏi.

- Đó là một trạng thái tuyệt vời. Cậu sẽ được chếnh choáng, được bay, được làm tất cả những gì cậu thích. Những gì cậu muốn, những gì cậu chưa làm được.

N cười ngặt ngặt. Tôi cũng cười theo. Trông chúng tôi như hai kẻ điên đang nổi loạn.

Tôi gọi người phục vụ mang thêm mấy chai Ken. Những ngụm đầu đăng đắng, hơi khó uống lúc đầu nhưng sau rồi chúng lại nhanh chóng trôi qua cuống họng. Thức uống đầy hơi men nhanh chóng kích thích thần kinh não bộ. Tôi im lặng uống hết từng ly một khi N châm đầy nó. Tôi chờ đợi. Tôi đang ngồi trong góc. Tôi không bịt hai tai lại. Tôi cầm con dao trên tay. Sắc thép ánh lên sáng loáng. Luồng ánh sáng nhả nhơi chạy dọc thân dao khiêu khích. Tôi sẽ đưa con dao sắc ngọt ấy cho người đàn bà. Kết liễu. Phải kết liễu nhanh chóng. Cần phải chấm hết tất cả ngay tại thời khắc này.

Tôi chờ đợi. Tôi cần tìm sự thật về những hình ảnh. Tôi phải xem nốt hồi gay cấn của bộ phim xem dang dở. Từng cốc bia vơi đi. Hình ảnh bất động. Chúng đã nghẽn lại ở lỗ thoát ra hay bị trục trặc trong quá trình chuẩn bị trình chiếu lên não? Chúng bị chặn lại ở đâu đó. Chúng không thể đến với tôi. Vì tôi đã hắt hủi chúng chăng? Tôi đã tránh xa mùi bia, rượu để không phải nhớ lại những hình ảnh. Và giờ, chúng không đến với tôi nữa. Thân xác tôi nhẹ hẫng. Nó đang bị gió bốc đi, ném tung vào bầu trời tái xám, lạnh băng. Tôi rượt đuổi theo những hình ảnh. Chúng vùn vụt trôi qua, cạnh sắc cứa vào tay tôi làm chảy máu. Không chịu được cơn đau, tôi thả chúng ra. Tôi rớt về thực tại.

- Cậu biết không, lúc ấy trông cậu thật thảm hại với mái tóc khét nắng cắt tém vào vành tai và một thân thể gầy còm, vật vờ thiếu sức sống. Tớ nghĩ, hẳn Chúa đã mang linh hồn cậu đi và ném thân xác cậu lại.

N đã kéo tôi về với thực tại. Bây giờ thì cậu ấy phá lên cười trước nhận xét của mình. Nếu là tôi trước đây, khi nghe những lời này, mặc cảm tự ti sẽ ập đến. Thời gian đã thay đổi suy nghĩ của tôi.

Bây giờ tôi có kiểu tự trào phúng về những thứ đã làm mình đau. Những câu chuyện về nỗi đau được kể lại thành khúc hài hước. Chúng khiến tôi cười, cười khan. Nụ cười khô quắt, bị vắt kiệt.

Thời gian giúp tôi hiểu ra rằng nếu tôi có ngồi đó than thở thì mọi thứ cũng không hề khác đi. Tôi phải thay đổi nó. Tôi phải triệt tiêu đi tất cả thứ cảm xúc yếu mềm. Trò chơi mới mang tên rũ sạch lớp bụi bám lên tâm hồn. Cố rũ, rũ cật lực, thật mạnh, thật nhiều lần cho đám bụi bay mù mịt, bám vào những mặt người xung quanh. Tiếp theo là trò chơi tàn nhẫn với cảm xúc. Rải các cung bậc cảm xúc lên đám gai nhọn hoắt, đâm cật lực vào nó. Chúng sẽ tóe máu. Theo quy luật của sự thích nghi, trải qua vài lần thử thách, cảm xúc sẽ quen dần, chai sạn.

Đến lượt N uống tù tì những cốc bia. Chúng tôi nói những câu chuyện về ngày đầu tiên chúng tôi gặp nhau, về thời đi học. N nói về kỳ kinh nguyệt đầu tiên.

Trong lớp học, tôi là đứa dậy thì cuối cùng. Dấu hiệu dậy thì không được tính bằng kỳ kinh nguyệt đầu tiên mà bằng cách tôi tự tính cho mình. Bên cạnh tụi con gái với vú bắt đầu nhô lên ngượng ngùng sau lần vải áo lót mặc bên trong, ngực tôi vẫn phẳng lì, giống như khi tôi năm tuổi, ba tuổi hay khi tôi sinh ra. Nó cứ tẹt lẹt bám nằm phẳng lì chung với lớp da. Chẳng có dấu hiệu gì của sự phát triển cơ thể. Mười lăm tuổi, cơ thể tôi kiên quyết dừng lại ở mức nặng ba mươi ký. Lũ con trai xì xầm rằng tôi là chiếc tivi màn hình phẳng rõ nét nhất trong những chiếc tivi màn hình phẳng đời mới ra. Chúng cười rú lên. Tôi đã biết lầm bầm

nguyền rủa trong miệng rằng chúng là lũ dâm ô, man dại. Tôi lầm lũi bước qua chúng, mang mặc cảm về sự bất thường của cơ thể mình.

Khác tôi, N dậy thì khá sớm, từ năm lớp tám. Cậu ấy có chiếc quần đỏ để mặc khi những ngày ấy đến. N bảo, nếu máu có loang ra ngoài, nó sẽ bị màu đỏ này che giấu. Cách ngụy trang đó khá tốt. Vài ngày sau, kỳ kinh của N đến. N ngồi ôm bụng, nhăn nhó, sẵn sàng cáu gắt với bất cứ cái gì chờn vờn trước mặt, trừ tôi. N thường bị vắt kiệt sức trong những ngày đó. Có khi kỳ kinh của N kéo dài hơn một tuần lễ, cậu ấy phải vội vàng thay chiếc quần màu đỏ, giặt nó, phơi khô để mặc vào những ngày sau.

Lần này, sang đến ngày thứ ba, N trở lại trạng thái bình thường. N bảo, cơ thể tớ dạo này lạ thật. Tôi bảo, hay là cậu cho tớ xem kinh nguyệt của cậu xem nó như thế nào? Tớ muốn xem nó có giống của mẹ tớ không?

N đồng ý cho tôi xem. Chúng tôi ra nhà vệ sinh trường, chui vào trong toilet, đóng kín cửa. Tôi nhìn chăm chú từng động tác của N. Mặt cậu ta ửng đỏ. N chậm chạp kéo khóa quần, rút miếng băng vệ sinh loang vệt máu dài, đỏ tươi. Tôi nhìn như bị thôi miên vào vệt máu ấy. Cảm giác rần rật khắp da thịt. Cảm giác này đã đến một lần khi tôi xách nước cho mẹ giặt những chiếc quần lót thâm kim đen xì lỗ chỗ dính máu cạnh bờ ao. Mùi tanh xộc lên mũi gây cảm giác buồn nôn. Những mảng máu đông lại, tím tái. Mẹ tôi bảo, ngày nào đó, từ chỗ kín của tôi cũng sẽ chảy ra dòng máu đỏ như thế. Khi đó, tôi sẽ trở thành thiếu nữ. Một nấc chuyển mới. Tôi chờ đợi. Vừa háo hức, vừa sợ hãi, vừa tủi thân khi nghĩ rồi tôi sẽ giống mẹ, giặt những chiếc quần lót thâm kim, những tấm vải mùng gấp lại dùng để thấm máu trong một bụi cây cách xa giếng nước. Bất giác tôi đưa ngón tay chạm nhẹ vào miếng băng vệ sinh N đang cầm và rụt nhanh tay lại. Dòng máu không nóng. Nó lạnh, nhơm nhớp. Tựa như tôi đang chạm vào vũng nước bị ướp đá lạnh, lờn nhờn.

- Dơ!

N nói nhanh, giọng thì thầm để bên ngoài không nghe thấy. N vứt miếng băng vệ sinh vào sọt rác. Màu đỏ của nó nổi bật trong mớ giấy vệ sinh, giấy tập loe ngoe mấy con chữ màu xanh, màu tím.

- Tớ chẳng hiểu vì sao lúc ấy cậu lại chạm vào vết máu ấy. Cậu không thấy nó dơ bẩn à?

- Tớ không biết. Có cái gì đó xui khiến tớ, thúc giục tớ, bảo tớ hãy chạm vào nó. Giống như khi mình không có thứ gì đó thì mình muốn sở hữu nó, hoặc ít nhất phải một lần đưa tay chạm lấy nó.

Tôi cố gắng lý giải. N cười. Cậu ấy vẫn chưa thôi nghĩ tôi là trẻ con như lúc tôi rụt rè chạm tay vào vệt máu.

- Tại sao cậu lại cho rằng máu ấy là máu dơ bẩn. Nó chảy ra từ cơ thể chúng ta. Không lẽ vì chảy ra từ chỗ ấy nên bị xem là dơ bẩn à?

- Tớ chẳng biết. Người ta bảo với tớ như thế. Ngày ông tớ mất là ngày tớ có kinh. Mẹ tớ bảo tớ không được đến gần đám tang ông. Nếu tớ đến gần sẽ khiến cho thi thể ông đổi màu, bầm tím lại. Đó là sự sỉ nhục đấy! Cậu biết không?

- Lần đầu tớ nghe nói đến.

- Người ta bảo thế, tớ nghe họ. Tớ ngồi thu lu trên giường, mở mắt nhìn qua ô cửa sổ. Đám tang, nhạc đưa tiễn buồn thảm đi dần dần. Tớ chẳng bao giờ gặp được ông tớ nữa.

Kinh nguyệt phải chăng là điều gì đó tội lỗi? Tôi đọc đâu đó và biết rằng ngày xưa có nơi người ta không cho người phụ nữ ăn chung mâm cơm trong những ngày người ấy có kinh.

Tôi thấy mình bắt đầu chếnh choáng. Tôi đứng dậy, bảo với N rằng tôi muốn về nhà. Phải về thôi!

Chúng tôi ra khỏi quán. N gọi taxi. Tôi nằm mê mệt, hai mắt dính chặt vào nhau, đầu ong ong, nhẹ bẫng. Bên tai tôi vẫn còn nghe giọng N.

- Lần sau thì đừng uống như vậy nữa nhé!

Rồi N đặt đầu tôi lên vai mình, vuốt những sợi tóc bết dính vào miệng tôi. Chúng tôi về đến nhà lúc hơn mười một giờ. Hình như V có gọi điện thoại cho tôi. Tôi vừa bấm nút, chuẩn bị alô thì máy hết pin. N giật điện thoại từ tay tôi, vứt phịch trên giường. N ôm chặt lấy tôi, áp miệng vào mặt tôi, phả ra mùi men nồng. Chúng tôi áp mặt vào nhau ngủ. Da thịt N, từng đường nét trên mặt N chạm vào tôi, khiến tôi yên tâm ngủ.

Thức giấc lúc mười giờ sáng, đầu óc tôi khô kiệt, tựa như chiếc khăn bị người ta vắt cật lực cho hết nước. N không còn nằm bên cạnh tôi. Trong lơ mơ, tôi thấy N thức dậy, cậu ấy ngồi nhìn thật lâu vào mặt tôi. Rồi N chải tóc, thay quần áo. Động tác nhẹ bẫng, tựa như bóng N đang làm tất cả động tác ấy chứ không phải N. Bóng của N khuất dần.

Tôi gắng sức thức dậy, nhìn quanh. N đã đi thật. Mẩu giấy ghi nhớ dán lên bàn trang điểm: *“Tớ đi miền Tây. Cuối tuần mới*

về. Khi nào về, cậu khoá cửa phòng giúp tớ và giữ hộ chìa khoá nhé. Cảm ơn vì tất cả." Trên tấm gương còn dính vài vệt son môi đỏ là tấm hình tôi và N khi chúng tôi chụp hình kỷ niệm tốt nghiệp cấp hai. Ở góc kia có tấm hình N chụp chung một người đàn ông đã bị cắt rời mất khuôn mặt. Vòng tay gã ta siết chặt N. Vòng tay khiến người khác nhìn vào thấy bất an.

Tôi vo tròn mẩu giấy ném vào sọt rác. Tôi loạng choạng đi vào nhà tắm. Khuôn mặt hốc hác, phờ phạc nhìn tôi trong gương. Tôi mở vòi sen để cho nước chảy xối xả. Tôi vơ tạm bộ quần áo N mặc vào. Đêm qua giấc ngủ tôi không có giấc mơ.

Tôi đi bộ một đoạn dài không chủ đích. Đầu tôi phải lắc liên tục từ chối mấy người xe ôm mời chào. Đầu váng vất với lý do sẽ giải thích với V khi tôi về trễ. Hẳn anh sẽ lo. Đêm qua, có thể anh mất ngủ. Trong vòng tay V, tôi luôn là một đứa trẻ không chịu lớn, cần phải bảo bọc. Anh trút hết sức lực yêu thương lên tôi. Tôi sẽ phải nói với V điều gì đó, cái lý do khiến đêm qua tôi không về nhà. Nhưng lý do đưa ra trong đầu không được sử dụng đến. Khi tôi về đến nhà, cửa vẫn khoá im ỉm. Đồ đạc trong nhà không có sự xê dịch, chứng tỏ đêm qua V không về. Tôi thả người xuống đệm. Bầy thạch sùng bám trên mái nhà giương mắt nhìn tôi. Cảm giác hụt hẫng chạy ập đến, đánh bật tôi vào góc tối. Căn phòng tối om. Tôi mơ màng nhắm mắt cố ru giấc ngủ bất chợt này. Bỗng dưng tôi thèm nghe ai đó gọi tôi, la mắng tôi như la mắng một đứa trẻ, để tôi biết rằng, tôi không cô đơn. Tôi còn có ai đó ở bên tôi. Tôi căng tai lên chờ đợi. Màng nhĩ căng hết sức, chỉ một âm thanh nhỏ thôi sẽ làm nó rung động. Chẳng có gì cả. Khoảng tối quanh tôi im lặng đến nghẹt thở. Chẳng có ai cả. Chẳng có ai bên cạnh tôi. Tôi nhấn nút bật quạt, tạo ra âm thanh giả dối về sự tồn tại của thứ gì đó quanh mình, dù là máy móc. Quạt quay xạch xạch vì khô dầu.

Tôi chống chếnh đi vào giấc ngủ trong âm thanh mệt nhọc ấy. Thèm khát một tiếng nói rồi đành cất sâu những thèm khát ấy vào trong hộc tủ, khoá chặt, vứt luôn chìa khoá. Tôi sẽ quên nó đi nhanh thôi. Sẽ chẳng bao giờ nhớ lại những thèm khát đã thoảng qua như cơn gió nhẹ vào cuối thu. Dịu lạnh liệu có giữ được đến mùa thu sau?

7

Bước sang mùa hè.

Tôi đã vượt qua kì thi học kỳ ở trường khá tốt.

Thời gian bỗng trở nên rảnh rỗi thừa thãi. Tôi không còn biết đi đâu, làm gì. Thư viện trường đóng cửa. Các quán cà phê quanh trường lèo tèo một vài khách. Buồn thảm vắng vẻ ủ lên cảnh vật.

Tôi đi loanh quoanh đến quán cà phê quen chọn chỗ ngồi đọc một cuốn sách. Một cuốn sách cũ nằm im lìm trong hiệu sách cũ tôi vẫn đến mua. Nó không có bìa, không có tựa nên người ta đã vứt nó lăn lóc ở đó. Lật giở những trang sách, mùi xưa cũ, mùi giấy ẩm ướt, mùi cà phê ập vào mũi. Tôi muốn đọc hết cuốn sách này và đoán ra tựa của nó. Điều này cũng khá thú vị khi không có việc gì để làm.

Khi tôi đang đọc hết chương đầu cuốn sách, chủ quán đến cạnh tôi, giơ hai ngón tay chào. Hey! Anh ngồi vào chiếc ghế đối diện tôi. Anh mang mời tôi một ly cam vắt, thứ nước tôi không quen uống. Anh hỏi dăm câu về kết quả thi cử, cuộc sống, sức khỏe của tôi. Lát sau, anh ngập ngừng nhìn tôi và hỏi.

- Dạo này anh thấy em có vẻ... sao sao ấy?

Vài trường hợp, con gái thích anh vì anh biết nói những gì họ thích. Vài trường hợp anh trở nên ngọng nghịu, không biết cách sắp xếp câu từ thành lời. Thường là trước tôi.

- Sao sao là sao ạ? Anh hỏi hơi rắc rối.

- Em biết đấy, anh vốn không giỏi diễn đạt mà. Nhưng rõ ràng là có gì đó không ổn.

Anh nhát gừng, thành thật, có vẻ lo lắng.

- Không có gì đâu anh ạ! Em vẫn ổn. Rất ổn! Tôi uống ngụm nước cam trong ly, tránh nhìn vào mắt anh.

- Dạo gần đây trông em gầy đi nhiều.

Anh cười thành thật với nhận xét của mình. Anh biết, mình không khơi gợi được câu chuyện đi theo chiều hướng mong muốn.

Chúng tôi nói lung tung thêm vài câu gì đó nữa. Nhưng cơn mưa ầm ập bất chợt kéo đến đã át đi lời chúng tôi. Tôi không còn nhớ chính xác lúc ấy tôi và anh đã nói những gì. Chắc là về cơn đau dạ dày ngày càng nặng thêm. Nó khiến em không thể ăn uống được. Cơn đau dâng lên, dâng lên, vắt kiệt sức lực của em. Có thể chính nó là lý do khiến em gầy rộc đi. Thế thì em phải đi khám. Giọng anh lo lắng. Em ghét việc đến bác sĩ lắm. Ghét màu trắng sạch sẽ quá mức ở đấy. Ghét mùi thuốc tẩy, thuốc sát trùng. Ghét việc họ bắt em nằm trên một chiếc giường nào đấy cũng ám mùi thuốc tẩy, mùi mồ hôi, đủ thứ mùi khác. Họ vạch từng chút trên cơ thể em, đặt mớ dụng cụ kim loại rổn rảng, lạnh tanh. Tay bác sĩ thọc sâu vào họng em một sợi dây dài, chính xác hơn thì nó là một con rắn độc. Một con rắn độc thật đấy anh ạ! Nó từ từ trườn vào họng em, đi sâu, đi sâu hơn nữa. "Cô phải nội soi để chẩn đoán chắc chắn hơn về bệnh". Con rắn sục sạo tìm kiếm trong cơ thể em. Nó muốn sục tung vào đống rối rắm, lùng bùng men, nước, thức ăn đã được nhào nặn thanh mớ hỗn hợp quánh lại. Con rắn muốn tìm điều gì đó. Nó tìm điểm chết? Điểm chết trong cơ thể khuyết tật. Vậy thì cứ tìm đi. Chẳng bao giờ mày tìm được đâu.

- Bệnh của cô đã nặng, nếu không chữa trị sẽ trở thành loét dạ dày, có thể dẫn đến ung thư dạ dày.

Tay bác sĩ kê đơn, một bọc thuốc to, lòe loẹt màu sắc, kèm theo những gói dung dịch màu trắng. Này, cô uống một ngày hai lần. Gói thuốc màu trắng này là để trung hòa axit trong dạ dày, hơi khó uống một tí. Nhớ ăn uống đúng giờ. Đừng để mình bị stress. Bệnh sẽ càng nặng thêm nếu cô để đầu óc căng thẳng. Vân vân và vân vân. Em chẳng liệt kê ra nổi đống lời dặn dò ấy đâu. Em vứt tiệt chúng đi rồi.

Còn đống thuốc ấy à? Chắc chúng đã mốc meo trong chiếc hộp gỗ màu đỏ vuông vức. Em nhốt chúng trong ấy cùng với bao nhiêu là bạn của chúng. Thuốc chữa đau đầu, dạ dày, cảm sốt, thiếu máu... Em đã sưu tập chúng. Cơ thể em là khối bệnh tật, bác sĩ bảo em cần những thứ thuốc ấy. Em mua chúng theo toa thuốc đã ghi sẵn, đầy đủ. Em bóc vỏ chúng ra, để chúng trần truồng nằm cạnh nhau. Em bỏ chúng vào hộp. Và em đóng chiếc hộp lại. Tối om. Trò này khá thú vị. Chiếc hộp gỗ vuông màu đỏ đã đựng bao nhiêu lần sự giải thoát những cơn đau, những cái chết. Em nghĩ, một ngày nào đó chiếc hộp sẽ nở ra, sẽ lớn lên. Nó phát sáng, màu của bảy sắc cầu vồng - màu của những viên thuốc. Vầng hào quang ấy sẽ bay đi, lan tỏa thành những hạt bụi phát sáng như lân tinh trong không khí. Em sẽ xua chúng đi, không để chúng bám vào người em. Em biết chúng chẳng có tác dụng với em.

Thuốc chữa đau đầu không bao giờ chấm dứt được cơn đau. Thuốc chữa dạ dày càng làm lầy lội thêm dạ dày của em. Chúng chẳng có tác dụng gì với em. Cơ thể em phản kháng lại chúng, triệt tiêu chúng. Em không muốn kéo dài sự sống giả tạo ấy. Chúng đang kéo dài sự đau đớn của em.

Cơ thể em kháng cự lại sự cứu rỗi sự sống.

Anh hãy làm như em. Khi nào có trục trặc gì về cơ thể, hãy đến bác sĩ, khám bệnh, mua thuốc. Nhưng tuyệt nhiên đừng dùng nó. Cất nó đi. Cất sự giải thoát cái chết (hay là sự kéo dài cái chết ra) lại. Rồi chúng ta sẽ sống tốt đẹp hơn. Nếu em dùng những viên thuốc ấy, có thể em sẽ sống đến hơn ba mươi tuổi. Em không muốn thế. Chúng lừa dối các cảm giác của em rằng em đang khỏe mạnh, phơi phới.

Em chỉ muốn sống đến khi em ba mươi tuổi. Em gửi cuộc sống em ở trần gian này chỉ đến thế thôi. Chúng ta ký gửi thân xác và linh hồn chúng ta trong thế giới này như ký gửi món tiền trong ngân hàng. Người ta cần lợi nhuận kéo dài thời gian sống, cần sống an toàn. Em chẳng cần gì cả. Em chỉ cần một khoảng thời gian bấy nhiêu đó. Em hoàn thành việc của em trong khoảng thời gian đó và sẽ thả tay, bay vào trong bóng đêm khi làm xong việc của mình. Và trống, và kèn, và nhạc đám tang. Chiếc hòm mạ ánh nhũ màu vàng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời. Những hạt nhựa giả ngọc cũng lấp lánh lên tí chút. Bên trong tối om đang chứa một con người. Đất lấp đầy lên chiếc hòm. Thân xác vĩnh viễn trôi vào cõi vĩnh hằng.

Không biết, trong cuộc nói chuyện lời nói bị cơn mưa quật rơi lả tả tôi có nói như vậy không? Có thể có. Có thể không. Nếu tôi nói, anh ta có nghĩ tôi là một con điên?

***

Mùa hè Sài Gòn với những cơn mưa bất chợt. Chúng đến vào buổi sáng, buổi trưa, buổi chiều, bất cứ lúc nào chúng thích. Đó là dạng tính cách tự do thất thường. Nước chảy xối xả trên máng xối. Bầu trời chơi trò rải nước đều đặn mỗi ngày lên phố xá.

Chuẩn bị cho những cơn mưa kéo dài đến sáu tháng này, tôi chọn mua một chiếc ô màu xanh từ siêu thị, một chiếc áo mưa cho V đi làm, thêm vài chiếc quần ngắn sẫm màu, tiện cho khi đi mưa. Nước, đất cát sẽ không dính lên gấu quần. Song V không dùng đến chiếc áo mưa. Anh vùi đầu vào chuyến công tác dài ngày ở các tỉnh miền Trung. Mùa này, miền Trung nắng cháy da thịt. Các sự kiện của V cần thời tiết như thế. V gọi điện thoại từ văn phòng công ty, nhờ tôi sắp xếp ít quần áo. Tôi chuẩn bị thêm ít thuốc, kem đánh răng, viên kẹo ngậm cho anh. V đi ngay trong đêm. Chúng tôi hôn chào tạm biệt, siết tay nhau riết róng. Tôi thích đứng ôm anh thật chặt, ngập người trong bờ vai, chiếc áo sơ mi thấm mồ hôi của anh. V vuốt tóc tôi, đẩy tôi ra nhè nhẹ và hôn lên trán tôi thay lời tạm biệt.

Chuyến đi của V kéo dài nửa tháng. Nghĩa là khoảng thời gian ấy tôi sẽ tự quen với cuộc sống không có ai bên cạnh mình. Tôi điều này từng nghĩ sẽ rất khó khăn song sự thật thì có những thứ tưởng khó khăn, khi bắt đầu chạm đến lại thấy không có gì là nghiêm trọng cả.

Việc không có V ở nhà cũng thế. Tôi mở những bản nhạc không lời, từ nhạc của Mozart đến Beethoven, nghe đến khi ngủ quên. Quạt máy chạy đều đều. Thi thoảng, không thể nuôi mình với giấc ngủ nữa, tôi sẽ đi ra, đi vào, trườn khỏi giường, gây ra những âm thanh tạo cảm giác giả tạo đánh lừa mình rằng trong ngôi nhà này, còn có ai đó ngoài mình. Đánh đổ thứ gì đó. Lôi những quyển sách ra khỏi kệ, thả mạnh xuống đất. Đập vỡ những túi snack căng phồng. Mấy ngày sau, tôi đi siêu thị mua thực phẩm dành cho cả tuần và đóng cửa ở lì trong nhà. Tôi che kín những ô cửa sổ trên gác. Bóng điện dài soi sáng căn phòng không bao giờ được bật sáng. Căn phòng rơi vào bóng tối hoàn toàn.

Tôi ngồi khá lâu trong bóng tối, cho đến khi mắt tôi quen dần, có thể nhìn thấy mọi vật. Tôi từ từ đứng dậy, lột truồng mình ra. Bắt đầu khỏa thân. Cơ thể trần truồng nằm trên đệm. Không có V bên cạnh vuốt ve, mơn trớn. Tôi bắt đầu trò làm tình với bóng đêm. Gã Bóng Đêm đổ ập lên người, ve vuốt, di chuyển bàn tay sờ soạng da thịt tôi. Những ngón tay lạnh di chuyển dọc trên thân thể trắng gầy. Bàn tay kia xoa nhẹ hai bầu ngực ấm nóng. Cảm xúc dâng lên cuộn trào như những đợt sóng. Hai ngón tay thọc sâu vào lỗ hổng ẩm ướt. Cái lạnh lập tức tan chảy trong hang nóng. Tiếng rên xiết hưng phấn thổi vào tai. Tôi nghe tiếng bục vỡ trong cửa mình. Nước chảy thấm ướt trên tấm đệm. Tiếng thở phập phồng tăng lên. Thân thể tôi oằn oại, co quắp. Cơn cao trào kéo dài không lâu. Mọi thứ tan biến nhanh chóng khi tôi còn nghe vùng kín râm ran. Gã đàn ông Bóng Đêm tan biến. Thân thể tôi phát sáng lấp lánh. Thứ ánh sáng chỉ tỏa ra khi tôi suy nghĩ về những suy nghĩ tội lỗi, thực hiện được nó. Năng lượng tội lỗi càng tích tụ, quyền năng sẽ tăng lên, phát sáng càng mạnh mẽ.

Năng lượng tội lỗi. Đó là một dạng năng lượng tiềm tàng mạnh mẽ trong mỗi con người nhưng bị họ khoác lên tấm áo đạo đức giả tạo cố tình che khuất đi. Với tôi, nó đã ở đó - trong người tôi, ăn sâu bám rễ vào tâm hồn tôi, bởi tôi quá tệ trong việc che giấu hoặc vùi sâu nó. Tôi cảm nhận rõ ràng về sự tồn tại của nó trong cơ thể tôi là khi những ý nghĩ về tình dục đến với tôi. Tính dục phát triển trong cơ thể con bé mười lăm tuổi. Nếu ai đó quanh tôi biết, họ sẽ cho rằng tôi là đứa trẻ hư hỏng. Tôi không hư hỏng. Tôi thề rằng tôi trong sáng. Trong sáng hơn lũ người vờ trong sạch lướt qua tôi mỗi ngày.

Tôi trong sáng nhưng tôi lại nghĩ về thứ người ta cho rằng đó là tội lỗi lớn nhất của loài người. Phải chăng đó là mâu thuẫn tôi không bao giờ hiểu hết được?

Tôi nghĩ về tình dục khi cơ thể tôi chìm dần vào bóng đêm. Nó như một liệu pháp tinh thần, một thứ thuốc an thần hiệu nghiệm giúp tôi có thể yên tâm chợp mắt ngủ, xua đi ám ảnh về những cơn ác mộng giăng bẫy đầy rẫy trong bóng đêm. Vài lần tôi đã nghĩ về đồng cỏ xanh trải dài bất tận, đàn bướm nhiều màu, hương hoa thơm, mật ngọt, những cơn gió mát lành. Một người bạn bảo với tôi, trước khi ngủ nó thường nghĩ đến những điều ấy. Nó nằm dang rộng tay nhìn trời. Gió mát lành thổi ru nó ngủ. Giấc ngủ đến nhanh lắm. Giấc ngủ thanh thản, ngon lành, sạch sẽ, tinh tươm. Giấc ngủ như viên ngọc đặt trong nắng mới. Sẽ tỏa ánh sáng lấp lánh.

Tôi không thể nào được một lần nhìn ngắm viên ngọc ấy. Trí tưởng tượng của tôi không khi nào chạm tới nó. Nếu tôi cố gắng lao tới thì rào chắn vô hình sẽ đẩy bật tôi khỏi vật quý đó. Ánh nắng chói lòa thiêu cháy tôi. Tôi từ từ tan ào ạt như như tảng băng bị hun nóng trên ngọn núi lửa đang phun trào.

Tôi chỉ thích hợp với bóng đêm, giấc mơ trong bóng đêm. Nên tôi không cố nghĩ về những điều thanh sạch nữa (những thanh sạch thật sự hay là đều giả).

Tôi thường nghĩ đến cảnh mình sẽ làm tình. Làm tình ngay trong giấc ngủ. Hình ảnh hiện ra rõ ràng. Giống đực thực hiện hành vi giao hợp với tôi nhất định không phải là một người đàn ông bình thường. Phải là thứ gì đó đại diện cho tội ác. Phải là thứ gì đó xấu xí, hôi hám. Đầu tiên tôi nghĩ về những con quái vật kinh tởm trong những bộ phim kinh dị. Chúng to lớn kềnh càng. Thân thể lở loét, tua tủa những xúc tu. Tôi sẽ làm tình với sinh vật gớm ghiếc ấy. Sinh vật ấy và tôi giao hợp trong bóng tối vì cả tôi và nó đều sợ ánh sáng. Tôi đi tìm cái hang của con quái vật hoặc cái hang do tôi dựng lên bằng ý nghĩ. Tôi đặt tôi và nó vào trong hang. Sẽ có những nụ hôn hôi thối trong hang. Sẽ có cơn cao trào tình dục. Tôi nằm trên nền đá. Sức nặng đè nghiến lên tôi. Lưng tôi bật máu. Những ngón tay bật máu. Tôi không kêu gào.

Đó là những thứ dĩ nhiên sẽ xảy ra, sẽ dành cho tôi. Tôi an tâm với những hình ảnh đáng sợ đó. Tôi hài lòng, thỏa mãn cực độ.

Tôi thấy mình bị cưỡng hiếp. Có năm hay sáu gã đàn ông gì đó, tôi không nhìn thấy mặt. Chúng vật tôi ra đám lá giữa rừng, banh háng tôi và cố thọc vào đó súc thịt nguội đen xì của chúng. Tôi nằm đó, trần truồng trên nền xám xỉn của đất, của lá mục. Từng tên một trong đám thân thể không có đầu kia cố nhét vào lỗ trống trong cơ thể tôi. Đau đớn cực độ xộc lên tận óc. Tôi không kêu la, tôi không cầu khấn gì cả. Tôi nằm im chờ đợi những gì tiếp theo sẽ xảy ra. Chúng cười khoái trá man dại. Tiếng cười vọng đều, va đập và vọng lại, tựa tiếng kêu của tử thần. Tôi nằm trên vũng máu. Sau khi thực hiện tội ác, chúng giết tôi. Máu vương vãi trên tay chúng. Màu máu, màu của lá khô, đất, màu tái xám của thi thể tạo thành bức tranh với những nét chấm phá kì diệu. Trừu tượng, kích thích thị giác và luôn luôn để lại những dấu hỏi.

Giấc mơ đã đến như thế. Chúng tiếp tục đến sau đó. Tuyệt nhiên không còn cảm giác đau đớn, khiếp đảm như lần đầu. Tôi chủ động đi tìm chúng trong mơ. Tôi vạch lối rẽ vào rừng. Tôi ngồi chờ đợi. Và khi chúng đến, thực hiện hành vi của chúng, tôi nằm im, nhìn vào khoảng trống khuôn mặt chúng. Tôi nhìn vào tội ác đang phủ lên người mình. Chúng chẳng có hình hài. Chúng vô hình. Chỉ có tiếng động phát ra từ hai cơ thể cọ xát vào nhau và những cảm giác tôi cảm nhận được trong giấc mơ - sau này tôi biết đó là khoái cảm hữu hình.

Giấc mơ kéo dài đêm này qua đêm khác, từ giấc mơ này sang giấc mơ khác. Râm ran, tê dại, ngứa ngáy khắp da thịt. Tội lỗi phải chăng cũng là thứ cảm giác như thế?

Tôi đã hỏi chính tôi rằng tại sao tôi lại thường xuyên nghĩ về điều tội lỗi như thế? Nhưng không, chính xác hơn tại sao tôi lại nghĩ về điều một đứa trẻ không nên nghĩ? Vì khi tôi đã nghĩ về những điều không nên nghĩ ấy, hầu như tôi không có chút cảm giác tội lỗi nào. Giấc ngủ chỉ có thể đến nhanh, êm ái lan tỏa khi tôi nghĩ về tội ác ai đó thực hiện lên mình. Tôi nghiện cảm giác đau đớn ai đó mang lại cho mình trong giấc mơ. Và tôi phải nhìn thấy mặt kẻ đó, những kẻ đã thực hiện vụ cưỡng hiếp tôi. Như vậy, khoái cảm độc ác kia mới được vẹn nguyên.

Tôi chọn cách nuôi giấc mơ mỗi đêm để có thể thấy những kẻ vô hình kia. Tôi lia góc máy quay cao, cao dần lên phía mặt chúng. Mỗi đêm, trước khi chìm vào giấc mơ, tôi đều tự nhủ tôi phải quay thật chậm, thật kĩ hình ảnh của chúng.

Tôi đã thành công trong một lần lia góc máy quay. Tôi đã nhìn được tận mặt kẻ mang tội ác đặt lên tôi. Mọi việc diễn ra theo thứ tự của giấc mơ nhưng nó không phải là giấc mơ.

Không phải là giấc mơ. Không là giấc mơ. Giấc mơ chỉ là điềm báo lặp đi lặp lại từ quá khứ đi qua tương lai.

Tôi đã ở đâu đó trong ngôi nhà hoang để điều ác dễ dàng xảy ra với mình? Tôi ngồi khóc với nỗi quạnh quẽ mang trong mình. Tôi sợ hãi. Tôi đã đốt những lá thư. *Nó* đã tách ra khỏi *tôi*. Chỉ còn mỗi mình tôi. Tôi tìm nơi an toàn cho tôi. Song không có nơi an toàn nào dành cho tôi cả. Ngôi nhà, con đường. Chẳng có bất cứ nơi nào cả.

Hắn đã đến.

Bỗng dưng hắn đến. Cái gì đã xui khiến hắn đến? Hắn ở đâu nhảy xổ ra? Mùi của tội ác phát ra, quyến rũ hắn như quyến rũ những con ruồi nhanh nhạy. Tội ác bật nảy lên với sức mạnh khốc liệt. Hắn nhìn tôi, hắn vật tôi ra giữa ngôi nhà hoang. Tôi nằm

thuỗn đuột người trên nền gạch lở lói trong căn nhà hoang lạnh ấy. Tôi không chống cự. Giấc mơ đã chuẩn bị trước cho tôi. Nó báo cho tôi kết cục không thể tránh được. Thật điên rồ là người ta cứ cố quẫy đạp trong những kết cục đã định sẵn. Tôi chờ đợi nó. Vệt máu nhỏ bằng đầu ngón tay loang ở đũng quần lót năm tôi mười lăm tuổi, khi tôi chưa có kinh nguyệt là kết cục dành cho tôi. Liệu điều ấy có làm cho gã đàn ông có vết sẹo dài trên khuôn mặt hưng phấn? Có thỏa mãn cơn bệnh hoạn của hắn? Tôi nghĩ, một ngày nào đó tôi sẽ hỏi hắn. Tôi sẽ hỏi phải chăng hắn đọc được giấc mơ của tôi hay là hắn đã đi trong giấc mơ tôi? Tuy nhiên ngày đó sẽ không bao giờ đến. Không có cái ngày hắn trả lời cho tôi những câu hỏi. Hắn đã chết. Chết khi hắn chưa thỏa mãn được cơn hưng phấn bệnh hoạn của mình.

Những kẻ thủ ác luôn biết bộc lộ năng lượng khi cần thiết để bảo vệ mình, tiêu diệt kẻ mình muốn tiêu diệt.

Người ta tìm thấy hắn ngập trong bùn non của đám ruộng. Đêm qua nhà nào đó giăng điện bẫy chuột và hắn đã vô tình mắc phải mảnh lưới điện chết người ấy. Thi thể hắn cháy xám, nằm co quắp trong đám bùn, hệt một con tôm bị tẩm bột đang nằm trong lớp dầu sôi. Bùn sục vào miệng hắn. Hắn đã giãy giụa, vùng vẫy như con cá bị vứt lên bờ, chờ chết. Đôi mắt trắng dã mở ra trừng trừng, vẻ chừng hắn hoảng sợ cực độ.

Không ai hiểu vì sao hắn lại đi ra ruộng vào ban đêm để đến nỗi phải hứng chịu cái chết. Có người đoán hắn làm việc gì đó mờ ám. Trộm cắp chăng? Có người bảo có thể hắn muốn đi câu ếch. Mùa mưa này, ếch nhiều và mập lắm. Bán được bộn tiền. Quá nhiều dự đoán của lũ đầu óc ấu trĩ được đưa ra. Lũ người ấy sẽ không thể biết, đi qua hết bờ ruộng hắn đang nằm sẽ dẫn đến ngôi nhà hoang. Ngôi nhà nằm trên mảnh đất cao hơn, sát mép mảnh ruộng này. Ở đó, có kẻ đã hẹn hắn. Cuộc hẹn trao đổi thân xác và chờ một câu trả lời. Hắn gật đầu, cười man rợ chấp nhận. Những gì xảy ra sau đó chỉ còn là sự sắp đặt vô tình của luật trời. Hắn phải trả giá bằng tính mạng của mình. Cái giá ấy có đắt không? Nằm dưới ba tấc đất, không biết hắn có oán tôi không? Những người chết thường được ban cho ân huệ biết được những điều khi sống mình không bao giờ biết. Chẳng hạn như về nguyên nhân cái chết của mình.

Hắn sẽ biết, hắn sẽ hiểu vì sao hắn lại phải nhận kết cục này. Hắn sẽ hiểu không phải bỗng dưng tôi hẹn hắn. Mọi thứ đã được sắp xếp trong ý nghĩ dành cho hắn ngay khi tôi trông thấy người đàn ông lui cui mắc dây điện vào lưới. Phần quà nhanh chóng được đóng hộp, thắt nơ, đặt vào tay hắn.

Hắn mở nắp và cái chết ập đến.

Quá đơn giản cho một quá trình tội ác được chuẩn bị công phu.

Hắn đã chết. Rồi những kẻ tiếp theo cũng sẽ chịu chung kết cục như thế. Tôi đã có thêm năng lượng củng cố lòng tin mình. Rằng tôi sẽ làm được hết. Sẽ dọn sạch những gì tôi muốn.

Hắn đã chết. Bí mật trong ngôi nhà hoang cũng chết dưới ba tấc đất. Tôi đã quên hình ảnh về thi thể cháy xạm nằm co quắp trong bùn. Thậm chí trong một thời gian dài, tôi phải phân vân rằng vụ cưỡng hiếp, vệt máu loang, xác chết phải chăng chỉ là hình ảnh nối tiếp của những giấc mơ kinh hãi kia. Chúng chỉ xảy ra trong mơ mà thôi? Mặc kệ! Thật hay mơ thì tôi cũng đã xé toạc hình ảnh ấy, đốt trên lửa và chôn tro xuống đất. Tôi phải quên.

V hoàn toàn không biết về những gì nằm sâu trong quá khứ của tôi. Ba tháng sau khi gặp và yêu nhau, tôi đã đồng ý làm tình với V. Làm tình với anh mặc dù biết anh đã có bạn gái rồi, vẫn chưa giải quyết xong việc dùng dằng giữa chia tay và không chia tay và khi ôm tôi trong vòng tay, anh gọi tôi bằng cái tên xa lạ. Tin nhắn điện thoại đầy ắp lời yêu thương với người xưa.

Trong căn phòng trang trí toàn gam màu trắng, bức tường treo hai bức tranh đá vẽ hai thi thể lõa lồ quấn chặt nhau, khuôn mặt đầy nét đau khổ, mắt mũi đặt lệch thông thường, tôi đã thuộc về V. Tôi cắn chặt môi, không kêu đau khi anh lóng ngóng đi sâu vào tôi. (Lạ lùng là tôi thấy đau.) Tôi đã chờ đợi điều này xảy đến. Chờ đợi để được kiểm chứng một sự thật.

Máu loang thành vệt dài trên tấm ga trải giường trắng muốt. “Máu”. Tôi thảng thốt lẩm nhẩm, thảng thốt lặp lại tiếng ấy. Máu! Máu! Màu đỏ ấy nói lên điều gì? Thứ gì đã ở trong quá khứ tôi. Màu xám của thi thể, màu của bùn non, màu vệt máu nhỏ, hình hơi tròn ở đũng quần. Sự hỗn loạn của trí nhớ. Sự thật. Đâu là sự thật? Tôi nhìn mãi vào vệt máu như bị thôi miên. Dòng chảy màu đỏ ấy vẫn không ngừng chảy. Nó thấm ướt lỗ chỗ những vệt loang lớn trên tấm ga trắng.

V không biết gì về những điều tôi lẩm nhẩm kiểm chứng. Người đàn ông chưa có bất cứ kinh nghiệm giường chiếu nào tỏ ra lo lắng khi nhìn những vệt máu cứ chảy mãi. “Tại sao nó lại nhiều như thế nhỉ?” Anh hỏi thế rồi anh bọc tôi trong tấm khăn dày, bế thốc tôi vào phòng tắm, gột rửa cho tôi. Anh hôn lên trán tôi, siết chặt, dỗ giấc tôi ngủ. Cơ thể tôi trống hoác. Nó đã trống thật sự. Lớp hàng rào ngăn cách tôi với bên ngoài, ngăn không cho một *tôi* khác ùa ra đã bị rách. Hình như tôi đã nghe được âm thanh xé toạc ấy.

Buổi sáng, tôi sờ vệt máu đã khô bám trên nền ga trắng. Tôi mân mê mãi nó. Tôi nhớ về lần đầu tiên tôi chạm vào vệt máu kinh nguyệt của N. Đó là vệt máu lạnh. Vệt máu của tôi cũng lạnh. Vệt máu lạnh cuối cùng xuất phát từ chỗ kín tôi chạm vào. Sẽ không còn dòng chất lỏng màu đỏ nào chảy ra từ đây nữa.

Tôi biết thế.

Tôi không thể có kinh nguyệt. Tôi đã chờ đợi nó suốt những năm của tuổi dậy thì. Tôi nhìn quần lót tôi mỗi ngày. Nó khô ráo hoàn toàn. Ngày nào đó, nó có những dòng chất dịch màu trắng. Chỉ dừng lại ở đó. Dòng chất dịch không thể chuyển sang màu đỏ. Tôi đã chờ đợi bao lâu? Và tôi biết tôi sẽ phải chờ đợi đến suốt đời, kết thúc sự mong mỏi vô vọng ấy khi nhận ra mình đã kiệt sức, trừ khi có điều kì diệu nào đó xảy ra, cho tôi được sờ vào vệt máu lạnh của mình.

Tôi mua những gói băng vệ sinh, vẫn dùng nó lót vào chỗ kín đều đặn hàng tháng, tránh giao hợp vào những "ngày ấy" để V không nghi ngờ. Tôi lừa dối V. Tôi lừa dối chính tôi. Tôi nhìn khuôn mặt anh. Tôi muốn khóc quá chừng. Song vẫn như mọi lần, tôi không nặn ra được giọt nước mắt nào.

Không ai biết điều tôi đang cất giữ ấy. Không ai biết gì về tôi. Tất cả đều là những cái bóng trôi lờ đờ qua tôi, nhìn thấy lớp vỏ rỗng bên ngoài còn bên trong thì hoàn toàn không biết gì. Con cá, con người, tất cả những thứ trên thế gian này, ta cũng chỉ nhìn thấy được bên ngoài. Nếu muốn nhìn thấy bên trong, ta phải làm nó bị thương, phải xé nhỏ nó ra. Mà V thì làm sao dám làm những điều tàn nhẫn ấy, cho dù anh biết sự thật tôi đang cất giấu đi chăng nữa. Anh hiền lành. Anh khiến tôi bị lây nhiễm sự hiền lành đó. Anh làm tôi trở thành yếu đuối, tội nghiệp một cách khốn kiếp.

V nhìn thấy lớp vỏ bên ngoài của tôi mỗi ngày. Anh sẽ chẳng bao giờ đủ can đảm và nhẫn tâm để làm tôi bị thương. Vì thế mãi mãi anh sẽ chẳng bao giờ biết được khối chất đậm đặc bên trong tôi. Chỉ có tội ác, chỉ có những kẻ mang tội ác và thực hiện nó lên người tôi mới chiếm hữu được tôi. Tôi thuộc về chúng. Tội ác và bóng đêm. Tôi ở trong chúng. Chúng ở đâu đó trong tôi, chờ cơ hội là sẽ hiện diện. Chúng nằm trong chân lông, kẽ tóc, từng thớ thịt tôi. Chúng ngăn tôi lại, chúng không cho tôi thuộc về ai khác. Mãi mãi tôi không thể thuộc về ai. Mãi mãi tôi không thuộc về V. V sống tốt, mỗi ngày nhắc mình sống thật tốt hơn. Anh không đủ can đảm nghĩ về tội ác nào cả. Anh chấp nhận tất cả mọi thứ, kể cả những thứ bất công của cuộc đời. Nếu mình không đụng chạm đến ai thì sẽ chẳng ai làm hại mình em ạ! Anh tin cuộc đời bằng niềm tin nguyên thủy sơ khai như đứa trẻ đang đọc vanh vách bài học đạo đức được nhồi nhét ở trường. Vì vậy, sẽ chẳng bao giờ tôi thuộc về con người này. Ngay cả khi chấp nhận sống với V cuộc sống vợ chồng, giao hòa vào cơ thể V, tôi vẫn không thuộc về anh.

V không hề biết, phần thân xác trần truồng trong bóng đêm chưa bao giờ đạt đến khoái cảm nếu nghĩ người đang nằm trên người mình đây là V, là người yêu thương nó và nó yêu thương. Những động tác ve vuốt, yêu thương trở thành vô nghĩa nếu tôi luôn luôn nhủ rằng đây là bàn tay V, mắt mũi, bờ môi V. Quả bong bóng nước chỉ sôi lục bục, vỡ toang, tuôn trào ướt át nếu tôi nghĩ đây là một vụ cưỡng hiếp, nếu tôi nhắm mắt lại, nghĩ về những kẻ nào đó trong những kẻ không đầu đã thực hiện cưỡng hiếp tôi trong giấc mơ và một gã đàn ông nằm chết trong ruộng bùn. Thân xác đổ sập trên người tôi chính là khối thịt lạnh của chúng. Khối thịt lạnh đã đưa tôi lên cao trào.

Tôi đã nghĩ như thế rất nhiều lần. Đừng căng thẳng quá. Hít thở sâu vào và nghĩ về những giấc mơ đã xảy ra. Bây giờ ta đang hiện thực hóa nó. Tôi nhủ với cơ thể mình. Ý nghĩ là thứ phản xạ có điều kiện lặp đi lặp lại nhiều lần khi thấy V cởi từ từ từng mảnh vải trên người tôi, thực hiện từng động tác ve vuốt đưa tôi vào mê cung khoái cảm.

8

Kỳ nghỉ hè kéo dài hai tháng. Thời gian rảnh rỗi, thúc giục tôi làm gì đó. V đi làm đến tối mịt mới về. Gần đây, anh không còn thời gian ăn cơm ở nhà và bỏ luôn bữa sáng. Anh bảo tôi đừng nấu bữa sáng nữa. Tốn thời gian, lại mệt. Anh ghé ngang công ty, ăn thứ gì đó. Tôi ậm ừ gật đầu. Tôi chọn quần áo cho anh đi làm. Lâu lâu sẽ đánh xi lại đôi giày. Xong đâu đó, V sẽ ra khỏi nhà. Tôi nhìn người đàn ông tóc vuốt gel thơm, sơ vin thẳng thớm bước ra khỏi vùng cuộc sống mình. Tiếng giày vang lên đều đều và mất hút trên hành lang ẩm ướt, tối và sâu hun hút như một cái giếng chỉ nhìn thấy miệng. Tiếng giày sẽ mất hút ở bậc thang cuối cùng, khi ánh sáng vỡ òa ra. Âm thanh không còn vọng lại.

Cơn đau dạ dày kéo đến mỗi lúc một nặng nề hơn, khiến tôi gần như lịm đi. Tôi tập ăn uống đều đặn, không dùng thuốc. Hộp đựng thuốc vẫn là bí mật cất giấu không để V biết.

Sau bữa sáng, tôi ngồi vào bàn. Tôi kéo ngăn tủ lấy quyển sổ có bìa màu đen, vẽ một mảnh trăng màu đen trên nền trời trắng. Giấy bên trong cũng màu đen. Tôi dùng bút nhũ màu ánh bạc để viết. Những trang giấy chưa có chữ nào. Tôi không biết viết gì. Mà không, tôi có quá nhiều thứ để viết đấy chứ. Tôi có quá nhiều thứ để viết. Những giấc mơ gần đây không được kể cùng ai, những thứ tình cảm hỗn độn trong lòng tôi. Tôi đặt bút, lần lựa câu chữ rồi lại nhấc bút lên. Chỉ có dấu chấm trên nền giấy đen. Tôi gấp sổ lại, đặt nó vào ngăn kéo.

Tôi không biết viết gì. Tôi không thể viết gì cả. Viết những câu, những chữ cho chính tôi, cho ngày nào đó tôi biết rằng mình đã từng tồn tại như thế cũng thành xa xỉ. Tôi có thể viết hàng trăm, hàng ngàn câu, cho người khác ngoài mình đọc, và khen, và chê, nhưng không biết viết những câu cho chính mình đọc. Những câu để một tối nào đó, chong đèn đêm, soi sáng mặt chữ, nhìn vào chính mình. Có lẽ vì sợ. Sợ một mình nhìn thấy chính mình.

Tôi viết những câu cho người khác ngoài tôi đọc, cho tôi khi tôi nằm trong số đông. Công việc này khiến tôi hứng thú để sống tiếp cuộc sống quá nhiều tẻ nhạt. Tôi trình diễn một cái tôi khác. Tha hồ bôi trát cho nó những lớp vỏ giả tạo, ánh mắt, khóe miệng lạ hoắc. Tha hồ quẫy đạp, nguyền rủa, la hét trên trang giấy.

Tôi gọi chân dung mình vẽ ra bằng ngôn từ ấy là hình nhân của tôi. Hình nhân biết khóc, biết cười, biết đi lại, nhảy múa. Tôi đem gửi hình nhân ở một số báo. Vài độc giả thích, vài người trong nghề chê. Số khác, sau khi đọc chừng năm hoặc sáu truyện thì góp ý "Em đang lặp lại mình. Tại sao tất cả những gì em viết đều buồn và u ám vậy. Chúng khắc nghiệt quá? Hay em viết về cái gì khác đi. Nhìn nỗi buồn bằng con mắt hài hước chẳng hạn. Những người trẻ tuổi không thích cuộc sống khắc nghiệt như thế này". Tôi gật đầu. Cười. Tôi đâu thể hét lên rằng: "Chết tiệt! Anh tưởng rằng tôi muốn đặt hình nhân tôi vào thế giới như thế ư? Nhưng tôi không biết vẽ ra hoa cỏ lung linh, thế giới mừng vui nhộn nhạo để đặt hình nhân của mình vào. Tôi chẳng biết lừa bịp". Tôi im lặng. Ly cà phê dang dở trong tay tôi. Anh ta tặng tôi những quyển sách dạy người ta biết cách cười.

Giá anh ta tặng tôi những quyển sách dạy người ta biết buồn, nuôi nỗi buồn lớn lên thì có lẽ buổi cà phê không kết thúc chóng vánh ở đó. Tôi sẽ kể cho anh ta nghe, như kể cho cái bóng của mình nghe. Tôi sẽ kể thật lòng, không phải kể bằng miệng của hình nhân. "Có những ngày,... rất nhiều ngày,... rất nhiều khoảng thời gian trong ngày, tôi thấy buồn. Tôi thấy buồn, tôi thấy nhớ một thứ gì đó không rõ ràng. Nỗi buồn và nỗi nhớ về nhiều thứ".

Giá mà anh ta... Giá mà ai đó lắng nghe tôi, dừng lại đủ lâu để nghe tôi khó nhọc ráp nối lời... Tôi sẽ nói.

Nhưng sao chẳng có ai? Tất cả đều đang dạy tôi biết cách cười. Người ta đang học cách cười. Cách cười không phát ra âm thanh. Nụ cười bị tạc tượng, đóng dính vào khuôn mặt, che lấp bởi đôi môi. Đôi môi bị kéo khóa lại. Chỉ cần mở khóa là nụ cười sẽ bung ra tức khắc.

Tôi đã học được nụ cười như thế. Miệng, môi tôi run rẩy căng dài như sợi chỉ chực đứt phựt khi cười, nhưng rất may là nó đã không đứt.

V luôn ủng hộ việc tôi viết lách nhưng tuyệt nhiên anh không đọc một dòng nào trong những thứ tôi viết. Anh sợ thế giới u ám mà tôi đang hài lòng xây dựng nên và thỏa mãn ngụp lặn trong nó. Anh sợ nhìn thấy tôi ngụp lặn, sung sướng vì nó. Mỗi tuần, anh mang về ít sách mới. Tôi ngấu nghiến đọc chúng, giết khoảng thời gian trống rỗng quanh tôi. Viết lách, đọc sách. Đọc sách và viết lách. Tôi luẩn quẩn trong vòng tròn ấy cho đến khi tôi kiệt sức, rệu rã thả phịch người xuống sàn nhà. Quạt máy thốc trang sách loạc xoạc. Tôi nhìn khoảng không tối om, ngột ngạt trên đầu mình. Mạng nhện bám trên trần. Ánh đèn bàn nhỏ hắt ánh sáng lên một góc trần, soi vào mạng nhện. Con nhện đen chăm chỉ mải miết giăng tơ. Ngột ngạt quá. Lớp tế bào khô trong căn phòng bong vảy, nứt nẻ. Căn phòng quánh đặc trong lớp không khí cũ kĩ, mốc rữa. Nếu ngồi thêm giây phút nào, có khi tôi cũng thành mốc rữa, rã ra như đám lá ải mục đang dần dần phân hủy.

Tôi chọn cách ra khỏi nhà. Đi đâu đó. Đi đâu đó. Mệnh lệnh trôi nổi trong đầu tôi. Tôi không biết sẽ đi đâu. Nhưng tôi vẫn cứ đi. Cuộc đời có quá nhiều khi không biết đi đâu nhưng người ta vẫn cứ đi. Người ta không đi bằng chân mình nữa. Người ta đi bằng chân của ai đó khác mình. Người ta trôi trên mặt đường, trôi trong dải không gian và thời gian. Bồng bềnh. Bồng bềnh. Lâng lâng khác lạ, tựa hồ đã xuyên vào thế giới khác. Những mặt người đang lướt qua kia không phải là người của thế giới này nữa. Họ

là những linh hồn. Linh hồn. Linh hồn. Thế rồi đưa tay chạm vào xem linh hồn lạnh hay nóng. Đưa tay. Bàn tay chạm vào, cái khối tưởng là linh hồn nhưng không phải là linh hồn sẽ hét lên "Điên à!", hoặc "Đồ dê xồm…", hoặc "Bớ người ta có móc túi". Rồi thì "Tôi xin lỗi, tôi chỉ muốn chạm vào một linh hồn. Linh hồn này rất tội nghiệp. Tôi muốn chạm vào nó để nó đừng cô độc nữa." Rồi thì lại đi bằng đôi chân mệt mỏi.

Không có linh hồn nào cả. Những linh hồn thì không thể nhìn thấy. Khoa học vẫn đang tìm cách để được nhìn thấy linh hồn. Nhưng linh hồn thì mãi mãi sẽ không thể nhìn thấy bằng con mắt của khoa học. Không thể nhìn thấy những linh hồn. Quanh mình chỉ có những xác chết biết đi đứng nói cười nhưng nhất định không chịu hóa thành linh hồn. Chắc họ chưa biết là mình đã chết. Chết từ lâu rồi.

Tôi vào nhà sách. Đứng ở quầy chọn vài cuốn sách dạo này đang được PR rầm rộ trên các báo. Chọn mua một vài cuốn. Ghé ngang siêu thị, đứng ở quầy quần áo. Chọn chiếc áo có size M, khoác lên người. Áo phủ xuống gối, làm thân thể gầy còm mập lên giả tạo chút ít. Sẽ chọn nó. Ngước mắt nhìn những chiếc áo ngực màu xanh, đen, trắng, đỏ. Không biết mình mặc size nào. Tần ngần đứng nhìn, không đủ can đảm để ướm thử. Nhìn manơcanh. Khuôn mặt nhựa đúc đẹp lạnh lẽo, trơ cứng, có dán vài miếng băng keo cố định lại các vết đứt gãy. Không biết mặt mình có giống khuôn mặt ấy không? Có lẽ trên mặt mình đã có những vết đứt gãy nhưng nhờ khéo léo trám lại nên chẳng ai biết. Những vết đứt gãy do cảm xúc cứa vào.

Tôi sẽ ghé quán cà phê sau khi chọn xong một cuốn sách. Ghé vào quán cà phê vắng giữa trưa nắng chang. Quán cà phê quen của tôi và V. Ở đây, họ chơi guitar cổ điển vào những tối thứ Bảy và Chủ nhật. Buổi trưa thì yên ắng lạ thường. Nhân viên phục vụ ngái ngủ, mệt mỏi chào khách quen. Tôi chọn chỗ ngồi trên cao, nơi có ô cửa kính, có chậu lưu ly tím. Tôi gọi Capuchino, rồi bất giác gọi một bao thuốc. Quán không có ai. Người ta không có thói quen uống cà phê giữa buổi trưa, trừ trong những quán cơm trưa văn phòng. Chỉ có những kẻ muốn giết thời gian hoặc cô đơn tận cùng mới ngồi trong quán vắng lặng như thế này.

Tôi thích ngồi ở vị trí trên cao, nhìn dòng người hối hả đi dưới đường. Ngã tư đông đúc. Khói bụi lởn vởn đậu lại trên những khuôn mặt người. Cau có. Bực dọc. Nhổ toẹt xuống đường. Nguyền rủa. La hét. Hối hả, mệt mỏi. Người ta lướt qua nhau, không đọng lại gì trong mắt. Thời gian lướt qua cuốn trôi mọi thứ, tựa cơn gió lốc vừa kéo qua, hất tung mọi thứ, ném vào miền vô định. Khi cơn gió đã hết rồi, chúng ta lại túa ra tìm kiếm. Chẳng còn gì thân quen. Còn lại được gì trong ngã tư đông đúc, giữa trưa này? Những khuôn mặt tàn phai, nhàu rũ, cùn cũ, héo úa đi mỗi ngày. Có thể tôi và V cũng nằm trong những mặt người tàn tạ kia. Chúng tôi là ai? Chúng tôi là ai giữa cuộc đời? Những kẻ mồ côi một niềm thân quen. Lối xưng hô "Anh" và "Em" cũng chỉ là thứ tính chất võ đoán của ngôn ngữ. Nó không thể là sợi dây hay chất kết dính vĩnh cửu dính chúng tôi lại với nhau. Tôi đến với V bởi một thứ hợp đồng được số phận soạn sẵn trong ý nghĩ. V là người đàn ông tốt. Anh yêu tôi. Song tôi không sinh ra để dành cho V. Tâm hồn tôi không bao giờ V chạm tới. Quá khứ tôi, tâm hồn tôi mãi mãi là miền đất xa lạ đối với anh. Nó là thiên đường hay địa ngục, anh chẳng hề hay biết, anh cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình đặt chân đến đó. Tôi phủ lời nguyền lên tâm hồn tôi, chống mọi kẻ đến gần. Lời nguyền có tác dụng làm mụ mị đầu óc kẻ khác, xua đuổi mọi ham muốn tìm hiểu hoặc chiếm đoạt trong họ. V không là ngoại lệ. Anh biết về người đàn bà tồn tại bên anh ngày ngày, nấu những bữa ăn, xem phim với anh, yêu thương anh, làm tình. Song anh cũng không hiểu hết thể xác, phần vật chất của người đàn bà này. Anh không hề biết tôi không thể trở thành vợ anh, không thể sinh cho anh những đứa con. Từ chỗ kín của tôi sẽ không bao giờ chảy ra dòng máu đỏ báo hiệu thiên chức của người đàn bà nữa.

Tôi đang tập cách chối bỏ dần sự có mặt của V trong cuộc sống của mình. Tôi tự giải quyết lấy mọi việc. Tôi đến quán cà phê một mình, nghe thể loại nhạc tôi yêu thích, thả suy nghĩ vẩn vơ. Tôi tự sang đường, tự giải quyết đống tin đồn ở trường về chuyện tôi chung sống với một gã đàn ông. Kiếm tiền, giải quyết các nhu cầu chi tiêu. Số tiền kiếm được mỗi tháng đủ cho tôi chi tiêu dư dả hơn chút đỉnh so với bọn sinh viên mài đũng quần trên lớp, tháng tháng chờ trợ cấp từ gia đình. Chúng nhìn tôi ghen tỵ. Chúng đâu biết, tôi mệt mỏi như thế nào với việc bán cảm xúc của chính mình. Lâu dần thấy mình trở nên chai sạn mất rồi.

Không vui. Không buồn. Không đau. Hoặc có cũng đã cố bắt đầu óc, sự rung cảm trong mình gán cho nhân vật. Không còn là mình nữa.

Tôi hài lòng với việc tự mình giải quyết lấy những thứ trước đây tôi nghĩ mình không thể làm được. Khi gặp V, tôi đã không còn chút sức lực nào để một mình sống tiếp cuộc sống mệt mỏi của tôi. Tôi trở nên già nua. Cuộc tìm kiếm không đem đến kết quả rút cạn luồng sinh lực mỏng manh trong tôi. Tôi khuỵu xuống bên đời, trong vòng tay người đàn ông lạ.

Tôi đã kiệt sức. Tôi không còn chút sức lực nào. Tôi không thể nào gắng gượng được nữa. Tôi cần một vòng tay.

V làm tôi thấy mình là đứa trẻ con lơ ngơ đi lạc giữa cuộc đời, cần ai đó bảo bọc, hướng dẫn đường về. V nhắc tôi ăn uống đúng giờ, nắm chặt tay tôi khi sang đường, dặn dò tôi cách đối phó với những gã tôi không ưa. Trong suốt thời gian dài, tôi an toàn khi ở bên V. Tôi cuộn tròn trong yêu thương yên ổn. V nằm bên cạnh tôi, xoa nhẹ lưng tôi, lắng nghe về những giấc mơ kinh hãi. Có thể tôi sẽ mãi mãi là đứa trẻ trong vòng tay V nếu chính tôi không tự đẩy tôi ra khỏi vòng tay ấy.

Tôi phải đi. Hạnh phúc bên cạnh V chỉ là thứ hạnh phúc hư ảo, rồi sẽ tan biến vào ngày nào đó. Mọi câu chuyện đều phải có kết thúc. Đầu tôi nhắc tôi phải nhanh chóng rời xa vòng tay V. Ngày nào đó, cuộc sống không có những người ta yêu thương, bắt buộc ta phải tự xoay xở với chính mình. Cần phải mạnh mẽ hơn, tự giải quyết lấy những thứ ập đến quanh mình. Không có gì quá khó khăn. Tôi đã được tập dượt trước đó. Chỉ là khi đến với V, tôi đã lờ nó đi. Tôi khao khát tình thương trong vòng tay một

người đàn ông - thứ tình thương tôi thiếu hụt cả đời mình nên khi có người mang nó đến, tôi đã vồ vập đón lấy, cố ích kỷ giữ mãi bên mình. Sẽ đến lúc tôi phải thả nó ra. Tôi không thể là cây tầm gửi cố sống bám vào cây chủ, rút cạn sức sống của nó, chờ nó dần dần chết.

V khá ngạc nhiên trước sự thay đổi chối từ anh trong mọi thứ của tôi. Anh không biết gì cả. Anh bảo, em mạnh mẽ hơn nhiều so với ngày đầu anh gặp. V không biết khi sự mạnh mẽ trong một con người tăng lên cũng là lúc họ hiểu rõ nỗi cô đơn trong mình mạnh như thế nào. Sự cô đơn dâng lên từng chút từng chút một. Nó tựa hồ như cơn đau đang chuồi từ bụng dưới đi dần lên ngực, gây nên cơn co thắt, nhói đau ở đó. Từ từ, nó tiếp tục dâng lên làm choáng váng mụ mị đầu óc. Cô đơn phình to lên như quả bong bóng được bơm căng. Nó sẽ lấn át các cảm xúc khác.

Những người quanh tôi thành mờ ảo. Họ lượn lờ quanh tôi như những chiếc bóng. Những chiếc bóng không gây va đập, không phát ra âm thanh. Những chiếc bóng không xâm nhập được vào thế giới của tôi. Tôi giống như con thú xa lạ trước bầy đàn, hoảng sợ trước những cái nhìn. Tôi bảo với V, anh à, đến một lúc nào đó, em sẽ yêu sự cô đơn mất thôi. Khi ấy, có hay không có một người quanh mình cũng không còn quan trọng nữa. Mắt V đượm buồn trước câu ấy. V không thể hiểu. Không bao giờ hiểu được những gì xảy ra trong đầu tôi. Ngày nào đó, khi tôi rời xa V, anh sẽ có hàng trăm thắc mắc trong đầu "Chỉ có yêu thương thôi thì chưa đủ sao em?" Tôi mường tượng, trong chiều nhập nhoạng, ở chỗ chúng tôi vẫn hay ngồi, mình V ngồi câm lặng, và hỏi câu ấy. Tôi sẽ không trả lời. Hàng trăm người khi được hỏi câu ấy cũng đã không trả lời. Có những người chồng, người vợ sống cả cuộc đời mới biết chưa bao giờ mình ở trong tâm hồn đối phương. Họ đã phẫn nộ, uất ức và buồn tủi hỏi như thế. Họ không biết, yêu thương đều đặn, như thứ nghĩa vụ thiêng liêng không bao giờ giữ được linh hồn người mình thương yêu. Bởi giữa họ vẫn còn hằn lên ranh giới không làm sao xóa bỏ được, không cách nào thâm nhập.

Tôi cần một điều khác. Không phải là thứ yêu thương đều đặn ngày qua ngày đó. Một điều gì đó tôi không biết được. Tôi cần nhưng tôi không biết tôi cần gì. Tôi đi tìm nhưng tôi càng không biết tôi tìm gì? Tôi phải đi những đâu để tìm kiếm. Tôi đi và dừng lại tìm cùng những người đang dõi mắt xuống đường tìm kiếm. Đứa trẻ ăn mày tìm đồng xu một ngàn đồng xám xỉn. Cô gái tìm chiếc hoa tai bị rơi xuống đường. Gã điên tìm những mẩu thuốc lá hút dang dở người ta vứt lại. Gã nhặt lên, đốt nó và bập thuốc liên tục, thèm khát. Tôi đã đi tìm cùng họ. Tôi có thể cho thằng bé ăn mày tờ tiền khác, bảo nó thôi đừng tìm. Tôi có thể cho gã điên một điếu thuốc mới ngon lành. Nhưng tôi không làm thế. Tôi đi tìm. Đi tìm... Bọn họ tìm có mục đích. Còn tôi, tôi tìm cái gì đây? Tôi đi tìm ai?

Tôi yêu V vì ngay buổi đầu gặp nhau, anh bảo:

- Anh đang đi tìm thứ gì đó. Anh cũng không biết nữa. Cứ biết là anh đang đi tìm. Có thể anh đã tìm thấy. Đó là em chăng?

Tôi gửi mắt V khuôn mặt cười sóng sánh.

- Vậy là chúng ta giống nhau. Chúng ta dừng cuộc tìm kiếm của mình lại một thời gian để xem có phải chúng ta đã tìm được thứ mình cần không anh nhé!

Giống nhau để làm gì? Để chắc rằng, tôi và V không thể ở bên nhau. Đến lúc nào đó, mỗi chúng tôi sẽ tự tách nhau ra, rong ruổi mệt nhoài với hành trình tìm kiếm của mình.

9

Sáng chủ nhật hiếm hoi V ở nhà từ sau khi anh chuyển sang chỗ làm mới. Anh cùng tôi đi siêu thị mua thực phẩm. Anh bảo hôm nay sẽ tự tay làm bữa cơm trưa. Chúng tôi ăn bữa trưa với món canh chua cá lóc, thịt kho và rau luộc. Mồ hôi V nhễ nhại khắp người. Tôi cố gắng ăn thật ngon miệng.

Buổi tối V đưa tôi đi xem phim. Lần xem phim thứ hai giữa chúng tôi. Anh lặp lại công thức hò hẹn yêu thương với tôi như với người bạn gái đầu tiên. Anh vụng về trong những thứ gọi là lãng mạn. Thật tình tôi không hứng thú gì lắm với rạp chiếu phim, cũng không từ chối. V chọn loại phim giải trí của Mỹ. Loại phim bạo lực, với những màn bắn súng, giết người đầy máu me. Âm thanh nổi khiến tôi có cảm giác những viên đạn, nhát dao kia đang chĩa về phía mình. Tôi co người lại, nhắm tịt mắt trốn vào vai V. V hào hứng theo dõi trên màn ảnh. Xem những bộ phim kiểu này giúp anh giải tỏa căng thẳng. Dường như trong anh có mơ ước được hóa thân thành nhân vật. Một gã máu lạnh, giết người không gớm tay. Một tên cớm bắn bách phát bách trúng. Giết! Giết! Giết! Mệnh lệnh lục bục trong đầu anh. Anh chẳng bao giờ thực hiện được nó. Anh mượn mấy nhân vật trong phim làm điều đó giúp mình. Anh chỉ có thể nghĩ ra những từ giết, giết, giết và dừng lại ở ý nghĩ. Trong người anh đã bốc ra mùi của sự giết chóc. Anh không biết. Anh để nó trôi qua, tản đi. Anh chưa sẵn sàng nuôi một con quỷ để nó thực hiện điều đó giúp anh.

Nếu V biết trong người tôi có một con quỷ? Điều gì sẽ xảy ra nếu anh biết đằng sau vẻ ngoài như một thiên thần kia là nơi một con quỷ đang ẩn nấp. Rất nhiều người quanh tôi bị đánh lừa bởi ngoại hình nhỏ bé, khuôn mặt tròn phúc hậu và đôi tai dài từa tựa tai Đức Phật. Tôi không đánh lừa họ. Chính họ muốn vẻ ngoài của tôi đánh lừa họ. Có thể V cũng nằm trong số người bị vẻ ngoài của tôi đánh lừa kia. Tôi cần phải nói với anh. Tôi thì thào vào tai V khi anh căng mắt nhìn màn đấu súng trên phim.

- Anh à! Trong người em có một con quỷ. Nó đang lớn lên từng ngày.

Tôi siết chặt cánh tay V sau lời tự thú. Ánh sáng mờ ảo hắt ra từ màn ảnh soi rõ những cái bóng màu đen. Hai cái đầu đang dính vào nhau thực hiện nụ hôn. Có những chiếc ghế đôi trống không. Chủ nhân của nó đã nằm dài xuống. Có lẽ để thực hiện những động tác làm tình thèm khát không trọn vẹn.

- Em nuôi nó bằng gì? Nó không ăn chính em chứ?

Trái với thái độ nghiêm túc của tôi, V hỏi kèm nụ cười. Anh xem đây là một trò đùa xuất phát từ những câu nói tối nghĩa tôi vẫn thường phát ra.

- Em không biết nó có ăn em không. Nó vồ vập nhai ngấu nghiến lấy tất cả. Nó háu ăn. Mà em đã từng rất mong nó hãy ăn em, làm em chết đi.

- Ừ! Như thế nó sẽ lớn nhanh lắm.

Anh bỏ qua chủ đề tôi đã nói ở câu cuối.

V xoa đầu tôi.

Trong bóng tối, V hôn lên môi tôi. Ra về, chúng tôi nói thêm vài câu về bộ phim vừa xem. V nhận xét "tạm được" và yên lặng trên suốt quãng đường dài. Bản tính V ít nói. Tôi ôm chặt V. Vòng bánh xe lăn đều trên đường. Gió đêm lồng lộng khuôn ngực gầy. Bóng người nhòe nhoẹt trong đèn đêm lướt qua đều đặn. Chúng tôi dừng xe ở cầu vượt, đứng trên ấy nhìn Sài Gòn đêm. Phía xa, những dòng ánh sáng màu vàng và màu đỏ mải miết chuyển động ngược xuôi trên đường. Vài chiếc xe tải ngái ngủ rầm rì lướt qua. Tôi im lặng hồi lâu trước khi bảo V, mình nên về, khuya rồi. Sáng mai anh còn phải đi làm sớm.

Gió đêm lồng lộng thốc vào mặt. Tôi ôm chặt V. Tôi nghĩ đến sự mất mát một vòng tay. Liệu người ta có chết không, nếu sáng mai thức giấc, không còn vòng tay bên mình? V ơi! Cả anh và em liệu có chết vì thiếu vòng tay nhau. Vòng tay tôi thì quá nhỏ, không thể đi cùng V mãi. Bao năm rồi, cánh tay không lớn lên. Chiếc vòng mã não đeo ở tay trái gần mười năm rồi vẫn ở vị trí đó. Bàn tay chỉ nhỉnh lên đôi chút. Chiếc vòng vẫn vừa vặn. Nó trói buộc tôi nặng nề vào những thứ tôi đã mang. Nó tôi nhắc nhớ rằng, tôi không thể ở bên người đàn ông này hoặc bất cứ người đàn ông nào mãi mãi. Nó trói tôi vào thứ quá khứ tủi hờn, đau đớn dài đằng đẵng.

Xe lướt nhanh. V buông cái ngáp dài mệt mỏi nhìn người đàn ông mặc áo măng-tô có khuôn mặt giống các nhân vật phản diện trong phim Hồng Kông ngồi trên cầu, chìa bàn tay có cầm đĩa sex ra chào mời khách qua đường.

IO

Có những ngày, tôi rời khỏi nhà, leo lên những chuyến xe bất kỳ lướt qua. Đi không chủ đích. Tôi nhìn những con đường, tôi nhìn những khuôn mặt mệt mỏi cau có đang rong ruổi trên đường. Tôi dừng lại ở ngã tư, chật vật tìm người qua đường cùng mình. Tôi đi dọc khu ổ chuột của thành phố. Những ngôi nhà lợp tôn mục nát, u ám màu sắt gỉ làm tôi nhớ đau nhớ đáu điều gì đó. Tôi nhìn lũ trẻ con đang đứng nhìn thô lố xuống dòng sông đen kịt. Một đám trẻ khác đang ngồi chụm đầu xóc bài, đặt những tờ bạc lẻ nhăm nhúm lên tấm ván, sát phạt nhau. Mặt mũi đứa nào cũng lem luốc, tóc vàng khè khét nắng. Chúng bị cuốn vào cuộc sát phạt, cố bằng mọi cách ăn xương máu nghèo khó của nhau nên không quan tâm có kẻ lạ đang nhìn chúng.

Tôi đi loanh quanh khu ổ chuột. Mấy người đàn bà ngồi chơi bài tứ sắc đang văng tục với nhau. Mấy người đàn ông xăm hình vằn vện ngồi khề khà rượu, bới móc nhau bởi vài câu chửi thề. Một kẻ trong số họ, gọi em gì ơi, ghé lại đây uống với tụi anh vài chén. Họ làm tôi nhớ đến những mùa hè nóng nực bực bội của ngày xa xưa nào đó. Bụi đất bốc lên mịt mù, tựa hồ làn sương màu đỏ. Em tôi lẫm chẫm bò trên nền sỏi. Đầu gối tóe máu. Cha tôi ngồi ở đầu hiên nhà rít thuốc, mặt hốc hác mệt mỏi. Xóm vắng lặng yên ắng. Sự yên ắng ngột ngạt đáng sợ. Thi thoảng tiếng chửi thề của vài đứa trẻ nào đó đi ngang qua vọng lại xa xa xóa đi chút ít vẻ yên ắng. Người đàn ông ở nhà bên cạnh lên cơn điên, không ngừng màn bắn tỉa "uỳnh chíu". Tôi vừa buồn, vừa sợ hãi.

Tôi vội đi nhanh. Mùi sông bốc lên khăm khẳm thối. Tôi lạc đường trong mấy con hẻm. Đến khi ra được bên ngoài, tôi chợt khựng lại trước cảnh đập vào mắt.

Bãi rác lơ phơ những con người sống không còn linh hồn. Mặt mũi bám bẩn đông cứng. Vài đứa trẻ mặt mũi hốc hác đen nhẻm đội trên đầu từng giỏ rác to hơn người vừa sục tìm ra được trong bãi rác. Tôi vội vàng, run rẩy lén lút nhìn người đàn ông ngồi cạnh bãi rác. Gió thổi rác, giấy, bao ni lông bay phần phật. Ông ta tựa hồ cái bóng u tối hắt lên nền quang cảnh. Chân dung nhếch nhác hiện ra trong mắt tôi. Mái tóc dày, dài, xoăn tít bám chặt trên đầu, người trần truồng.Vảy đất đóng thành lớp trên da. Cơ thể đen đúa, không còn màu của da thịt người. Tôi không chắc ông ta có điên không. Tôi giữ khoảng cách xa, an toàn nhìn ông. Ông ngồi thụp xuống bên đống lửa nhỏ. Cái lon sữa bò hoen gỉ, bẩn thỉu đặt lên đống lửa. Ông nấu món gì đó vừa kiếm được trong bãi rác. Ông liên tục xoa hai tay, miệng chẹp chẹp liên hồi và háo hức chờ. Ông đưa một cái muỗng nhựa dính đầy đất cát sục sạo trong lon, vớt ra miếng thịt đen ngòm. Đứng từ xa, vẫn nghe mùi hôi. Thoáng chợt, da thịt tôi rùng rùng ớn lạnh. Tôi nhìn ông, tôi gọi tiếng cha ơi. Tôi tin vào quy luật nhân quả. Tôi nghĩ, tôi hy vọng cha tôi sẽ không được sống yên ổn. Cha tôi phải vật vờ, phải lang thang như những con người này. Tôi gọi thêm một tiếng cha ơi.

Không thấy ông quay lại. Tôi quay lưng đi. Tôi tự hỏi, ông ta sống vì điều gì? Ông ta còn hy vọng gì ở cuộc sống này? Chi bằng chết đi. Chết cho còn giữ được trọn kiếp người.

Còn tôi. Tôi tồn tại vì cái gì?

Tôi không có khả năng hy vọng gì trong thì hiện tại và tương lai.

Thi thoảng, có những đêm tôi thức trắng ngồi bên chiếc bàn để sát ô cửa sổ. Màn hình vi tính hắt quầng sáng xanh ra bên ngoài hành lang. V đã ngủ từ lâu. Khi tôi bước ra khỏi chăn, đệm, anh không hay biết. V nằm khỏa thân ngủ ngon lành. Tôi quay sang nhìn V. Bức tượng khỏa thân đang nằm co quắp trên giường kia mang vẻ sầu thảm vô hạn không rõ nguyên nhân. V sinh ra trên cuộc đời này là sự sai lầm của tạo hóa. Anh lạc loài giữa cuộc đời này. Chính anh, anh lại không hề nhận ra mình đang lạc loài. Anh muốn đi cứu vớt các linh hồn lạc loài và ham muốn cứu vớt ấy đã làm đầu óc anh mụ mị đi, không biết mình là ai, đứng ở nấc thang nào.

Tôi lại nhớ về sự lạc loài. Trí nhớ giống vết cắt dài, cứ nhây nhây cắt bằng con dao cùn, cũ. Đau đớn. Đau đớn hơn một vết cắt ngọt bằng con dao sắc.

Tôi nghĩ về khoảng thời gian nào đó trong ký ức tôi. Tôi nghĩ về người con trai tên T đã yêu tôi bằng tình yêu non nớt, ngây dại.

- Em có tính thương người quá mức!

- Nhìn em, anh nghĩ đến con nhím.

T nhìn xa xa.

- Hình như, như vậy là khó sống.

T mười tám tuổi. Mười tám tuổi anh nói về chuyện sống được hay không giữa cuộc đời. Cuộc đời là gì, những thứ nào được gộp lại trong mớ cuộc đời, T có biết không?

Tôi mười sáu tuổi. Mười sáu tuổi, với tôi, cuộc đời chẳng là thứ gì cả. Nó xuất phát từ cửa miệng, con mắt và câu văng tục, chửi thề của bất cứ người nào. Đàn ông. Đàn bà. Đứa con trai. Đứa con gái. Đứa lớn. Đứa bé. Đó là cuộc đời quanh tôi. Cuộc đời u ám, vẩn đục. Cuộc đời khốn nạn, khắc nghiệt. Mắt tôi ghi nhận từng cử động của chúng. Đó là cử động sống động của cuộc đời. Cuộc đời chỉ có chừng ấy cử động có ý nghĩa, có ý thức mà thôi.

Lúc T nói câu ấy trời mưa lất phất. Khuôn mặt với sống mũi thanh tú cúi xuống nhìn tay tôi. Trên tay là một con vịt con đi lạc tôi đã nằn nì xin T trước khi anh đem nó thả lại giữa trời nước lũ, thích thú nhìn nó hoảng loạn chống chọi giữa dòng nước đang chảy xiết.

- Em sẽ nuôi nó.

- Nuôi nó?

T hỏi lại. Tôi gật đầu quả quyết. Chúng tôi ngồi nhìn mưa bên hiên nhà. Mưa long tong nhỏ xuống chiếc lon tôi đặt hứng nước mưa.

- Nó sẽ lớn lên. Nó sẽ thành thức ăn. Chức năng của mọi con vật chúng ta nuôi là trở thành thức ăn.

T lắp ráp câu chậm chạp. Tôi hiểu (hay vờ hiểu, gán suy nghĩ của mình cho T), anh muốn nói với tôi, con người là loài ăn tạp, sẽ không tha cho nó đâu. Họ còn ăn đồng loại mình bằng cách này hay cách khác, huống chi là con vịt. Nếu nó chết bây giờ chẳng phải may cho nó sao? Sự kết thúc tức thì có khi lại may mắn hơn cù nhây kéo dài.

Tôi không tranh cãi với T. Tôi biết, trong câu nói nhỏ dần, nhỏ dần của anh có chứa nỗi niềm. Nỗi niềm anh mang theo suốt mười tám năm làm người. Khi cha mẹ sinh ra anh, vứt anh ở triền đê trong buổi sáng mùa đông lạnh buốt. Người anh quấn lớp quần áo cũ. Người ta nhặt anh về khi anh đang lịm dần, sắp đầu hàng trước thần chết. Bao giờ anh đủ mười tám tuổi, anh sẽ đi xuất khẩu lao động, kiếm tiền trả ơn nuôi dưỡng cho người cha nuôi nát rượu của anh. Người cha đã quất những nhát roi mạnh lên lưng trần của anh, người cha thi thoảng nhấn người anh xuống bùn ruộng, nước ao tanh tưởi. Người cha nhấn chìm tuổi thơ dài của anh trong roi vọt, trong mùi men rượu, trong tiếng chửi thề.

- Em sẽ nuôi nấng nó cẩn thận, không để cho bất cứ ai chạm đến nó.

Tôi kiên quyết bảo với T. Mặc kệ anh nói với theo, rằng tôi không thể nào chống lại định mệnh đã dành sẵn cho nó.

Việc đầu tiên là kiếm bạn cho nó. Tôi xin mẹ mua năm con vịt khác, nhốt chung với con vịt nhặt được, hy vọng nó sẽ hòa nhập với bầy đàn mới, quên đi bầy đàn cũ, quên đi cái nó cần phải quên. Tôi chăm sóc nó từng chút một. Rải cơm trắng mềm cho nó ăn, băm ít ốc bươu ngoài đồng ruộng nhuyễn nhừ mang đặt vào cái thau nhỏ dành cho bầy vịt. Có lần nhát băm đã cắt ngón tay tôi chảy máu. Máu hòa lẫn vào mớ thịt ốc, thành thức ăn của con vịt. Tôi nín cơn đau, nhủ con vịt sẽ yêu thương mình lắm, vì trong nó đã có máu của mình. T quan sát tất cả các hành động đó, cười, cố gắng chăm sóc nó đi, khi nào anh đi nhớ làm thịt nó, đãi anh nhé! Tôi giận dữ nhìn T. Anh là kẻ độc ác. T lại cười và quay bước đi. Tôi chẳng buồn bận tâm. Chẳng bận tâm ngay cả khi T nói với tôi rằng, anh ra thị xã học tiếng Hàn, sang năm anh sang Hàn Quốc. Ừ! Thì anh phải đi. Trong cuộc đời này, tất cả chúng ta đều phải đi với những hành trình mệt mỏi kia mà. Cả xóm này thanh niên trai tráng đã đi xa, đã gia nhập vào cuộc tha hương kiếm miếng ăn nuôi mình gần hết. Họ đi vào Nam làm thuê, làm mướn, làm công nhân, hoặc chọn con đường bất lương, làm kẻ du thủ du thực, rệu rã mưu sinh bên xấp vé số, chiếc xe đạp bán hàng rong lùng sục các ngõ hẻm, cất tiếng rao khản đặc. Cuối năm, khi gió Tết lùa về se se lạnh, họ mang về ít tiền, mua ti vi, mua máy hát mở nhạc ầm ĩ. Họ lại cười, lại nói, khoe khoang, than thở, tị hiềm với nhau. Rồi những kẻ ra đi lành lặn trở về thành phế nhân, rồi những kẻ mang về đủ thứ tệ nạn cặn bã của thành phố xa hoa rộng lớn. Cái xóm nhỏ này chứng kiến bao đổi thay nhanh chóng của đời. Những sự thay đổi làm người ta cộc cằn, cáu bẳn và độc ác với nhau hơn. Làm sao anh tránh được vòng xoáy lốc kia. Anh phải đi! Ừ! Người duy nhất trong xóm này gần gũi, nói chuyện với em cuối cùng cũng sẽ biến mất.

Tôi nghĩ vậy và chẳng nói thêm gì, lẳng lặng nhìn anh.

Tôi bận bịu với những kì thi, với thứ tâm trạng quay mòng mòng thay đổi theo từng phút, từng giây, tháng ngày trong đầu. Trong tay tôi đang có cơ hội do chính tôi tạo ra. Tôi không được để vuột nó vì những thứ không đáng.

Tôi nhớ, hôm T đi, anh chìa bàn tay về phía tôi, cho anh nắm tay em một lần được không? Anh không biết có gặp lại em nữa không. Anh... T ngần ngừ. Tôi giữ nguyên hai bàn tay mình ở tư thế khép chặt vào nhau. Tôi mỉm cười, thôi anh ạ. Anh đi vài năm rồi về, có đi luôn đâu. Trò chia tay kiểu sinh ly tử biệt này buồn cười lắm. Tôi trưng ra điệu cười lãng xẹt. T cười buồn, quay sang chào mẹ tôi.

Tôi không thấy buồn vì sự chia ly này. Sinh ra, lớn lên tất cả là để chứng kiến cảnh chia ly. Tôi đã được sinh ra, lớn lên, sẽ già đi, sẽ phải chứng kiến rất nhiều cảnh chia ly. Chúng ta chia ly chính chúng ta sau một giây, một phút. Sau một giây, một phút, ta đã không còn là chính ta.

Làm sao tôi đủ sức lực để buồn hết?

T đi, tôi thường nhìn về ngôi nhà mái ngói, lụp xụp, nhuốm màu u tối. Mỗi chiều, thứ màu u ám cô đơn lạnh tanh phủ trùm lên ngôi nhà. Chiếc giường gỗ đặt ngoài hiên đất, ông cha nuôi của T đang khề khà với rượu trắng, trái khế hoặc trái xoài nhỏ xíu bị quất rụng trong đợt gió chuyển mình. Một mình ông nói những câu cô độc, có khi hứng miệng chửi rủa thằng nhà giàu nào trong xóm không cho ông vài ngàn mua xị rượu. Mai mốt thằng con tao đi nước ngoài về, nó giàu gấp mấy đời nhà chúng mày. Lũ độc ác. Khốn nạn. Chúng mày có phải là người không? Lúa gạo chúng mày ăn không hết, thức ăn thừa vương vãi, tiền bạc phung phí, tại sao không cho tao được vài ngàn? Trời sẽ đánh chúng mày chết. Chết ngay tắp lự. Chết cháy đen thui, như một cục thịt nướng. Hà! Hà! Ông cười giòn tan, hạnh phúc với đợt sấm sét, cục thịt nướng đã mọc ra trong cái đầu lâng lâng say.

Có hôm con người mệt mỏi, già nua ấy gục ngay trên giường, chai rượu lăn long lóc dưới đất.

Sang Hàn Quốc, T viết thư về cho tôi, kể rằng anh đang trồng nấm cho một hộ gia đình ở miền Nam Hàn Quốc. *Cuộc sống nói chung cũng ổn. Chắc anh dành dụm vài năm sẽ trả hết cái nợ tiền bạc với cha nuôi anh. Anh làm việc, anh kiếm tiền vì mục đích đó. Thực hiện nó xong rồi, anh chẳng biết mình tiếp tục sống vì cái gì nữa. Anh thấy chấp chới quá! Có lẽ sau đó anh sẽ đi, anh sẽ không bao giờ quay về mảnh đất ấy nữa.*

Thỉnh thoảng lắm, T kể về cái nhìn ghẻ lạnh, khinh miệt nơi xứ người. Không sao cả. Ngay tại đất mình, nhà mình anh còn bị khinh miệt nữa là. Riết rồi sẽ thành quen. Thà là ánh mắt cay nghiệt của người lạ. Nó không làm mình đau lắm.

Chính T không hiểu, sự ra đi của anh không đơn thuần là kiếm tiền. Nó là hành động trốn chạy. Trốn chạy một thứ gì đó vô hình lơ lửng đe dọa sự tồn tại của anh đã và sẽ tiếp diễn.

Sinh nhật tôi, T gửi về một bông hoa thủy tinh trong suốt, có lẽ được mua trong các siêu thị bên ấy. Tôi đội mưa đến bưu điện nhận quà. Tôi chẳng thể nói được tiếng cảm ơn, dù là tiếng cảm ơn khách sáo trống rỗng - phép lịch sự cần thiết phải có. Tôi không có nổi tiền để mua những con tem, dán lên lá thư gửi đến xứ Hàn xa xôi kia. Mà nếu có thể, tôi cũng chẳng muốn gửi. Cuộc đời tôi sinh ra trong câm lặng, sống chuỗi ngày câm lặng. Câu chữ hiển hiện trên trang giấy có làm T hiểu điều tôi muốn nói? Tôi có thể nói với T câu chuyện về nơi này, cái nơi khắc nghiệt quê mình đấy T à. Anh có yêu nó không? Còn em thì chẳng thể nào chịu đựng nổi nếu em cứ sống ở đây mãi hết đời em. Em sẽ đi, nhưng chưa biết đi đâu. Có thể em sẽ sang Hàn Quốc giống như anh, sẽ cùng anh lên Seoul, sẽ uống rượu trong mấy quán ăn bình dân căng bạt, gió đông và tuyết thổi phần phật - như anh kể ấy.

Em có đủ can đảm và sức lực để đi? Em có một hành trình cần đi, khi nào em đủ sức. Khi em còn bé, em đã đứng lấp ló bên ngoài cửa sổ nhà hàng xóm, giấu đi sự tự trọng cần thiết trước thái độ khinh khỉnh của con bé chủ nhà, chong mắt dõi theo màn hình trắng đen đang chiếu một bộ phim Trung Quốc. Bộ phim kể về những đứa trẻ đi tìm cha mẹ. Chúng là những đứa trẻ khiếm khuyết chữ *"cha"*, *"mẹ"*. Em nắm chặt thành song sắt cửa sổ. Em nghĩ, sau này lớn lên, em cũng như chúng. Em sẽ mải miết đi cho đến rệu rã chân tay trên những con đường, những con đường xa tít tắp, những con đường nôn nao khói bụi, nôn nao người, chực chờ hiểm nguy không sao lường trước được để tìm một điều gì đó. Chỉ là đi. Tìm ai đó. Em nói với mẹ, sau này con sẽ đi. Nhất định con sẽ đi. Không ai cản con được. Em nói quá nhiều lần, nói trong vô thức, nói với mẹ bằng thứ thần giao cách cảm. Có lẽ vì thế mà mẹ em giận. Mẹ em bảo, không, không cần, cấm tiệt, không tìm gì cả. Hay là còn yêu thương? Hay là... Mẹ em chẳng biết gì cả. Chỉ đơn giản là em đi tìm để biết em sinh ra ở cuộc đời này có thứ gì đó để làm.

***

Lần gặp lại nhau tại thành phố phương Nam, T nhìn sâu vào mắt tôi. Anh đã dành dụm tiền trong hai năm để về Việt Nam thăm tôi. Anh không về quê. Anh ghé Sài Gòn và sẽ đi ngay.

Chúng tôi ngồi trong quán cà phê trang trí toàn màu đen quen thuộc. Tôi uống Capuchino. T gọi chai Ken. Anh im lặng đốt thuốc. Tôi khẽ khàng lấy điếu thuốc, nuốt luồng khói vào phổi. Ánh mắt T trũng sâu, mệt mỏi. Tóc tai rối bời. Trên người anh tỏa ra mùi từ phương xa mang đến. Mùi của đất nước xa lạ, da thịt xa lạ, của chuyến đi vừa kết thúc. Mùi của cô đơn mệt nhoài. Anh nhìn bâng quơ, tránh ánh mắt tôi.

Rất lâu sau anh lên tiếng. Tôi đã mong anh đừng lên tiếng, nhưng giọng T vẫn đều đều đập vào màng nhĩ. Dường như với anh, đây là cơ hội cuối cùng được nói những lời trái tim mách bảo.

- Anh đã từng thích em, và từng yêu em. Cho đến bây giờ.

- ...

Tôi không ngạc nhiên. Tôi nhớ bông hồng thủy tinh T gửi từ Hàn Quốc về cho tôi. Tôi nhớ những lá thư dồn nén tình cảm lem nhem vệt đất, cất giấu trái tim trong nét chữ vội vàng, nguệch ngoạc.

- Bây giờ điều ấy không có ý nghĩa gì cả, đúng không?

- Từ lâu rồi, tất cả không còn ý nghĩa gì cả. Không chỉ với riêng anh.

Lời tôi rối rắm tan vào Capuchino. Tôi muốn nói với T, tôi không xứng đáng với bất cứ ai. Tôi không xứng đáng với chính tôi. Tôi đi trong đường hầm cụt, không thấy ánh sáng, không thấy lối ra và cũng không mong thoát ra. Tôi không biết tôi tốt hay xấu, có xứng đáng sống không, có đáng nhận được tình yêu hay không? Tôi tự huyễn hoặc mình, tự nhốt mình trong hầm hố đen tối. Tôi chọn nó, quyết định sống mãi với nó. Giống như tôi đã tự nuôi sở thích kinh tởm của tôi trong những năm tháng ấu thơ. Tôi đã ngấu nghiến nhai thịt sống, cá sống. Những miếng thịt, cá còn tươm máu, chúng phát ra sự hấp dẫn hơn bất cứ thứ thức ăn nào nấu chín trong nồi. Tôi giấu một miếng trong túi quần, thận trọng giữ chặt nó, không để cho ai biết và trốn một góc trong xó bếp, sau nhà, đặt nó trên tay và quan sát nó kỹ càng. Tôi nhai nó ngấu nghiến, kỹ càng, thành kính, cẩn thận đến độ đáng ngạc nhiên, luôn luôn giữ chặt phần còn lại trong tay, lo sợ sẽ có kẻ nào đó thình lình nhảy phốc ra và cướp lấy nó của tôi. Tôi phải vội vàng tọng vào miệng. Dưới sức nghiền của hai hàm răng, từng miếng thịt sống, sực sực tan ra, tươm tướp hòa trong nước bọt. Mùi tanh ngây ngây trên mũi. Tôi nuốt, khoái trá đến tận cùng với cảm giác nó trôi qua cuống họng mình, đi xuống bụng và kết thúc nó bằng cơn nôn thốc tháo dưới gốc cây, bụi cỏ nào đó sau khi cơn mê đã kết thúc, mùi tanh tưởi ộc lên mũi. Tôi không sao từ bỏ được đam mê quái dị đó. Tôi nhai chậm chạp, nghiền nát, làm đau, tưởng tượng mình đang kết thúc sự sống nào đó. Cảm giác ấy khiến tôi sung sướng, đê mê, chìm trong nó. Không hề muốn tách rời nó. Phải rất lâu sau, khi một biến cố về hình ảnh xảy ra trong đầu, tôi mới từ bỏ được sở thích lạ lùng đó. Bạn chỉ kinh tởm khi nhìn thấy người không phải là bạn thực hiện những điều bạn cho là kinh tởm. Còn nếu bạn thực hiện nó, sống trong nó, bạn sẽ nhanh chóng thích nghi, hầu như quên rằng những điều mình làm đang được gán cho từ *kinh tởm*.

Chúng tôi ngồi thật lâu bên chiếc bàn nhìn ra đường. Người, xe ủ dột lướt qua. Ánh đèn loang loáng. Những đôi tình nhân xa lạ lướt qua chúng tôi. Họ ấm áp trong vòng tay nhau. T uống hết ba chai Ken, hút nhiều điếu thuốc. Anh liên tục dụi những điếu thuốc còn dang dở vào gạt tàn, tránh cơn bối rối đang ập đến.

Tôi quan sát K từ phía đối diện. Hàm răng ám khói thuốc cáu vàng. Bên xứ lạnh, để giữ ấm hồn mình, anh đã hút rất nhiều thuốc. Cánh tay anh xăm những ký tự tượng hình khó hiểu. Tôi không hỏi T về điều gì, không bắt đầu những câu chuyện xã giao. Chẳng hạn Hàn Quốc có đẹp không? Trời mùa đông đầy tuyết thì thích lắm phải không anh? Những bông tuyết lạnh, trắng xóa lả tả rơi trên vai. Khi lạnh người ta cần có nhau để sưởi ấm hồn mình, và vì thế người ta sống lương thiện với nhau hơn, đúng không? Quá nhiều thứ để nói. Dù là bâng quơ, dù là sáo rỗng, khuôn mẫu. Hoặc khác đi. Những câu chuyện tận sâu trong đáy lòng. Khoảng thời gian chúng tôi đã và đang chật vật sống. Hai năm không gặp, lẽ ra chúng tôi có nhiều thứ để nói hơn là khoảng im lặng kéo dài trong đêm, tai thờ ơ nghe người nghệ sĩ già chơi dương cầm. Những nốt nhạc u u, không buồn, không vui, chơi không bằng tình cảm, lóc cóc vang lên và tan vào mớ âm thanh nhộn nhạo trong bóng đêm.

Tôi chọn cách im lặng. T cũng thế. Anh nhìn mãi ra nơi nào đó xa xăm. Không dò xét, không hỏi han tôi. Tôi không kể cho T biết về những lá thư viết cho T nhưng không gửi. Trong những lá thư ấy, tôi có kể về con vịt đã gây nên cuộc tranh cãi giữa chúng tôi. Nó chết rồi. Nó thành thức ăn. Thức ăn của em tôi. Em tôi vội vã để nguyên con vịt, không nhổ lông, nhét vào nồi. Nó không đủ kiên nhẫn, không biết cần làm như thế nào để biến con vịt sống này thành thức ăn. Nó vội vã vớt con vịt ra khỏi nồi khi những ngọn lửa chưa tém đủ vào đáy nồi, đun chín con vịt. Khi tôi bắt gặp, nó nuốt vội miếng thịt to, đầy lông xám. Trên tay nó, máu dính dớp dúa, miệng cũng dính đầy lông vịt. Nó như con thú. Nó là con thú đói khát. (Khi một con thú đói khát khác sinh ra cũng là lúc con thú tôi chết đi, như quy luật âm thầm tiêu diệt nhau để tồn tại. Con thú tôi nôn thốc nôn tháo, nôn với mong mỏi sẽ nhổ ra hết những miếng thịt sống, cá sống đã thấm vào mình trong đằng đẵng thời gian.)

Cuối cùng con vịt cũng thành thức ăn như anh đã tiên đoán trước số phận của nó. Anh đoán rất giỏi T à.

Tôi cũng không kể cho T nghe, cô anh đã lên nhà tôi, cấm tiệt tôi thư từ, liên lạc gì với anh. "Mày đừng thấy nó đi nước ngoài có ít tiền rồi bám vào nó." Sau đó, những lá thư T gửi về đều mất hút ở bưu điện. Chúng không bao giờ đến được tay tôi nữa. Tôi không giận cô T. Tôi thấy thương sự ảo tưởng ngu dốt của bà. Bà có hiểu đứa cháu nuôi của mình đã phải sống khổ sở như thế nào ở nơi xứ người?

Cô của T và những người đàn bà xì xào với nhau. Họ bảo trong người tôi có ma lực gì đó, giống hồ ly tinh. Trước sau gì tôi cũng quyến rũ đàn ông giống mẹ tôi. Con nhỏ đó ghê gớm lắm, không vừa đâu. Đừng nhìn vẻ lù khù của nó mà lầm. Lầm lì mà xì ra khói đó. Tôi nhìn tôi trong gương. Tôi gầy gò, mệt mỏi. Đôi mắt tôi buồn. Tôi không có sức sống. Có gì để thu hút người khác? Thế mà người ta cấm tiệt những đứa con trai trong xóm chơi với tôi, bởi vì họ bảo ở bên tôi sẽ không an toàn. Họ sợ. Nỗi sợ không biết giải thích như thế nào, bắt đầu từ đâu.

Những chuyện này tôi không thanh minh với T. T chỉ là *ai đó* khác tôi. Mà tôi không bao giờ kể cho *ai* nghe cả. Giữa tôi và T là thứ gì đó của ký ức mơ màng, đèm đẹp, không nên dùng thực tại để làm nó trần trụi, lõa lồ xấu xí trong mắt nhau.

- Mai anh sẽ bay sang bên ấy. Anh sẽ không bao giờ quay về nữa. Em cố gắng giữ gìn sức khỏe.

- Anh lên đường bình an.

T mỉm cười gật đầu. Tôi đã chúc lời chúc sáo rỗng. Tôi chào T ở lối ra khỏi quán, nhìn anh lẻ loi sải bước trên đường đêm. Sài Gòn đêm rộng lớn, xa lạ quá. Chúng tôi thành những kẻ lạc giữa đời. Cơn gió lạnh từ phương nào thổi lạc bên tai tôi. Âm thanh vù vù xao động. Trong thoáng mơ hồ, tôi chợt nhận ra, từ nay tôi mất thêm một người nữa. Tôi nhớ những chiều của ngày xưa, tôi và T cùng lội bì bõm trên dòng sông mùa nước cạn. Anh nắm tay tôi, dắt tôi dò dẫm đi từng bước trên lòng sông quánh đặc bùn. T mò mẫm tìm con cá, con trai. Bàn tay anh bùn bám sền sệt nên khi nắm tay tôi, vệt máu trên bàn tay bị mảnh chai

cửa hòa vào bùn. Anh dắt tôi qua chỗ nguy hiểm. Tôi không biết tay anh có ấm hay không? Tay anh có che chở được cho tôi hay không? Bàn tay này, vòng tay này có che chở cho tôi đến hết cuộc đời được không? Tôi nhủ rằng không.

Tụi con trai, con gái trong xóm lấy lời thề với Chúa ra để bắt nhau hứa rằng không bao giờ chơi với tôi. Chúng đứng quây tròn, hùng hổ thề. Đứa thủ lĩnh, nước da ngăm đen, dõng dạc đọc lời thề với sự nghiêm cẩn, cách làm dấu thánh đáng buồn cười. Giọng sang sảng. Chúng cố tình để tôi nghe, tôi thấy nghi thức trang trọng giống như lời trừng phạt chúng dành cho tôi. Chúng nhìn tôi và nhìn T. Chúng bắt T tham gia vào lời thề của chúng. Tôi lùi lại, tôi đứng từ xa nhìn T. Anh do dự, anh cúi xuống nhìn bàn chân bùn khô nứt nẻ, anh quay sang nhìn tôi. Anh cầu cứu. Tôi nghe anh bảo tôi hãy lắc đầu đi, hãy truyền cho anh sự dũng cảm. Mắt tôi nói với T, anh hãy thề đi. Không ai thích đến gần bên em. Nếu thêm anh nữa, cũng không sao. Em quen với sự lạc loài rồi. Còn anh, anh không quen với nó. Anh là đứa con trai mờ nhạt trong bầy đàn của mình, dễ bị bầy đàn quên lãng nhưng anh không thể sống thiếu bầy đàn. Anh giống con thú, một mình vẫn có thể tự kiếm ăn, tự chống trả với kẻ thù nhưng không thể không có bầy đàn. Anh thèm khát những âm thanh của đồng loại mình. Anh thèm thứ gì đó. Một cái nhìn của bầy đàn, một cái hất mõm chạm vào da thịt, hơi ấm, một câu chào hỏi, một sự quan tâm...

T cụp mắt xuống. Anh không nhìn tôi nữa. T đã thề. Tôi biết anh sẽ làm thế, không cần nghe những gì tôi trao đổi bằng ánh mắt. Như khi những người đàn ông xa lạ đi truyền đạo Tin Lành đến xóm thuyết phục mấy nhà trong xóm theo đạo. Họ dùng tiền, xe đạp làm phần thưởng cho những ai theo đạo. Họ hứa hẹn về tương lai tốt đẹp hơn, về sự cứu rỗi, bảo trợ của Chúa. Vài nhà bắt đầu lục tục treo hình Chúa. Cha T cũng đã tháo bức ảnh thờ Đức Phật Thích Ca xuống thay bằng bức ảnh chân dung nửa người Chúa. Ông nhận được tiền và chiếc xe đạp sườn ngang, mấy quyển kinh Thánh và một số sách viết về Chúa có vần có vè cho thiếu nhi dễ đọc. Tiền ông lấy đi uống rượu, ít lâu sau ông cũng đem xe đạp đi bán uống rượu. Nhưng ông là một kẻ sùng đạo. Ông thuộc những lời Chúa răn dạy con chiên của mình. Anh cũng là kẻ sùng đạo giống ông. Anh đọc ngấu nghiến những quyển Kinh Thánh bìa đen, bìa nhung đến mức thuộc lòng. Anh đưa nó cho tôi xem. Anh hát những bài thánh ca. Anh tham gia hát trong dàn thánh ca của nhà thờ. Với anh, được hát thánh ca là niềm đam mê duy nhất. Vì thế, chúng đã biết đánh vào điểm yếu của anh. Nếu anh không thề, những đứa trẻ kia có cách để anh không bao giờ được hát thánh ca trong nhà thờ nữa. Anh thề. Giọng anh nhỏ, lẫn vào tiếng lao nhao của đám đông.

Anh thề nhưng sau đó anh lại phá bỏ lời thề. Anh vẫn đi cùng tôi, dẫn tôi đi bắt cá, bắt trai vào ngày nước cạn. Anh tội nghiệp tôi với ngày tháng đơn điệu nhàm chán quanh ngôi nhà buồn bực, quanh cái buồng xi măng nhỏ và khe hẹp rộng bằng gang tay. Anh muốn làm thiên sứ giải thoát tôi ra khỏi vòng tròn tù túng ấy.

Tôi đi cùng anh, nắm lấy bàn tay anh, run rẩy sợ hãi khi nhìn con rắn bò ngoằn ngoèo từ hang ra nhưng từ nay tôi biết, anh chẳng bao giờ che chở cho tôi được. Tôi chối bỏ sự có mặt của anh. Anh không đủ tự tin, anh không dám sống xa bầy đàn. Anh không biết giữ lời hứa.

Tôi để T đi. Tôi không nói gì - như ngày T mười tám tuổi đến chào tạm biệt tôi. Khi ấy, tôi đứng khuất trong con hẻm nhỏ dẫn ra đường quốc lộ, nhìn T đón xe. Nhìn anh bước lên xe và chiếc xe khách ám bụi đất đỏ khuất xa dần, chỉ còn là chấm nhỏ phía xa xa.

Tôi về. Tôi đi ngược hướng T.

II

Có một dạo, trong thời gian dài, tôi mơ những giấc mơ lặp lại cùng một nội dung. Tôi đứng trước tấm ván sơn màu đỏ. Vệt sơn lem luốc kéo dài tựa như tấm ván được sơn bằng máu.

Tôi mặc chiếc áo pull dài qua gối màu đỏ. Tôi đứng tựa lưng vào tấm ván, tư thế của kẻ sẵn sàng chờ đợi bất cứ điều gì xảy đến với mình. Và nó đã đến.

Rất nhiều mũi tên cùng bay về phía tôi. Không thấy những người giương cung, chỉ nghe tiếng mũi tên xé không khí veo veo. Tôi mở to mắt chờ đợi. Hàng chục, hàng trăm mũi tên lao đến cùng lúc và cắm phập, ngập sâu vào tim. Tim. Chỉ ở tim. Những mũi tên nhỏ, tựa như được làm bởi bàn tay của người tí hon cứ chen chúc đứng ở khoảng tim chật chội. Tôi bình thản nhìn cơ thể đang chết dần. Máu tươi túa ra thành màu đỏ sẫm trên nền áo đỏ, tấm ván đỏ. Máu nóng cứ chảy ra từ từ. Cơ thể tôi bị rút ra từng tí một. Thoạt đầu cơ thể là khối đặc, lát sau nó đã rỗng ruột. Hồ như có ai đó đang cắm vào cơ thể tôi chiếc xilanh to, từ từ rút ra luồng sinh khí. Tôi nhẹ hẫng. Tôi bay, bay cao, lướt qua những tòa nhà, đường sá.

Tôi không kể với ai về giấc mơ đó. Tôi không lý giải được những điều ẩn chứa trong giấc mơ, cũng không muốn nhờ ai lý giải. Tôi đã nghĩ, mỗi người đều có những giấc mơ riêng, không thể kể cùng ai. Có những giấc mơ như thứ tội lỗi thầm kín không dám thổ lộ với ánh sáng, với bóng đêm, với ngày, với đêm, với người. Tôi đã có những giấc mơ tội lỗi. Tội lỗi này nối tiếp tội lỗi khác. Chúng tuần hoàn hoặc nối tiếp nhau.

Trong suốt tuổi thơ, thời niên thiếu, tôi chưa bao giờ kể cho ai nghe về những giấc mơ của mình. Tôi chôn chặt nó trong lòng, khổ sở vì nó. Nếu tôi kể về những giấc mơ của mình, hẳn người ta sẽ tởm lợm nó, tởm lợm kẻ đã đẻ ra nó trong bóng đêm. Bài học tôi nhận ra chỉ cho tôi biết rằng, dù mày có mang những suy nghĩ độc ác trong đầu thì cũng đừng bao giờ bộc lộ nó ra ngoài. Phải tự khoác cho mình lớp mặt nạ dày, thật dày. Tốt nhất là đừng để ai chạm vào nó, lột nó ra. Quanh mặt nạ cần thêm những gai nhọn. Những chiếc gai vô hình ẩn nấp trên những chiếc mặt nạ trong sáng, nhân từ.

Khắp nơi quanh tôi, người ta đã học được những bài học cơ bản và đơn giản kia. Bắt buộc tôi phải dần dần thích nghi. Quy luật thích nghi là quy luật tất yếu. Nếu mày không thích nghi được, mày sẽ tự giết mình dần. Hãy nhìn bầy khủng long to xác đã tuyệt chủng cách đây sáu mươi lăm triệu năm trước và hãy nghĩ đến mình. Có muốn chết như chúng hay không?

Chẳng kẻ nào muốn chết như thế. Người ta đã thích nghi tuyệt vời. Đã giả dối với nhau tuyệt vời và xỉ vả nhau đầy nghệ thuật.

Tôi nằm trong số "*người ta*" - kẻ thích nghi tuyệt vời. Tôi khoác lên người tấm áo choàng vô hình. Tôi trở thành kẻ vô hình trước mắt mọi người, như chính họ vẫn vô hình với nhau mỗi ngày. Hữu hình trước họ là cái dáng vẻ câm lặng, gây tội nghiệp, thương hại của con bé gầy gò, ốm yếu mỗi ngày đi đi lại lại. Con bé chẳng buồn chống trả (Thật ra thì nó đã quá mệt mỏi vì phải chống trả. Phó mặc. Buông xuôi.) khi có bầy trẻ trêu ghẹo, giật tóc, đánh thùm thụp vào ngực, vào bụng nó. Con bé cũng chẳng bao giờ khóc. Nó sinh ra không có nước mắt. Bọc nước mắt đã cạn khô ngay khi được cấu tạo gắn vào đôi mắt, ngay khi đứa trẻ còn mang hình hài thai nhi nằm trong bụng mẹ. Chán! Không khóc thì không làm cho lũ trẻ kia thỏa mãn. Trò chơi vô vị, chán phèo.

Tôi biết, tôi không đủ sức lực để chống trả. Tôi càng không dại dột chống trả. Tôi chọn cách khác. Tôi đã giết tất cả chúng trong giấc mơ tôi. Suốt thời gian dài tôi hả hê với việc thanh trừng chúng. Hả hê rồi lại u uất. Tôi u uất lo sợ con người thật của mình. Tại sao một đứa trẻ có thể mơ những giấc mơ kinh khủng thế? Tại sao có thể nghĩ ra những tội ác như thế?

Con bé mười tuổi, yếu đuối không thể có những tội ác như thế được. Không có ai để trả lời cho câu hỏi hoang mang trong tôi.

***

Mười năm sau giấc mơ tàn nhẫn kia, tôi gặp V, yêu anh như điều tất yếu. Mỗi sáng thức dậy, tôi kể V nghe về giấc mơ đêm qua. Bây giờ chúng ập đến, tự lí giải trong đầu. Đôi khi chập chờn giữa mộng mị, ý thức trong tôi vẫn hoạt động. Tôi điều khiển giấc mơ, bắt chúng rẽ sang ngã rẽ khác. Khúc quanh ở ngã rẽ này ít tàn độc hơn, đủ "sạch" để có thể kể cho V nghe.

V nghe câu chuyện về những giấc mơ bằng thái độ chăm chú lắng nghe, ánh mắt thúc giục. Lần nào đó trong bữa ăn sáng, V bảo với tôi giấc mơ chỉ đến khi nào ta nghĩ quá nhiều về nó. Giấc mơ nói lên phần cần được đáp ứng, lấp đầy. Giấc mơ là vô thức nhưng cũng là ý thức. Ý thức con người vào ban đêm bị ánh sáng ban ngày che lấp đi. Đến đêm, trong bóng tối quánh đặc chúng mới dám nói lên những điều chúng muốn. Đó là tiếng của lý trí em, âm thanh phát ra tự nhiên nhất.

Phải chăng V nói đúng? Phải chăng giấc mơ là ước mơ của tôi? Lòng tôi trống toang hoác, cần gì đó trút vào, lấp đầy. Tôi đã ước mơ, những ước mơ độc ác, kinh tởm khi nó hiện diện khắp người tôi.

Lần duy nhất tôi hỏi V.

- Anh có bao giờ muốn giết một ai đó hoặc cầu mong ai đó chết đi?

V bảo, anh chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Tôi im lặng nhìn V, thấy sao xa lạ quá chừng. Chúng tôi đứng bên hai bờ vực khác nhau. Tôi chọn nhìn xuống vực sâu, tối tăm, lổn ngổn âm khí. Anh chọn cách nhìn lên bầu trời lãng đãng, đẹp đẽ.

Anh khác xa tôi. Thẳm khuất trong anh, anh chưa nuôi quỷ. Thẳm khuất trong tôi, tôi nuôi linh hồn đã chết và bây giờ trở về từ địa ngục. Tôi đã ước, điều ước hiện hữu trong giấc mơ, tôi đủ sức mạnh cầm dao giết chết hết những kẻ quanh tôi. Bọn người đã đày đọa tinh thần, thể xác tôi. Bọn người đã giẫm đạp lên ngôi nhà nghèo nàn, tàn tạ, rách nát với ba con người nhỏ thó, rúm ró tội nghiệp lúc nào cũng nguyện cầu được an phận. An phận. Chỉ cần an phận sống hết cuộc đời khốn nạn mà tạo hóa đã nặn ra mình, nhét mình vào.

Bọn chúng không phải là người. Chúng dùng phần người mang mặt nạ cho chính chúng. Nếu chúng là CON, mọi thứ sẽ đơn giản hơn. Phần CON không đủ trí óc để độc ác, tàn nhẫn như phần NGƯỜI. Tôi muốn giết hết phần NGƯỜI ác độc trong chúng. Sáng thức dậy, tôi chỉ mong trước mặt mình là xác chết của chúng. Xác chết đầy máu trôi nổi lều phều, ruồi bu đen đặc. Trên khuôn mặt của xác chết phải lộ vẻ kinh hoàng. Nỗi kinh hoàng đã giết chết chúng. Không chừa một ai. Không ai cả. Chỉ còn ba con người chúng tôi. Chúng tôi sẽ sống những ngày tháng tự do, không còn sợ hãi, lo sợ nữa. Những tháng ngày chúng tôi chưa bao giờ có. Tôi cầu mong tất cả mọi thứ quanh tôi đều đông cứng, cái chết bao trùm lên tất cả mọi thứ.

Nhưng không có buổi sáng nào như thế. Lũ người mang mặt nạ vẫn đi lại, nói cười và thầm nguyền rủa, xỉ vả nhau trong bụng. Chúng đi ra ruộng, đi chợ sớm mai, kiếm những câu chuyện đày đọa người khác làm quà cho nhau. Lời nói của chúng có nọc, thứ nọc không giết chết con mồi mà từ từ khoái trá nhìn con mồi đau đớn.

Ngày qua ngày tôi vẫn phải sống, nhìn mặt nạ của chúng, muốn xé toạc nó ra mà không thể. Rồi tôi từ từ trở thành chúng, từng chút một trong cơ thể nhiễm thứ dịch tiết ra từ chúng. Tôi phải khoác mặt nạ lên người mình. Phải thưa, chào, vâng dạ. Ngoan ngoãn. Lễ phép. Không bao giờ được phép cãi lại. Nếu cãi lại, sẽ là "Cái lũ không cha, có ai dạy dỗ đâu, bảo sao chúng không mất dạy?", "Thứ ấy trước sau không đầu trộm đuôi cướp thì lớn lên cũng đi làm đĩ đứng đường."

Tai tôi chịu đựng được những lời như thế. Tôi đặt ra ranh giới cho mình. Không bao giờ được vượt ra ranh giới bọn người ấy quy định giữa một đứa trẻ ngoan và hư hỏng. Không và không. Đó là ranh giới đặt ra cho tôi. Tôi đã an phận thực hiện chúng trong chuỗi ngày sống của mình. Tôi biết cất suy nghĩ tàn độc sau vỏ bọc ngoan ngoãn. Tôi cất chúng trong giấc mơ. Chúng sẽ hiện hình, thực hiện nhiệm vụ của chúng. Rất nhanh thôi.

Tôi cất đi chính tôi. Tôi sống như chính họ mong muốn. Mẹ tôi cũng thế. Bà đã được lũ người quanh bà giảng dạy cho cách làm người đàn bà không chồng đầy tiết hạnh là như thế nào. Nghĩa là an phận. Hãy an phận sống trong ngôi nhà tồi tàn rách mướp. Đừng ngước lên cao, đừng ngước nhìn ra xung quanh. Không được bắt chuyện, trả lời những câu chuyện của những gã đàn ông. Lẩn tránh thật nhanh nếu có gã đàn ông nào đó nhìn mình bằng ánh mắt hau háu đầy dâm dục. Nếu vi phạm những điều ấy thì nghiễm nhiên chấp nhận rằng mình là một người đàn bà lăng loàn, đĩ thõa. Sẽ có cái giá dành cho người đàn bà lăng loàn, đĩ thõa.

Bao nhiêu lần mẹ tôi phải trả giá vì những chuyện không do mình gây ra? Những trận đánh ghen làm mặt mẹ sưng vù, tóc bị sởn lam nham. Tôi nhớ, lũ người ấy đã vây quanh mẹ tôi như lũ thú đói ăn từ bao tháng rồi. Chúng nhảy phốc vào, cào cấu, chực nghiền nát con mồi. Mẹ tôi đứng trong vòng tròn lũ thú bao quanh, hứng chịu những trận đòn liên tiếp. Mẹ tôi đã chống trả bằng sức lực yếu ớt của mình đến khi không còn chút sức lực nào chống trả được nữa. Mẹ tôi đứng im, trơ cứng, tựa bức tượng chết hứng chịu lằn roi quất lên người. Tôi gào khóc bên ngoài vòng tròn người ấy. Không ích gì. Tôi không đủ sức lực. Sống ở đời này, trong mọi hoàn cảnh đều cần kẻ mạnh. Tôi chỉ biết đứng nhìn mẹ tôi cam chịu. Dường như mẹ tôi không còn biết đau, không còn chút cảm giác đau nào. Vì mẹ tôi đã đau đớn đến tột cùng. Cơ thể người là cỗ máy thông minh. Khi phải chịu đựng nỗi đau đớn quá sức chịu đựng, nó sẽ thiết lập cơ chế mất cảm giác. Tất cả các tác động bên ngoài chẳng thể mảy may xâm nhập vào các giác quan. Đã đến lúc cơ thể mẹ tôi thiết lập được cơ chế đó.

Mẹ tôi cứ đứng im đó, cho đến khi có người nào đó xông vào can bầy thú đói ra. Thường là bà cán bộ Hội phụ nữ, hay ông trưởng thôn lụ khụ có giọng hét khản đặc.

Sau trận đánh ghen, mẹ tôi sẽ tự thoa dầu, chải lại mớ tóc rối nùi, thay bộ quần áo đã bị cày xới, giày xéo cho tơi tả dưới đất. Mặt mẹ tôi đỏ au, mồ hôi nhầu nhụa. Sáng mai, mẹ sẽ bước qua ngày hôm qua, dửng dưng làm các công việc thường nhật của mình. Mẹ bước qua đám đông nhìn mẹ soi mói, chỉ trỏ như đang xem một trò hề rẻ tiền với quá nhiều lộ liễu. Dù sao, đám đông cũng thích thú trước màn kịch giật gân không tốn xu nào ấy. Giữa trưa, sẽ có một vài người đàn bà đến nhà, ngồi trước ngưỡng cửa day mặt vô trong, nhìn mẹ tôi. Bắt đầu màn chào hỏi xã giao. Và xuýt xoa gợi chuyện. Xuýt xoa thương hại, chặc lưỡi. "Chị biết. Em đời nào là hạng đàn bà như vậy. Em có đến nỗi nào đâu, tại sao lại phải đi dụ dỗ cái thằng chân thọt, bẩn thỉu, nhìn chỉ muốn nôn ngay đó." Mẹ tôi im lặng. Không thanh minh, không oán thán. Những người đàn bà tự nói với nhau, tự chia sẻ và tự thương xót bằng câu cửa miệng, số đàn bà mình thật khổ trăm bề. Để rồi ngay sau đó, sự thương xót kia sẽ biến mất. Người đàn bà không đủ can đảm để thương xót một mình. Sự thương xót không phải là vũ khí có sức mạnh để chống lại tất cả, bảo vệ ai đó. Nó chỉ là sự yếu đuối nhất thời. Trong đám đông đang háo hức gây nên nỗi đau cho người khác, gặm nhấm hả hê nỗi đau của

người khác, bà không dám vượt qua họ, đứng về phía thái cực khác. Ở nhà khác, tụ họp đám đông ba, bốn người đàn bà, bà sẽ lắng nghe, không phản ứng với lời của mụ đàn bà khác. Mụ đàn bà, với tư thế ngồi trên bàn cao, nhấm nháp nước trà, rành rọt kể lại chi tiết của vụ đánh ghen làm náo động xóm nhỏ ngày hôm qua. Con đĩ ấy,... thứ ấy thì rạch mặt nó, cạo đầu nó, bôi vôi lên, cho nó chừa cái thói giật chồng người ta. Chị hiền chứ nếu tôi thì tôi không để nó được yên thân như thế đâu.

Tôi sợ hãi với phần NGƯỜI dối trá trong lũ thú đói, lũ quỷ kia.

Cha tôi. Tôi nghĩ đến ông khi tôi trốn trong bóng tối, hỏi câu hỏi rũ xuống cuộc đời tôi. Chính ông đã trút lên mẹ tôi thứ tội lỗi mà mẹ tôi không hề mắc phải.

Tôi nghĩ về cha tôi. Ông hiện ra ở nơi xa xa và biến mất cũng ở nơi xa xa ấy. Tôi chưa lần nào chạm được vào cha tôi. Khi còn bé, tôi không chắc thứ tình cảm cha dành cho tôi có phải là yêu thương. Ông chăm tôi ăn, tắm rửa cho tôi, hái lá ổi non nấu nước rửa những mụn ghẻ trên người tôi. Ông kể cho tôi nghe những câu chuyện cười bằng giọng khàn đặc pha miền Nam và miền Trung. Nhiều buổi chiều, cha cõng tôi trên vai, đi trên con đường đất đỏ ngoằn ngoèo trải dài hút tầm mắt tôi. Những thân cây dại, vào mùa mới lá đã thay sang màu đỏ, hòa trong bụi kéo dài xa tít. Cha bảo, khi tôi lớn lên, tôi sẽ đi hết con đường đất đỏ này, sẽ vượt qua con đường đất đỏ tẻ nhạt chỉ có bụi mịt mù và hàng cây dại, vài mặt người mệt mỏi đi đi lại lại vội vàng dưới trời nắng đổ lửa. Tôi sẽ đi đến những nơi xa hơn, đi trên những con đường có xe cộ ồn ào, những tòa nhà cao chọc vào nền trời xanh thăm thẳm. Mắt tôi sẽ được nhìn thấy những thứ lớn hơn, những thứ cả cuộc đời cha và mẹ tôi chưa nhìn thấy.

Tôi đã đi trên những con đường cha tôi vẽ ra sớm hơn tôi dự đoán. Tôi bắt đầu chuyến đi của cuộc đời mình. Chúng tôi đi ra thành phố, kiếm cái ăn ở đó. Những người hàng xóm thân quen và xa lạ quanh chúng tôi cũng đã rục rịch đi về phía ấy. Họ làm đủ các công việc. Họ làm những việc lương thiện và không lương thiện. Khuôn mặt sạm đen, mồ hôi nhễ nhại sau gánh hàng rong. Những người đàn bà trẻ đẹp không chịu nổi cơ cực của đời thì chọn cách khác. Họ hành nghề móc túi, một tay ôm đứa trẻ và tay kia cẩn thận kẹp con dao lam kín đáo. Những người đứng nấp khuất vào vỉa hè trong đêm tối vẫy tay gọi khách. Trí óc non nớt của tôi biết đó là những người làm nghề gái gọi. Một người trong số họ đã dỗ giấc ngủ tôi bằng lời hứa hẹn về cái xắc tay bằng da, có dây dài mà tôi thầm khao khát. Cái xắc tay bên trong còn ám bụi phấn trang điểm, màu mắt bị vỡ vụn vì khi chạy trốn công an, nó bị rớt xuống đường, màu son môi dính ra bê bết. Cái xắc tay ma lực, đại diện cho thứ gì đó sang trọng, vương giả và phù hoa (kèm theo cả sự giả tạo mà tôi chưa đủ trí khôn để biết tới). Cô ôm lấy tôi, kẹp hai chân tôi vào giữa đùi cô. Thịt da cô trắng nõn, mát rượi. Cô bảo rằng, ngủ ngon đi, ngủ ngon trong giấc mơ nghèo khổ. Cô bảo với cha mẹ tôi rằng cần phải thay đổi cuộc sống suốt ngày canh cánh miếng ăn như thế này. Khi tôi thức giấc, chiếc túi xắc nằm trên đầu giường. Cô đã biến mất mãi mãi. Cô đã trôi thèo vòng xoáy đang tìm một vực sâu, chảy xuống đó, hòa vào dòng nước khác, khác vòng nước trì đọng mình đang hòa vào mỗi ngày.

Chúng tôi không nằm ngoài vòng xoáy ấy. Chúng tôi không muốn chết đói. Thị trấn nghèo nàn, buồn tẻ nơi chúng tôi đang sống không thể oằn lưng nuôi chúng tôi với ngày ba bữa cơm. Chúng tôi thả cho mình cuốn trôi theo vòng xoáy. Chúng tôi không muốn chết đói. Cha đã quyết định, cả nhà chúng tôi sẽ ra thị xã kiếm việc làm. Mẹ bảo, mẹ sẽ theo cô Hồng đi buôn ve chai. Cha ừ hử, không tỏ ra đồng tình hay phản đối. Mẹ đi buôn ve chai được hai buổi thì ngã bệnh. Bàn chân đạp phải mảnh chai khi bới móc ở bãi rác, tấy mủ sưng vù.

Tôi thấy mẹ nằm trên giường thở dài. Đến buổi nấu cơm, mẹ sai tôi sang nhà cô Hồng mượn hai lon gạo. Cô Hồng lấy quyển sổ nhỏ bằng bàn tay ra viết vào đó, bảo tôi: "Nói với mẹ thêm hai lon này nữa là mười sáu lon. Nhà cô cũng sắp hết gạo rồi." Mấy ngày sau đó, cha dắt tôi theo cha vì ở nhà không ai trông tôi. Bàn chân nhỏ bé mệt mỏi rệu rã tôi bám từng bước kiên nhẫn trên mặt đường đang muốn chảy ra vì nắng nóng. Cha đi loanh quanh các công trường, hỏi ai cần mướn người không. Cái chúng tôi nhận được là cái lắc đầu từ chối nhanh chóng không lưỡng lự. Ở nơi khác, có những người xếp hàng dài chờ đợi. Họ nhìn cha và tôi với cái nhìn không mấy thiện cảm. Chén cơm manh áo làm người ta dễ dàng quyết định thái độ có tàn nhẫn với nhau hay không?

Cha bỏ cuộc. Cha chọn cách đi khác. Cha dắt tôi vào cuộc mưu sinh nhọc nhằn, tủi nhục. Đường đi xa ngút ngái. Người đi đường, xe cộ lướt nhanh qua chúng tôi. Vài người trong số họ dừng lại, thương cảm ném vào chiếc nón rách, ngả màu thời gian một vài đồng bạc lẻ. Tôi cun cút cảm ơn, nhặt lấy chúng, cho vào chiếc túi chắp vá mang theo bên người. Tôi chưa biết tủi hờn. Tôi chưa biết như thế nào là nhục nhã. Tôi chỉ biết, dối trá là điều xấu. Cả cha và tôi đều là những kẻ xấu. Vì chúng tôi dối trá. Tại sao cha tôi phải giở trò dối trá? Tại sao ông phải giả què, giả mù, bước đi mò mẫm, tấp tểnh. Một chân của cha tôi được luồn dây buộc lên phần đùi. Chiếc quần cũ rách rộng thùng thình che lấp đi sự thật nằm bên trong. Đôi mắt kính đen kéo sụp ánh sáng trong đôi mắt cha tôi xuống. Ông thành kẻ vừa què, vừa mù - một kẻ đáng thương hại, đáng được ban bố cho lòng thương. Còn tôi, cha bôi lên người tôi ít thuốc đỏ, băng bó, tạo nên những vết thương giả. Mớ giẻ cũ nát, hôi hám làm tôi ngứa ngáy và nóng nực không chịu được.

- Tại sao cha phải giả què, giả mù? Tại sao cha bôi thuốc đỏ lên người con? Con có bị làm sao đâu?

Tôi hỏi cha tôi.

- Vì nếu chúng ta không làm như thế, người ta sẽ không bố thí lòng thương hại cho chúng ta, sẽ không cho chúng ta tiền.

- Hay con nghĩ ăn mặc sạch sẽ, đẹp đẽ, người ta sẽ vui vẻ cho con tiền, tán thưởng kẻ ăn mày giàu có.

Cha hơi cau có. Bằng câu trả lời đi đúng chủ đề câu hỏi, rất thật, chứa sự chua chát ấy, cha đã vô tình khắc vào trí nhớ tôi một câu hỏi, để rồi mãi sau này tôi mới hiểu ra, trả lời với chính mình. Ở đời này, không ai cho không nhau thứ gì. Sẽ chẳng ai bố thí cho một kẻ ăn xin lành lặn, sạch sẽ. Họ muốn nhìn thấy người khác tật nguyền. Họ muốn nhìn người khác đau đớn và đau khổ. Họ muốn chúng ta gánh giúp họ nỗi đau và sự sợ hãi. Cuộc đời giống như một trò chơi. Tất cả mọi người đều tham gia vào trò chơi. Sẽ có sự đau đớn, tật nguyền, bất hạnh trút xuống những người chơi. Trút xuống với một số lượng nhất định. Nếu người này lãnh thì người kia sẽ không phải lãnh.Vì thế, tất cả mọi người trong trò chơi đều cố gắng đẩy bất hạnh sang cho kẻ khác. Sự cố gắng này sẽ đem đến cho họ cái gọi là chiến thắng.

Cha tôi cõng tôi trên vai. Đường về nhà xa tít. Tôi không hiểu lời cha nói nhưng tôi biết, cách tốt nhất để có thêm tiền là từ nay hãy tỏ ra thật đau đớn, hãy làm ra vẻ mình là kẻ bất hạnh nhất trên thế gian này, mình là kẻ đã gánh giùm người khác tất cả bất hạnh của họ. Chúng tôi còn phải cạnh tranh trong cuộc chiến với các *đồng nghiệp* - những kẻ đang hơn hớn thông báo bằng vẻ mặt đau khổ thảm hại với mọi người rằng, chính chúng cũng đã sẵn sàng nhận làm kẻ thua cuộc gánh chịu những đau khổ của người khác. Vì thế, cần phải sòng phẳng với chúng, phải bố thí cho chúng thứ gì đó. Sự trao đổi không bình đẳng. Hiểu không? Hãy nhìn vào khuôn mặt khắc khổ, cái thân thể tật nguyền này mà nhanh chóng nhận ra, sự trao đổi này, bên được lợi là các người. Hiểu không? Và không được keo kiệt với vài đồng xu lẻ.

Trong cuộc cạnh tranh khốc liệt ấy, đầu óc chúng tôi phải luôn vận động, luôn tiến về phía trước. Mỗi ngày chúng tôi nghĩ đến sáng mai, đến buổi hành nghề tiếp theo. Ở đâu đó giữa chợ, chúng tôi sẽ quỳ mọp xuống đất, van vỉ, xin những đồng tiền cáu bẩn, nhàu nhĩ được ném ra cùng cái nhìn thương hại hoặc khinh bỉ, bực dọc. Ở đâu đó trên đường, trong công viên tôi sẽ xòe tay, giương đôi mắt tròn vo, ngây thơ lên nhìn bất cứ người nào lướt qua và chờ đợi.

Số tiền kiếm được, cha mua thức ăn, mua ít gạo. Ông mua cho tôi thức ăn bốc mùi nghi ngút thơm lừng bày bán trong tủ kính. Ông mua cho tôi con búp bê nhựa màu hồng, toàn thân, quần áo, tóc tai đều bằng thứ nhựa màu hồng đúc dính trên người. Con búp bê một ngàn đồng, bày bán ở lề đường cùng với mấy thứ vòng tay, khuyên tai kim loại lóng lánh. Đó là món quà xa xỉ duy nhất trong cả tuổi thơ tôi. Cha dắt tôi về nhà. Chúng tôi cởi bỏ lớp hóa trang. Mẹ nấu nồi cơm chiều, ăn chúng với ít cá kho, rau dại kiếm quanh quất trong đám đất. Tôi ngồi trên giường, mân mê búp bê, xé cho nó những bộ quần áo giấy, vẽ lên những chấm tròn, bông hoa. Tôi hoan hỉ cười quên đi nỗi tủi nhục.

Thường, cha đi đến khuya mới về nhà. Số tiền còn dư ra sau mỗi ngày, cha đem đi đánh bạc và trở về nhà khi trong tay đã không còn lại xu nào. Cha bực dọc, quạu quọ lầm bầm trong miệng, nói tại mẹ tôi nhăn nhó khi cha đi nên cha mới thua, nói tại mẹ tôi có kinh (lúc đó tôi không hề biết ý nghĩa của nó là gì) ám vận xui lên cha. Ông nằm quay lưng vào trong vách, ngủ ngáy khò khò. Đến sớm hôm sau, ông bế tôi đặt lên bàn chân ông, chơi trò "úi hụi". Cha hôn lên mái tóc khét nắng tôi, ông xin lỗi. Ông hối hận vì đêm qua đã mang tiền đi đánh bạc. Ông hứa hẹn để rồi vài ngày sau, ông lại quên lời hứa như nó chưa bao giờ đến với ông trước đó. Cha sẽ lại đánh bạc, ân hận, tiếp tục kiếm tiền. Kiếm tiền, đánh bạc rồi lại ân hận. Vòng tròn sẽ tiếp tục nếu không có ngày tôi bị con chó béc-giê cắn vào tay, máu túa ra ướt tay áo, để lại vết sẹo dài.

Cha không dắt tôi đi cùng ông nữa. Ông ra thành phố trên chuyến xe lam đầu ngày, lúc trời còn tờ mờ sáng. Cha đi đến khuya mới về. Mẹ và tôi ngồi chờ cha bên mâm cơm nguội lạnh. Ngọn đèn dầu leo lét in hai cái bóng chập chờn chuyển động trên vách. Em tôi khát sữa, nằm khóc nhằn nhì trên giường. Mẹ nhét vội bầu vú quéo quắt, cạn khô dòng sữa vào miệng em. Nó không thôi khóc. Có lẽ vì nó đói và nó không tìm thấy miếng sữa nào. Mẹ tôi nhai cơm trắng nát nhuyễn đút vào cái miệng đang tợp tợp há ra của nó. Nó nuốt thứ cơm nhão nhoẹt, dòn dợn và khóc nấc. Tôi đoán em tôi khóc không hẳn vì đói mà vì sợ. Nó sợ bóng đêm. Nó sợ con quái vật ấy sẽ nuốt chửng nó. Không có ai ở bên cạnh nó lúc nó cần. Có khi em tôi khóc khản giọng trên võng, đến khi nó không còn sức để khóc được nữa. Chúng tôi còn phải mưu sinh. Chúng tôi còn có cái đói nghèo đang treo lơ lửng trên đầu de dọa. Chúng tôi để em ở nhà. Tôi theo mẹ đi mót cà phê, đi mót khoai lang, đi sục tung kiếm miếng ăn.

Mẹ và tôi đã đợi cha trong nhiều bữa cơm chiều cùng với tiếng khóc của em tôi. Có hôm, tôi không chịu nổi cơn đói nên mẹ xúc vội bát cơm cho tôi ăn trước, còn mẹ vẫn ngồi đợi cha về. Dạo này cha thường trở về nhà khi đã chếnh choáng say. Ông bước thấp, bước cao xiêu vẹo đi vào nhà. Ông nằm phịch trên chiếc giường tre ọp ẹp, mặc mẹ tôi với mâm cơm nguội ngắt. Lát sau đã nghe tiếng ông ngáy đều đều. Mẹ tôi trệu trạo nhai cơm. Bóng mẹ nhỏ bé, ốm yếu in trên bức vách lở loét, thương tật.

Tôi thương mẹ tôi nhưng tôi không đủ hiểu biết và sức lực để làm gì cả. Tôi vẫn chỉ là đứa trẻ năm tuổi oặt oẹo, chẳng đủ sức để làm điều gì. Ngay cả việc đơn giản nhất là bảo vệ em tôi, tôi còn chẳng làm được. Tôi chỉ biết im lặng hết nhìn cha lại quay sang nhìn mẹ nhai cơm, tay đong đưa chiếc võng khi em tôi giật mình.

Một bữa, ngồi trên bậc thềm trước nhà, bàn tay mẹ vuốt tóc tôi.

- Mẹ sắp có em bé, con à!

Tôi ngước lên nhìn mẹ tôi. Em tôi đang ngồi nghịch đất trước nhà. Mũi dãi chảy thò xuống tới miệng. Nó sẽ liếm dòng nước đặc tanh hôi chảy ra từ cơ thể nó. Rất nhiều lần nó đã nuốt như thế. Có ngày, trên chiếc giường cha tôi ngủ, nó ỉa và lấy tay nghịch phân. Khi tôi và mẹ trông thấy thì miệng nó đã dính thứ phân vàng khè, hôi thối. Em tôi bò lẫm chẫm.

- Mẹ có thêm một em bé nữa hả mẹ?

Tôi hỏi mẹ tôi vậy. Tôi không nghĩ được gì ngoài việc nếu nhà có thêm một người, mẹ tôi sẽ thêm phần khổ. Tôi biết, đấy là điều đương nhiên, và tôi không hỏi thêm điều gì. Thời gian sau đó, bụng mẹ bắt đầu lộ lên lúp xúp dưới lần vải áo. Buổi chiều nhập nhoạng, xong công việc, mẹ tôi ngồi cắt vải từ quần áo cũ may tã lót cho em. Chiếc tã màu đen, màu tím của áo quần mẹ. Tôi ngồi bên cạnh mẹ, xỏ kim, thi thoảng cắn đường chỉ thừa. Một chiều, ý nghĩ thúc giục tôi. Tôi nghĩ tôi cần phải nói, phải hỏi điều gì đó.

- Mẹ có muốn sinh ra em con không?

Tôi không biết vì đâu tôi lại đủ can đảm chạm vào điều tôi không dám chạm. Có cái gì đó thúc giục tôi, bắt tôi phải hỏi câu hỏi lẽ ra tôi phải hỏi từ khi tôi mới tựu hình. Mẹ tôi im lặng, thảng thốt nhìn tôi rất lâu. Ánh mắt mẹ hướng đi nơi khác, xa xăm lẩn tránh.

- Mẹ không muốn sinh ra nó phải không? Như mẹ chưa từng muốn sinh ra con và em con ấy!

Con không biết nữa. Nhưng con thường có cảm giác như vậy. Cảm giác. Ở ngay tim đây này, mẹ biết không?

Mẹ tôi nén tiếng thở dài. Tôi ngẩng mặt lên, mắt tôi nhìn sâu vào mắt mẹ. Tôi thách thức chờ đợi. Tôi chờ tiếng quát mắng của mẹ tôi. Tôi chờ. Chưa bao giờ tôi háo hức chờ đợi như vậy. Nếu mẹ tôi giận dữ, cơn giận sẽ phủ định đi mọi nghi ngờ mơ hồ về sự tồn tại của tôi trên thế gian này. Tôi chờ đợi. Hoặc mẹ tôi hãy nói dối, nói khác đi điều mẹ đang nghĩ trong lòng. Dù nói dối là điều xấu, nhưng lúc này, tôi cầu mong mẹ hãy nói dối, hãy nói điều thâm tâm tôi muốn nghe. Mẹ biết tôi muốn nghe gì kia mà. Vì mẹ là mẹ của tôi, đã sinh ra tôi. Vì tôi mang máu mủ của mẹ. Và mẹ thấu hiểu dòng máu đó.

Thời gian ngưng đọng...

Trái với mong đợi của tôi, mẹ tôi trả lời bằng giọng đều đều khô khốc.

- Phải! Mẹ không muốn sinh ra đứa con nào cả. Nhưng có thay đổi được gì không?

Tôi cầu mong mẹ sẽ cáu gắt, sẽ trả lời câu hỏi với vẻ bực dọc. Nhưng không. Mẹ điềm tĩnh đến lạ. Sự điềm tĩnh khi người ta không còn có cảm xúc nữa. Không có gì có thể gây nên cảm giác hụt hẫng thót tim. Giống như việc mẹ chấp nhận sinh ra những đứa con, đau thắt ruột nhìn chúng đói khát, lem luốc.

Lời nói của mẹ mơ hồ song đủ sức gây ớn lạnh như một cơn gió rùng rùng kéo qua giữa trời đông buốt giá. Đến bây giờ, tôi vẫn tự hỏi, tại sao tôi lại có thể nhớ lâu đến thế những chi tiết trong cuộc đời mình. Những chi tiết buồn bã, lẽ ra nên vứt vào hầm tối tuổi thơ, chẳng nên mang theo đau đáu cả đời. Thế mà tôi đã gom góp, nhặt nhạnh bằng thái độ bủn xỉn tiếc rẻ. Tôi nhặt lấy từng tí, từng mẩu một, đem cất vào hộc trí nhớ, để rồi khi không kiểm soát được, chúng lại nhảy ra xổ tràn.

Con bé năm tuổi nhặt những câu chuyện, cất vào trong đầu. Câu chuyện ấy là như thế này:

Mẹ sinh ra con năm mẹ mười tám tuổi. Mười tám tuổi và sự ngây thơ ngu ngốc đáng nguyền rủa. Mẹ đã yêu cha con - kẻ mà lẽ ra mẹ không nên yêu, nhưng mẹ đã yêu và mẹ sinh ra hai chị con. Sinh ra những đứa trẻ khi chúng mới hơn bảy tháng cùng với lỗi lầm mà mẹ nó mang. Họ hàng chối từ mẹ. Họ hàng có danh dự truyền từ đời này sang đời kia. Hai chị con được ông ngoại gói vào bị lác đem trả cho họ nội, trả lại giọt máu cho dòng họ bên ấy. Hai chị con chết. Mẹ rời khỏi quê hương, nơi dung chứa cuối cùng cũng không còn đủ vị tha để che chở mẹ nữa. Mẹ cùng cha con trốn đi. Khi ấy, cha con vừa trốn khỏi trại tù...

Cha tôi trốn khỏi trại tù. Tôi mường tượng, hẳn đó là đêm mưa to gió lớn. Cần thiết có hình ảnh này trong trí tưởng tượng của tôi.

Đêm ấy là đêm rằm. Đêm rằm không có trăng, không có sao. Mưa gió quật ràn rạt trên mái nhà. Cha và mẹ dắt díu nhau đi. Vô thức mẹ bảo mẹ phải đi. Mẹ bám víu vào cha con như kẻ sắp chết đuối ôm khư khư thân cây, không cần biết nó có đủ sức cho mình bám vào hay không.

Câu chuyện không có đoạn kết. Mẹ tôi dừng ở đó. Tôi tự thêm vào một vài câu. Không phải là các câu làm nên đoạn kết.

Rồi mẹ sinh ra con và em con. Con và em con trở thành những đứa trẻ tứ cố vô thân. Mẹ bắt đầu thấy lo sợ cho tương lai của các con. Nhưng mẹ chẳng thể thay đổi được gì. Mẹ không thay đổi được cuộc đời mẹ nên cũng chẳng tin rằng mình có thể khiến cuộc đời hai con tốt hơn. Mẹ chấp nhận số phận tạo hóa đã định sẵn.

Tôi và em tôi, chúng tôi chẳng có nơi chôn nhau cắt rốn để quay về tìm chút bình yên.

Năm tuổi. Tôi mới năm tuổi. Làm sao tôi biết cảm giác tứ cố vô thân, bị quê hương chối bỏ là như thế nào? Chắc là một cảm giác buồn. Buồn như những chiều trống trải, rỗng rễnh tôi ngồi nhìn về phía xa xăm, chờ đợi mơ hồ, không rõ mình đang chờ đợi điều gì. Buồn như những đêm mơ hồ thấy dòng nước chảy ra từ kẽ mắt mình, dù đứa trẻ đã cố ngăn, đã phản đối mình, đó chắc

chắn không phải là nước mắt đâu mày ơi. Chắc con thằn lằn nào vô tình đái trúng mắt mình, cay xè nên tuyến lệ tiết ra để đẩy trôi nó, bảo vệ mắt mình.

Tôi không giận mẹ tôi vì sự thật tôi được nghe, được kiểm chứng. Tôi lo sợ. Nỗi lo sợ bắt đầu nứt nẻ nảy mầm. Tôi sợ, một ngày nào đó, mẹ tôi đây không còn là mẹ tôi nữa. Mẹ tôi sẽ biến mất. Sẽ không còn bên tôi. Mẹ tôi sống trên đời này, làm hết công việc của mẹ, chịu đủ sự đọa đày. Bao giờ đủ đầy, giống như trả xong món nợ rồi, mẹ sẽ biến mất.

Tôi quấn quít bên mẹ tôi. Em tôi lớn hơn trước, nó thôi không khóc. Nó tự xúc bát cơm vương vãi của nó và ăn. Nó tự lồm cồm bò quanh sân chơi. Em ơi! Em hãy hiểu. Đừng bao giờ để mình khóc, đừng để ai thấy mình khóc. Sống ở cuộc đời này, đừng bao giờ khóc em à! Khóc rồi sẽ mềm yếu, sẽ không còn đủ sức lực vượt qua và sống. Nước mắt là thứ axit làm mềm và ăn mòn trái tim mạnh mẽ. Nước mắt là thứ chết tiệt nhất trên đời này.

Tôi thương mẹ, em tôi và cả bản thân mình. Tại sao chúng tôi lại không được sống một ngày cho ra sống, một ngày cho riêng mình? Một ngày không phải canh cánh nỗi lo về cái đói, bệnh tật đang lơ lửng trên đầu mình.

Cha tôi đã ở đâu khi tất cả những điều lo sợ trút lên đầu chúng tôi?

Càng ngày cha càng ít trở về nhà hơn. Có hôm, ông trở về nhà lúc đêm khuya, vật mẹ tôi ra giường, cố nhét thân thể mình vào mẹ. Cảnh tượng ấy, chẳng bao giờ tôi quên. Tôi kéo chăn trùm kín đầu, lắng nghe tiếng tim mình thổn thức và ghê tởm. Chiếc giường kẽo cọt rên rỉ. Tuyệt nhiên, tôi không nghe tiếng mẹ tôi. Mẹ tôi hoàn toàn chìm trong bóng tối và chết lặng trong bóng tối.

Có đêm, cha trở về nhà với mùi men rượu nồng nặc. Cha vật mẹ tôi ra giường như mọi lần. Tôi nhắm nghiền mắt. Nhưng cha không cố nhét thân thể vào mẹ. Cha nhìn mẹ ngấu nghiến. Mắt ông long lên sòng sọc. Bất thình lình ông giáng vào mặt mẹ tôi mấy cái tát. Ông gọi mẹ tôi là đồ đĩ thõa. Đĩ thõa. Tôi không hiểu nó là gì. Mãi đến sau này, cái ngày cha tôi biến mất, tôi mới biết nghĩa của nó. Tôi gặp lại nó không mong muốn.

- Chắc ổng bị con đĩ ấy bỏ bùa mê thuốc lú gì đó mới đánh đập vợ con, mất hết nhân tính như vậy.

Người ta ngồi trước cửa nhà tôi xôn xao bàn luận. Họ kể về thứ xương chim quốc mê hoặc người, khiến người ta biến thành người khác, bỏ đi người mình thương yêu để đi theo một người hoàn toàn xa lạ. Họ lại nói cho mẹ tôi biết, có khi cha tôi bị trúng ngải. Mấy cây ngải chuyên hút trứng gà, biết búng tanh tách. Họ nói những câu chuyện ma mị xa lạ. Người đàn bà ấy nói, chắc đúng rồi, hay là mẹ tôi đi giải ngải cho cha. Tôi thấy mẹ tôi im lặng.

Đêm ấy, cha tôi về nhà chếnh choáng say. Tôi mê man ngủ vì chờ đợi cha quá lâu, và vì đói. Khi tôi nghe tiếng động thức giấc, đập vào mắt tôi là đôi mắt trắng dã như của người chết rồi. Mẹ tôi ngồi bệt dưới đất. Từ giữa hai đùi mẹ, dòng chất lỏng màu đỏ chảy ra, từ từ bò xuống đất tới gót chân, thấm xuống nền đất. Tôi gọi cha ơi, cha ơi, cứu mẹ con với. Mẹ con sắp chết rồi. Cha tôi không có ở đó. Rõ ràng trong giấc ngủ, tôi thấy cha tôi về nhà, bóng cha loáng thoáng chao theo ánh đèn nhưng cha đâu? Cha ơi! Cha ơi! Mẹ con sắp chết rồi. Tôi đứng chết trân, cứ lẩm nhẩm như vậy, gọi như vậy cho đến khi dòng máu đỏ bầm chảy ra từ háng mẹ lan rộng tôi mới sực tỉnh. Tôi chạy đi giữa đêm, gọi những người hàng xóm. Giọng tôi rống lên thảm thiết, tựa tiếng sói tru đau thương. Âm thanh ấy, sau này dù đã cố gắng tôi vẫn không quên. Nó ám ảnh bên tai, vang vọng trong đầu tôi, có mặt trong những phân cảnh của cuộc đời tôi.

Người đàn bà mặc áo blu ở trạm y tế báo cho mẹ tôi, đứa trẻ đã chết trong bụng mẹ vì chấn thương mạnh. Mẹ tôi im lặng nhìn khắp lượt căn phòng màu trắng. Mẹ tôi nằm viện hai ngày và phải về nhà ngay khi còn trong đợt điều trị vì chúng tôi không còn tiền trả viện phí. Đồng bạc lẻ cuối cùng đã gom góp mua cho mẹ bát cháo ăn cho có sức. Người hàng xóm tốt bụng chở chúng tôi về trên chiếc xe ba gác nồng khăm khẳm mùi phân súc vật. Ông phủ lên trước xe tấm bạt ni lông màu xanh che mẹ và tôi tránh cơn mưa ầm ào trái khoáy.

- Cũng coi như là sinh nở. Phải kiêng cữ gió máy.

Rồi ông dúi cho tôi gói xôi, một ít trái cây. Chúng tôi về nhà. Cha tôi không còn ở nhà. Quần áo ông vẫn treo nguyên trên tường. Tôi tưởng, ông chỉ lẩn quất đâu đây, chờ cho mọi việc ổn thỏa sẽ về xin lỗi mẹ tôi. Vậy mà...

Cha tôi đã đi. Không trở lại nữa.

Mấy ngày sau khi trở về từ bệnh viện, mẹ tôi vẫn im lặng, không ăn uống gì. Mẹ nằm bất động, mắt mở thất thần nhìn những lỗ thủng trên tấm tôn mục nát. Luồng nắng chiếu thẳng tắp, lỗ chỗ trên người mẹ. Mẹ quéo quắt hệt xác chết phơi trần trụi dưới ánh nắng khô cháy của mặt trời. Tôi tưởng mẹ không còn sống nữa. Mẹ nằm đây chỉ còn là cái xác. Em tôi lo sợ. Nỗi lo sợ vượt quá sự hiểu biết của nó. Nó ôm rịt lấy mẹ, bấu chặt bàn tay nhỏ, móng bám đầy đất lên bụng mẹ. Người nó dính đất lem luốc áp vào người mẹ. Mẹ tôi không nhìn em. Thi thoảng, mẹ vỗ vỗ nhè nhẹ vào lưng nó. Em tôi ngủ an lành.

Tôi quẩn quanh đi lại, nhìn mẹ, nhìn em. Lòng tôi nặng trĩu. Nỗi buồn. Nỗi buồn xâm chiếm, nuốt trọn tôi. Tôi cô đơn trong ngôi nhà của chính mình. Tôi không biết cần chia sẻ điều gì, bắt đầu như thế nào. Tôi không biết tương lai ngày sau của chúng tôi

sẽ ra sao? Tôi không biết cách trấn an mình. Tôi mơ, tôi thấy ba chúng tôi biến thành ba cái xác khô nằm cạnh nhau trên chiếc giường tre chật chội. Cái chết phủ xuống từ từ, như khi tôi mặc chiếc áo lên người tôi. Nó đi từ trên đầu xuống dần mặt mũi, tay chân. Mẹ tôi và em tôi không thấy tấm áo cái chết đang phủ dần xuống người mình. Họ nằm bất động. Chỉ mình tôi nhìn thấy. Tôi cũng bất động như họ. Tôi chờ đợi sự dịch chuyển dần của nó trên người mình. Tôi nằm cạnh mẹ tôi. Tôi không ăn, không uống giống như mẹ tôi. Bụng tôi co thắt, cồn cào, nóng xé. Nhưng tôi không thấy đói. Tôi chắc, đó không phải là cơn đói. Đó là những phản ứng của cơ thể đang lên tiếng, sợ hãi trước dấu hiệu bất an đang ăn dần mình, dọa dẫm chấm dứt sự tồn tại của mình.

Tôi nằm bên mẹ tôi như thế hai ngày. Bụng tôi rỗng không. Cái chết có lẽ đã liếm láp đến tay chân tôi. Tôi không nhấc nổi tay chân mình lên. Bàn tay tôi không nắm lại được. Tôi thấy mình mong chờ điều gì đó diễn ra nhanh hơn. Tôi nhắm mắt, chờ đợi và đếm dần chờ đợi. Đúng lúc đó, tảng thịt mềm mại cạnh tôi cựa quậy. Em tôi đói. Nó nhìn tôi và mẹ khẩn cầu. Nó chưa biết nói. Nó không biết nói những điều trong đầu nó. Miệng nó không nói, ánh mắt nó nói. Ánh mắt ngây thơ, tròn vo, lèm nhèm ghèn của em tôi đã thức tỉnh mẹ. Ánh mắt trong veo đã gọi mẹ tôi và tôi quay lại khi chúng tôi đã bước đi trên con đường xa lạ, u ám sương mờ.

***

Chúng tôi bắt đầu cuộc mưu sinh mới. Tôi biết, từ nay, cuộc sống của chúng tôi sẽ không còn hình ảnh cha. Không còn buổi cơm chiều chờ đợi, nuốt cơm trong tiếng vo ve của bầy muỗi trên đầu. Mẹ tôi, tôi, em không nhắc về cha. Tiếng nói đầu tiên của em tôi khi nó hai tuổi là "mắm". Nó không gọi cha - tiếng dễ phát âm nhất với một đứa trẻ, nó không gọi mẹ, không gọi tôi. Nó gọi "mắm" vì nó đã quen ăn cơm với mắm, nó cần mắm, thích đến lạ lùng thứ nước mặn chát đó. Nó muốn tôi hoặc mẹ chan thêm mắm vào bát cơm của nó. Tôi muốn khóc. Tôi muốn gào thật to lên.

Em tôi hai tuổi, tôi lên bảy. Ký ức về người cha bị đẩy sâu xuống vũng bùn đen đặc. Nhốt nó ở đó mãi mãi.

Mẹ tôi làm tất cả các công việc người ta thuê mướn, mong kiếm được tiền đủ cho tôi đi học. Mẹ đi giặt giũ thuê, trông con cho mấy nhà giàu. Tối mịt mẹ mới về đến nhà. Chiếc xe đạp lóc cóc quen thuộc phát ra âm thanh báo hiệu với chị em tôi rằng mẹ đã về. Người mẹ sũng mồ hôi, dù ngoài trời đang lạnh. Chiếc áo khoác cũ sờn, thấm mồ hôi, thâm kim đen kịt. Có điều lạ là, mệt nhọc không tàn phá đi được vẻ ngoài của mẹ. Mẹ tôi gầy hơn trước nhưng vẫn trắng và đẹp. Mẹ không biết, vẻ đẹp của mẹ sẽ là thứ tội lỗi hành quyết cuộc đời mẹ.

Số tiền kiếm được từ giặt thuê, làm mướn, đủ cho chúng tôi xoay xở qua ngày với bữa ăn đạm bạc.

Một buổi tối, mẹ mang về nhà hai quyển tập, mẹ bảo, tôi phải đi học. Phải đi học con à! Có học sau này sẽ không phải khổ như đời mẹ. Tôi nghe lời mẹ, đi học. Nhưng tôi không đến ngôi trường mà những đứa trẻ trong thị trấn đều có mặt ở đó khi chúng vào lớp Một. Mẹ tôi bảo, vì tôi chưa có giấy khai sinh nên không thể xin vào học ở trường đó. Mẹ đã xin cho tôi vào lớp học ở nhà dòng. Ở đó, tôi vừa được học chữ, lại có người nhận trông em tôi. Lớp học từ thiện, người ta sẽ không thu tiền.

Mẹ đưa em và tôi đến lớp học ở nhà dòng. Lớp học lợp ngói đỏ, tường là những mảnh ván ghép vào nhau. Phía bên trên mái có hình chữ thập. Trước cổng có bà cụ ngồi bán mẹt quà vặt. Em tôi nhìn miếng bánh tráng tôm màu đỏ rưới nước mắm mỡ ứa nước miếng. Chân nó lần khần bước đi. Những xơ nữ mặc bộ quần áo màu đen, đội khăn chùng trên đầu đón chúng tôi. Họ không cười. Mặt họ nghiêm trang lạnh tanh. Họ nhìn tôi và em. Một xơ dắt tôi về lớp học. Ở đó lổn nhổn lũ trẻ trạc tuổi tôi, hoặc lớn hơn, hoặc nhỏ hơn. Chúng đang chăm chú nhìn lên tấm bảng màu đen, có những nét chữ màu trắng. Xơ nữ đã dắt tôi vào lớp đưa cho tôi quyển tập tô và nắm bàn tay tôi, nguệch ngoạc những nét đầu tiên. Mẹ tôi đứng ngoài cửa nhìn vào một lát rồi đi. Suốt buổi học, những chấm nhỏ li ti nhảy múa loạn xạ trước mặt tôi. Tôi gò tay tô theo nét thẳng. Cuối buổi học sáng, người xơ nữ đứng lớp bảo chúng tôi đứng dậy, làm dấu thánh giá, cầu nguyện với Chúa. Đến bữa ăn, chúng tôi cũng phải cầu nguyện. Bàn tay đặt lên đầu, lên vai, lùng nhùng động tác, tựa như đang tự nguyện vẽ cái củi, nhốt mình vào. Những động tác hoàn toàn lạ lẫm với tôi. Tôi ngước nhìn bức tượng đặt ngay chính giữa phòng ngủ của lớp học. Người đàn ông ở trần, tóc xoăn dài, hai tay dang rộng bị đóng vào một cây cột. Sau này, tôi biết đó là bức tượng Chúa bị đóng đinh trên thánh giá. Lúc ấy, tôi thấy vô cùng lạ lẫm. Và tôi không thích thú gì với nghi thức cầu nguyện Chúa mỗi sáng đến lớp, mỗi khi tan học và trước khi ngủ trưa.

Một lần, tôi không làm các nghi thức ấy trong bữa ăn. Người xơ nữ trông thấy, xơ vụt mạnh cây thước gỗ lên tay tôi, bắt tôi phải làm nghi thức cầu nguyện ấy. Tôi không thực hiện. "Nếu không thực hiện thì trò sẽ không được ăn bữa trưa này." Xơ nhìn tôi giận dữ. Tôi đẩy bát cơm về phía xơ, mắt căm căm nhìn. Mấy ngày sau đó, tôi kiên quyết không thực hiện các nghi thức ấy. Dĩ nhiên, bàn tay tôi luôn bị vụt vào hai roi. Em tôi ngước nhìn tôi. Nó cặm cụi ngồi chơi với đống gỗ vụn được sơn màu.

Mấy ngày sau, khi mẹ đưa chúng tôi đến trường, người xơ nữ bảo họ không nhận dạy và giữ chúng tôi nữa. Họ không nói lý do. Lẽ ra thì họ cần phải nói, như thế này, như lời phán tội "Đứa con gái thì tối dạ và ngang bướng, còn đứa con trai lại ghẻ lở, bẩn thỉu, các phụ huynh khác đều lo ngại khi để con mình ở chung với nó." Tôi không tối dạ, tôi không ngang bướng. Họ không nhận dạy chúng tôi vì tôi bướng bỉnh, tôi không đọc những bài kinh, tôi không cầu nguyện. Em tôi bẩn thỉu, hôi hám. Họ ngại cái đầu ghẻ chốc, ruồi vo ve của nó. Họ nôn thầm trong những bữa ăn khi nhìn thấy nó. Họ sợ lũ vi trùng bệnh tật chúng tôi mang trong người. Dễ dàng nhất là vứt chúng tôi ra khỏi bầy đàn do mình đã làm chuồng, dồn lại nuôi nấng và giáo dục. Vứt bỏ thứ rác rưởi gì đó luôn dễ hơn việc giữ chúng lại, cải tạo chúng. Tôi không cần những kẻ như vậy dạy tôi. Tôi kéo tay mẹ tôi ra về.

Mẹ tôi chào cảm ơn người xơ nữ đã dạy dỗ tôi trong mấy ngày qua. Mẹ lủi thủi dắt xe quay ra, đưa chị em tôi về. Mẹ tìm cách

làm cho tôi giấy khai sinh. Việc đó không dễ dàng. Chúng tôi là dân tha hương cầu thực, không có mảnh đất, ngôi nhà, không có hộ khẩu, không có bất cứ giấy tờ tùy thân nào.

Cuối cùng, bằng cách nào đó, tôi cũng có được tờ giấy khai sinh để đến trường như bao đứa trẻ khác. Tôi chắc, mẹ đã có được nó bằng một cách đầy tủi hờn.

Ngày tựu trường mới, tôi là đứa trẻ lạc lõng hòa vào những đứa trẻ khác. Không có ai đứng ở cổng trường nhìn và vẫy tay chào tôi. Đứng trong hàng với những đứa trẻ xa lạ, tôi nghĩ đến mẹ. Mẹ tôi chắc đang giặt quần áo trong chiếc chậu to, tay chân bong tợp ra vì ngâm nước quá lâu. Hay mẹ đang cho đứa trẻ nào đó ăn? Mẹ tôi có biết, lúc này đây, tôi cần mẹ đến như thế nào không? Tôi mong bàn tay mẹ nắm tay tôi, truyền cho tôi sức mạnh. Suốt buổi học đầu tiên, hình ảnh về mẹ nhảy múa trong đầu, không còn chỗ cho những nét chữ trên bảng xen vào đầu nữa. Tôi nghĩ về em tôi. Ở nhà không ai chăm nó, không biết nó sẽ ra sao? Tôi không thích lớp học. Ấn tượng trong tôi, lớp học nào cũng ngột ngạt, buồn tẻ. Bài học tôi nhớ được trong những ngày ở nhà dòng là câu chuyện về những giấc mơ con ma búp bê biết mở tủ trốn đi, biết giết người do một thằng mập mắc tật cà lăm huyên thuyên trình diễn trước lớp học và một bài hát nó tự sáng tác về trái dưa leo.

Tôi ngồi ở bàn cuối, nhìn lên những đầu tóc khét nắng, vàng đen lẫn lộn với nhau. Cô giáo mặc chiếc áo dài màu xanh da trời, viết những nét trên tấm bảng đen có kẻ ô rõ ràng. Tôi lạc lõng trong quá nhiều mặt người, đầu người, tay chân quanh mình. Lạc lõng và sợ hãi càng tăng lên khi một đứa trong căn phòng có quá nhiều đầu tóc, tay chân nhận ra tôi và ồ lên trong giờ ra chơi.

- Nó là đứa ăn mày, đã từng bị con Bốp nhà tao cắn. Cắn vào đây này.

Nó lật cánh tay tôi lên, chỉ vào vết sẹo.

- Bốp của tao cực kỳ ghét những đứa ăn mày bẩn thỉu như mày.

Nó cao giọng nhấn nhá, tay chỉ vào chiếc áo dính mũi tèm lem, cáu bẩn đã ngả màu của tôi. Khuôn mặt nó câng cấc, thách thức. Ánh mắt nó lia dọc lên từng chi tiết trên thân thể tôi. Bất giác, cơn giận trong người tôi dâng lên, cuồn cuộn sôi sục. Khi bàn tay nó chạm vào mái tóc tôi, giật mạnh, tôi lao đến, tóm lấy nó, cấu vào mặt nó. Vài đường cấu, máu ri rỉ chảy, dính vào tay tôi. Tôi nhìn những vệt máu nhỏ li ti dính trên tay. Cảm giác thỏa mãn ùa đến trong người tôi. Chúng chảy rỉ rả trong người, tưới mát cánh đồng chết, nứt nẻ. Tôi tiếp tục lăn xả vào nó, làm động tác của con thú đói, tiếp tục cào cấu, cắn xé, cho đến khi cô giáo lôi được tôi ra. Tôi bị quỳ trên sơ mít suốt buổi học còn lại. Cô giáo có cái mũi nhỏ, quặp như mũi con vẹt nâng cặp kính nhìn tôi, như muốn nuốt sống tôi. Tôi cúi xuống nhìn hai đầu gối hằn sâu vết gai đâm lởm chởm. Máu đã bắt đầu rỉ ra. Tôi không thấy đau. Tôi không khóc. Tôi nhìn máu mình và nghĩ đến vệt máu đầy hãnh diện trong trận chiến. Tôi thỏa mãn.

Sau trận đánh nhau, cả trường biết về tôi. Chúng xem tôi như một đứa côn đồ, hung hãn, bẩn thỉu. Suốt thời gian dài, tôi lầm lũi đi về một mình trên con đường đất đỏ đầy ổ gà, thưa vắng nhà cửa. Trời mưa đột ngột, tôi hứng lấy nó và tiếp tục bước. Sẽ không có ai cho tôi che chung tấm áo mưa. Chúng lướt qua tôi chậm chạp, không quên để lại cái nhìn soi mói, dè bỉu. Chúng không chịu được một đứa ăn mày bẩn thỉu. Quanh tôi không có ai. Tôi không cần. Tôi hài lòng với thế giới chỉ có mình tôi. Tôi nhìn lại chúng khinh khỉnh khiêu khích.

Tôi ghét trường học. Ngôi trường có hàng rào kẽm gai vây quanh như địa ngục xây lên, chờ tôi đến, tống tôi vào, tìm cách giết chết tôi một cách kín đáo. Song chúng không thể giết tôi được. Tôi chấp nhận nhanh chóng địa ngục bằng thái độ bất cần, nhìn xoáy vào tất cả, thách thức chờ đợi. Tôi nhìn xoáy vào khuôn mặt khắc nghiệt, ánh mắt cay độc của bà giáo già dạy tôi. Tôi là cái gai trong mắt bà ta nhưng bà ta chẳng làm gì được tôi. Tôi không sợ những cái véo tai, những cái thước gõ vào tay. Tôi không bao giờ gục ngã trước những thứ vặt vãnh ấy. Tôi học được cách làm cho người ta phát điên lên. Tôi làm đầy đủ các bài tập về nhà. Tôi đi học đúng giờ, làm tất cả nghĩa vụ của một học sinh. Bà giáo già sẽ không thể đánh tôi. Bà ta không thể làm gì ngoài săm soi tập vở của tôi kĩ hơn, tìm từng lỗi nhỏ và bắt tôi làm bài toán khó nhất. Mỗi ngày, bà ta sẽ nhắc về "Chiếc áo bẩn thỉu, đúng hơn nó là nùi giẻ rách", "Mẹ em không dạy em cách phân biệt như thế nào là một chiếc áo và như thế nào là một chiếc giẻ rách bẩn thỉu, hôi hám à?" Tôi mặc. Tôi vẫn nhơn nhơn bất cần. Đòn roi, những lời xỉ vả cay nghiệt chỉ làm tôi chai sạn hơn. Cơ thể tôi đã lập được rào chắn, sẽ đánh bật bất cứ mũi tấn công nào chạm đến tôi. Tôi không đau đớn. Tôi hài lòng đi trên con đường cô độc của riêng mình.

Tôi sẽ ở lại ngôi trường địa ngục, thách thức cô giáo, thách thức lũ trẻ con trạc tuổi mình nếu không có cái ngày em tôi theo tôi đến trường. Nó bấu chặt lấy tay tôi, ánh mắt nài nỉ tôi hãy mang nó theo cùng. Nó sợ hãi thật sự. Nó bấn loạn. Tôi biết về nỗi sợ hãi của nó. Trên trán nó thường in lại những dấu răng người. Thằng bé bốn tuổi ở ngay cạnh nhà tôi, chỉ chờ mẹ tôi ra khỏi nhà, em tôi thui thủi một mình là nó sẽ chạy sang, nhè ngay vào trán em tôi và cắn. Em tôi hoảng loạn cực độ với những vết cắn ấy. Nó không biết làm thế nào để thoát ra khỏi thằng bé và những vết cắn kia. Thằng bé bốn tuổi chạy nhanh hơn nó, luôn tìm được cách để lại dấu răng trên trán nó.

Ngày hôm ấy, tôi cõng em tôi trên đôi vai gầy. Tôi yếu ớt, quá yếu ớt cho bất kì sức nặng nào đặt lên. Tôi cõng em tôi, chốc chốc lại phải thả em xuống, để em đi bộ một đoạn. Đến trường, tôi để em bên ngoài, chỉ chỗ cho em ngồi. Tôi giải thích rằng, ở lớp học, người ta không cho tôi đưa em vào. Bà giáo già rất hung dữ, sẽ quất roi cả hai chị em nếu thấy tôi đưa em vào. Tôi chỉ tay về phía lớp học, bảo tôi sẽ ra nhanh với em. Em tôi gật đầu, ngoan ngoãn ngồi dưới gốc tràm, tha thẩn chơi đùa. Suốt buổi học, tôi

chờ tiếng trống báo hiệu ra chơi. Mắt tôi nhìn mãi ra cửa sổ. Vì thế, bà giáo già có cớ quất vào tay tôi. Lũ ngồi bàn trên cười khoái trá. Mắt chúng nhìn về hướng tôi vừa nhìn. Giờ ra chơi, tôi bị phạt phải lau bảng. Lau xong tấm bảng, tôi chạy đi tìm em tôi. Nó không còn ngồi dưới gốc cây tràm. Tôi gọi tên nó, nhưng tôi nhớ ra rằng, em tôi không nói được, nó sẽ không đáp trả lại tôi. Tôi hoảng loạn chạy đi tìm nó. Không thấy em tôi ở đâu.

Tôi chạy nhanh về phía cổng trường.

Em tôi ở đó. Nó đang đứng sát bờ hoa giấy. Nhìn thấy tôi, nó đưa bàn tay và ánh mắt van nài cầu cứu. Bên cạnh nó, lũ trẻ dòi bọ lúc nhúc. Con nhỏ đánh nhau lần trước với tôi quay sang nhìn tôi. Nó nhìn tôi thách thức.

- Đây là ăn mày chị. Đây là ăn mày em. Còn ăn mày cha nữa.

Đoạn nó vung tay, đẩy em tôi vào giậu hoa giấy. Em tôi không trụ vững, ngã nhào xuống. Tôi cảm nhận được cơn đau kéo đến khi từng chiếc gai nhọn đâm vào da thịt non nớt của em tôi. Da thịt tôi nứt toác, răng rắc kêu và rớm máu. Máu trong người tôi vỡ tung ra, chảy ồ ạt, tựa như ống nước bị đập vỡ.

Tất cả chỉ là ảo giác. Ảo giác thật đến mức tôi đau râm ran khắp người. Tôi chạy đến cạnh em tôi. Em tôi vẫn nằm giữa giậu hoa. Nó cố tìm cách thoát khỏi giậu hoa đầy gai nhọn, đang làm nó đau. Bàn tay nó đưa ra nắm lấy một cành cây. Bàn tay nắm vào cành cây đầy gai nhọn. Tay nó tứa máu. Tôi không còn thấy gì nữa ngoài màu đỏ - màu máu của em tôi. Hình ảnh được nhìn qua lăng kính bị dội màu đỏ trở thành nhạt nhòa. Tôi lăn xả vào chúng, cấu xé, cắn vào tay, vào chân chúng, vào bất cứ cái gì tôi quờ trúng. Tôi giật tóc chúng, trì kéo bằng hết sức lực của mình. Tôi dạt những con thú khác ra hung hãn lao vào con thú đầu đàn. Chính con thú đã vung tay, hất em tôi vào giậu hoa giấy. Cuộc đọ sức giữa hai con thú đầu đàn bắt đầu. Lửa hận thù trong người tôi phừng phừng. Tôi cào mặt nó, cắn tay nó, cắn phập vào tai, nhay nhay. Giật mạnh mái tóc, xé toạc. Tôi lao vào nó với sức mạnh căm thù mà trước đó tôi không hề nghĩ nó lại tiềm tàng mạnh mẽ trong tôi đến thế.

Đến khi tôi đẩy được con thú kẻ thù của tôi vào giậu hoa giấy, đúng ngay chỗ lúc nãy em tôi nằm ngọ nguậy đau đớn thì những đứa khác bắt đầu trấn tĩnh lại và chạy đi gọi cô giáo. Tôi đứng nhìn nó câng câng. Mặt tôi nóng ran. Tôi cứ nhìn mãi nó. Chính xác, vào lúc ấy, tôi không thấy sợ, không thấy hối hận. Tôi mưu tính đến việc mình sẽ làm tiếp theo, nhanh chóng.

Phải chăng *con quỷ* đã ở trong người tôi từ lúc ấy?

Tôi cõng em tôi trên lưng, cắm đầu mải miết chạy về nhà. Không còn biết mệt. Không sợ hãi. Em tôi mân mê vành tai chảy máu của tôi. Tôi không biết vì sao con bé gầy gò, nhỏ bé tôi lại chiến thắng trước lũ thú ấy. Lũ thú độc ác nhưng không mang trong mình sự thù hận. Vì vậy, chúng không thể thắng tôi. Tôi có sự thù hận. Nó hun đúc trong tôi và biết bộc phát lúc cần thiết. Dường như nó đã sống trong cơ thể tôi chỉ để chờ ngày được xổ ra như thế. Nó giúp đã tôi chiến thắng chúng. Tôi thả nó ra ngoài cơ thể mình, cho nó tự do biểu lộ sức mạnh, sự hung hãn. Đó là sức mạnh tội lỗi song cần thiết.

Tối ấy, mẹ tôi nhanh lẹ thu dọn vài bộ quần áo, vài thứ cần thiết cho một chuyến đi. Mẹ bảo, gia đình con bé ấy sẽ làm to chuyện. Tại sao lại dại dột như thế hả con? Làm sao chúng ta đủ tiền thuốc thang bồi thường cho người ta.

- Tại sao chúng ta lại phải bồi thường cho chúng? Chính chúng đánh em con trước. Khắp người con cũng đầy thương tích. Con chỉ đánh trả để bảo vệ em con.

Tôi dùng dằng không chịu đi. Tôi không sợ.

- Con có biết nhà con bé ấy, cha nó làm công an. Con có biết hậu quả không?

- Con không biết gì cả. Con không sợ.

Tôi gào lên bằng âm vực chói lói. Bao nhiêu uất ức trong người tôi tuôn ra.

- Chúng ta nghèo. Sinh mạng chúng ta không bằng họ. Một cái móng tay của nó bằng cả sinh mạng của con. Con hiểu không? Mẹ xin con, con hãy nghe lời mẹ lần này.

Tôi thương mẹ tôi. Tôi chọn cách đi. Tôi không hiểu gì cả. Tôi không hiểu thứ nghịch lí đắng cay của cuộc đời này. Tôi không hiểu vì sao chúng tôi lại phải trốn đi như những kẻ phạm tội. Tôi không làm gì sai. Tôi chỉ đòi lại công bằng cho em tôi. Em tôi còn bé bỏng, ngây thơ. Nó đã có tội gì chăng? Còn chúng - lũ thú vật ấy, chúng có quyền gì? Chúng là người. Chúng tôi là người. Chúng rác rưởi, hôi thối hơn chúng tôi. Lẽ ra chúng phải biến đi.

***

Tôi bắt đầu rong ruổi với những chuyến đi từ dạo đó. Tôi bắt đầu hiểu rằng cuộc đời tôi sinh ra được dành cho những chuyến đi. Chuyến đi của kẻ không có quê hương. Chuyến đi của kẻ không có điểm xuất phát và không xác định được đâu là điểm dừng cho cuộc đời mình. Chúng cứ đùn đẩy nhau tiến về phía trước. Càng phạm phải sai lầm, tôi sẽ càng phải đi.

Trên chiếc xe lam cà tàng, cũ nát, động cơ lịch xịch ọc ạch nhả từng ngụm khói đen lên trời vào sáng tinh mơ, cảnh vật trôi lờ đờ qua mắt. Chiếc xe chạy về hướng bến xe thành phố. Rồi từ đó, chúng tôi sẽ đón xe đi nơi khác. Xa hơn. Xa hơn nữa. Rong ruổi mãi. Nơi ấy, tôi chưa từng biết đến. Tôi sẽ quên đi nơi này. Những mái nhà dột nát, những thân cây cằn cỗi, hằn lên vết cứa, những mặt người nhàu nhĩ, mệt mỏi. Tất cả biến khỏi tầm mắt tôi. Tôi sẽ không giữ lại ký ức buồn tủi về vùng đất này nữa.

Tôi biết, chúng tôi không ra đi. Chúng tôi đang trốn chạy. Chúng tôi không sống ở cuộc đời này mà đang trốn chạy nó. Trốn chạy thế lực vô hình nào đó đã phủ bóng lên cuộc đời chúng tôi, nhốt chặt chúng tôi. Mẹ tôi ngồi đối diện tôi, tay giữ chặt túi áo lận ít tiền. Em tôi ngủ gà gật trong lòng mẹ, trên khuôn mặt còn in hằn những vết xước dài.

Bầu trời sáng tinh sương vương vất mấy sợi khói đen phả ra từ chiếc xe lam già. Chiếc xe ù ì chạy. Chuyến xe ngái mùi thuốc lá của mấy người đàn ông có hàm răng ố vàng, xám xỉn. Chuyến xe ướp mùi rau hành, ít thực phẩm, đem ra thành phố bán buổi chợ sớm mai. Chuyến xe tanh nồng mùi phân gà, nước đái heo. Gà vịt nháo nhác kêu trong mấy chiếc lồng lưa thưa.

Chúng tôi đã trốn chạy như vậy.

***

Ở nơi mới, tôi tự dặn lòng tôi phải tập quên đi tất cả. Ở đây, không có ai biết về quá khứ của chúng tôi, những việc tôi đã làm. Tôi vô hình trước họ. Trơ trước họ là dáng vẻ ốm yếu, gầy gò, nhỏ thó của con bé tóc khét nắng vàng khè, tay chân đen đúa. Tôi sẽ sống cuộc sống mới với thân phận của đứa trẻ nhà nghèo, hiền lành. Cuộc sống mới không được phép có một nhúm ký ức nào cả.

Tôi chế ngự *con quỷ* trong người tôi.

Mẹ lại tìm cách xin cho tôi đi học. Hôm mẹ dắt tôi đến trường, mẹ lần lựa đứng trước tiệm bán thuốc lá, tay lần lần túi tiền. Cuối cùng mẹ chọn mua gói thuốc Dulhill có vỏ màu xanh, giá bằng ba ngày cơm của chúng tôi. Mẹ dắt tôi đến trước cửa văn phòng thầy hiệu trưởng. Mẹ tôi cúi thấp đầu chào thầy, trò chuyện, xin thầy cho tôi nhập trường. Giữa lúc đang nói chuyện, mẹ lấy gói thuốc lá ra đặt lên bàn, mời thầy. Thầy hiệu trưởng cười, đẩy gói thuốc về phía mẹ, bảo rằng thầy không hút thuốc lá. Thầy dắt tôi vào lớp.

Ở trường mới, tôi chọn cách câm lặng như chiếc bóng không bao giờ hiện mình ra dù đang là giữa trưa, ánh mặt trời gay gắt. Tôi chọn góc ngồi sâu cuối lớp, chăm chú làm trước các bài tập, nguệch ngoạc những nét vẽ trên tập giấy ố vàng. Những đứa ở lớp học mới lượn lờ trước mắt tôi đều nhận được cái lừ mắt cảnh báo đầy đe dọa. Chúng nhanh chóng lẩn đi nơi khác. Tôi yên ổn.

Khi yên ổn, những chuyện đã qua ùa về trong trí óc, bắt tôi nghĩ về nó. Tôi đã lầm. Không dễ dàng gì xóa bỏ được câu chuyện trong quá khứ, nhất là khi câu chuyện ấy được viết bằng máu và nước mắt, cộng thêm nỗi đau tinh thần lẫn thể xác. Tôi nhớ về câu chuyện được viết nên bởi chính bàn tay mình. Bàn tay tôi đã dính máu của lũ thú kẻ thù. Bàn tay với ngón gầy, chai sần này đã từng cào cấu, xé nát con thú địch thủ. Tôi nghĩ đến con thú đáng nguyền rủa ấy. *Con quỷ* trong tôi nói với tôi rằng, con thú kia phải chết. Nó phải chết. Phải chết. Phải chết.

Tôi đã trông thấy nó chết. Nó nằm trong lùm gai giậu hoa giấy. Những chiếc gai nhọn cứ dài ra, dài ra mãi, quấn chặt lấy nó, đâm thủng da thịt nó. Đâm sâu vào da thịt và đâm sâu mãi. Mũi đâm ngập vào tay, chân, đầu, hút hết dòng chất lỏng trong nó, căng nó, phơi khô nó dưới ánh mặt trời. Phơi khô xác người. Máu chảy ra lênh láng, khô lại thành vệt dài trên giậu hoa. Vài ngày sau, xác chết bốc mùi thối hoắc. Lũ kiến, lũ ruồi nhặng, lũ dòi béo núc ních tranh nhau kiếm thức ăn từ con mồi to béo bở. Vài ngày sau nữa thì xác chết lỗ chỗ những vết thủng, khoang sâu co quắp lại, khô quắp dưới nắng. Không có ai đi tìm xác chết. Không có ai nhớ rằng nó đã tồn tại.

Đôi mắt xác chết vẫn tươi nguyên. Lạ lùng là nó vẫn còn tươi nguyên, lồ lộ ra cái nhìn đau đớn, kinh hoàng, căm phẫn. Tôi đứng trước mặt, ngay tầm mắt nó. Tôi chắc, nếu tôi đứng chếch về phía trái hoặc phía phải nó cũng sẽ trông thấy tôi rõ mồn một. Mắt nó lồi ra, lia vòng lia lịa. Tôi tiến chầm chậm từng bước. Tôi cắm phập vào nó những mũi tên tẩm độc. Lực tác dụng từ tay tôi không còn tác dụng nữa. Tay tôi cắm mũi kim nhẹ hẫng vào không khí.

Nó nằm ở đó nhưng không còn nằm ở đó nữa.

Dù gì tôi cũng tin rằng chính tay tôi đã giết chết nó.

12

Thời gian ở trường học mới, tôi luôn nuôi trong mình tư thế sẵn sàng tấn công bất cứ kẻ nào dại dột mà lai vãng gần tôi. Tôi đã khôn ngoan hơn và hiểu ra rằng không nên dùng sức lực yếu ớt mà tấn công. Chúng không phải là kẻ thù của tôi. Chúng chỉ nhìn tôi như nhìn loài sinh vật lạ. Không chắc là nguy hiểm nhưng cũng không chắc an toàn.

Nếu tôi lăn xả vào chúng, có thể chính tôi sẽ trở thành xác khô trong chậu hoa giấy nào đó. Tôi không dại dột đến như thế. Không tự ngu ngốc chọn cái chết cho mình. Cách tốt nhất là chỉ nên lừ ánh mắt đe dọa, cảnh báo về phía chúng. Trong mắt tôi có những tia lửa và những mũi tên tẩm độc, có khả năng gây sát thương mạnh hơn tất cả các loại vũ khí nào. Tôi tin chắc như thế. Tôi mày mò cô độc với những ngày tháng ở trường học. Khi tôi vào lớp Hai, ngày khai giảng có đứa con gái ngồi bàn trên, cách tôi ba bàn đã xin cô giáo được xuống ngồi cạnh tôi. Cô giáo đồng ý. Tôi đã dành cho nó ánh mắt hằm hè đe dọa của con thú bị đe dọa về lãnh thổ riêng khi nó dọn sách vở đến. Nó đón lấy cái nhìn từ tôi, nhìn sâu vào mắt tôi thân thiện, không tảng lờ đi như những đứa khác. Nó mỉm cười thân thiện chào tôi. Mấy ngày sau, trong lớp học, nó luôn tìm cớ khi thì mượn cây bút chì, thước kẻ, cục tẩy nhỏ xíu đen nhẻm của tôi. Một hôm, nó chỉ vào lỗ thủng ở đầu gối, trên chiếc quần của tôi hào hứng.

- Tân cũng có một lỗ thủng ở quần này. Tụi mình giống nhau.

Nó thọc nguyên bàn tay vào lỗ thủng to ở đầu gối, cố nới rộng lỗ thủng ra để tôi nhìn rõ hơn. Quần tôi tuy thủng nhưng đã được mẹ tôi vá lại, nhìn không đến nỗi nào. Còn chiếc quần của nó, hình như cố ý không vá. Mảng thịt hồng hồng lộ ra sau vết thủng. Tôi buột miệng.

- Sao không vá lại đi?

- Không có ai vá cả. Bố tớ đi suốt ngày.

- Bảo mẹ vá ấy. Mẹ thì vá khéo hơn bố.

- Tớ chẳng có mẹ.

Giọng nó vẫn giữ nguyên âm vực lúc đầu, không chùng xuống, cũng không có vẻ lảng tránh. Tôi nhìn nó, hơi bối rối trong lòng. Đó là lần đầu tiên tôi đồng cảm với ai đó. Đồng cảm vì chính tôi dường như đang khui lên vết thương nào đó của nó. Tôi thấy trong nó cái nhìn tỉnh rụi, tựa hồ nó đang nói chuyện của ai đó, không phải của mình. Trong phút thoáng qua, cảm giác thân thiện ùa đến với tôi. Tôi quyết định chọn nó là bạn.

Chúng tôi là bạn. Tân kể cho tôi nghe về nhà nó, dắt tôi về nhà. Nó lui hui nấu cơm. Mùi nhựa củi thông un đầy bếp. Khói ám đen cả góc nhà. Tân bảo với tôi, nó biết nấu cơm từ năm năm tuổi. Nó tự hào khoe, nó biết kho cá, nấu canh nữa. Lúc đầu, nhựa dính bỏng tay, mặt. Sau dần thì quen, giờ nó đã biết nấu cơm canh ngon lành. Tôi thoáng nhìn qua chân mình. Trên hai chân tôi cũng có nhiều vết sẹo như Tân. Những vết sẹo khi nhóm bếp, bao nilông, dây cao su bị đốt cháy đã dây vào. Những vết sẹo nóng rát cứa vào lòng.

Bố Tân đạp xe bán cà rem dạo, tối mới về đến nhà. Ăn uống, tắm rửa xong, lăn ra ngủ.

- Bố tớ hiền lắm, chưa bao giờ đánh tớ.

Nó vừa đút củi vào bếp lửa tí tách, vừa kể cho tôi nghe.

- Bố cậu thì sao?

- Cha tôi cũng hiền lắm, chưa bao giờ đánh tôi.

Ánh mắt nó cười. Lửa hồng hắt ánh sáng lên mặt. Mặt nó cũng đỏ hồng. Tôi nhìn mãi vào ngọn lửa đang nhảy múa. Mắt tôi dần dần hoa khi ánh lửa phập phù cứ phồng lên và thụp xuống trong bếp.

- Nhưng cha tôi đã bỏ đi rồi.

Tôi không biết vì sao tôi lại thốt ra những câu nói ấy. Tại sao tôi lại ủy mị như thế? Tuy nhiên, cảm giác tôi không lý giải được chính là cảm giác thân thiện, tin tưởng khi nói chuyện với Tân. Cảm giác này tôi chưa từng có với bất kì đứa trẻ nào quanh tôi. Vì thế, tôi vô tình bộc lộ lòng mình.

- Chẳng có gì buồn đâu. Tớ cũng không có mẹ, không biết mẹ là ai cả. Cũng đâu có sao. Lâu lâu, nhìn mấy đứa có cha mẹ dắt đi chơi, hơi buồn chút chút. Rồi thôi. Vì không biết mặt mẹ nên không buồn lâu.

- Ai cũng có mẹ kia mà!

- Tớ không biết. Có lần bố bảo nhặt được tớ ở chợ. Lần khác lại nói, mẹ bỏ đi rồi, bỏ hai bố con đi theo trai vì không chịu nổi cảnh sống nghèo khổ.

-...

- Tớ không buồn đâu. Quen rồi.

Quen rồi. Quen rồi. Tôi lặp lại trong đầu. Tân đã quen với nỗi buồn, không còn biết buồn vì Tân chưa biết mặt mẹ. Phần tôi, tôi biết về cha tôi, tôi nhớ về kỷ niệm với cha, nhớ những chiều mưa cha cõng tôi trên lưng, áo mưa phủ lên tôi, cha hát to giữa mưa "*cưỡi ngựa ngựa phi*". Nhớ những buổi cùng cha đi đào nhông, hái nấm mối về xào. Tôi đã nhớ nó, tôi không quên được, nhưng sao tôi không thể gọi thầm tiếng cha nào nữa? *Quên đi. Quên sạch. Rũ sạch ngay*. Ngay cả em tôi cũng chưa một lần gọi tiếng cha. Tiếng phát ra duy nhất từ miệng nó là "mắm". Ngoài mắm ra, nó không nói thêm tiếng nào khác nữa.

Khi tôi còn ở vùng đất cũ, vài người nói với mẹ và tôi về cha. Cha ra thành phố ở với người đàn bà phấn son lòe loẹt. Người đàn bà giàu có, lớn tuổi hơn cha. Đêm đêm, cha chở người đàn bà phấn son lòe loẹt, quần áo hở hang trễ tràng khiêu gợi ra đứng ở góc đường, góc công viên nào đó kiếm khách. Họ bảo, vì người đàn bà đó, cha mới về ruồng rẫy mẹ con tôi. Người đàn bà cung phụng cha tôi như ông vua, luôn biết cách săn sóc cha. "Đàn bà bán trôn nuôi miệng thì quỷ quyệt lắm, không thằng đàn ông nào không bị dụ dỗ." "Có khi, hắn bị bỏ bùa mê."

- Thằng đàn ông bám trôn đàn bà. Em quên nó đi cho đời em bớt khổ.

Người đàn ông tóc hoa râm chủ nhà máy xay xát cà phê nói với mẹ tôi. Ông nói với mẹ tôi bằng giọng ỡm ờ, nhão nhoẹt, nghe phát nôn.

- Chi bằng em kiếm nơi kiếm chốn, kiếm người nào thương em... Như *qua* nè...

Mẹ tôi lẩn tránh, vội vàng hốt thúng vỏ cà phê đổ vào bao, dắt đi nhanh ra đường lớn dẫn về nhà. Sau lần ấy, mẹ tôi chẳng bao giờ đến nhà máy xay xát cà phê xin hốt vỏ về cời trong đống vỏ, cố tìm nhặt hạt còn sót lại đem bán cho mấy người thu mua nữa.

Tôi sống, hầu như hàng ngày đều nhủ mình cố quên đi hình ảnh cha. Cho đến khi Tân đến, khơi gợi câu chuyện về cha thì ký ức chôn giữ ở thẳm khuất mon men gõ cửa đến gần. Tôi dựng lên rào chắn, tôi đá phăng chúng đi. Đêm nằm, tôi nghĩ về Tân, về mẹ của nó. Sống với ký ức rỗng không thì nên buồn hay nên vui? Nên vui. Có thể. Có thể vui đấy Tân ạ. Vì không thể nhớ về dòng sữa, mùi cơ thể, bàn tay thô ráp vuốt lên mái tóc nên chắc chắn sẽ chẳng có cảm xúc để mà buồn. Không có yêu thương, không biết mùi của yêu thương càng không biết buồn.

Tôi dự định sáng mai thức dậy, tôi sẽ đến nhà Tân, rủ nó đi học và sẽ nói cho Tân biết điều tôi đã nghĩ. Nó phải vui, phải vui vì trong từ điển mình không có chỗ nào dành cho danh từ mẹ, đầu óc mình không thể nào mường tượng hình ảnh về mẹ và trái tim mình không dành chỗ đứng cho danh từ đó.

Tôi đến nhà Tân vào sáng sớm, trước khi đến trường học. Nhà Tân nằm cạnh bãi rác. Đúng hơn, phải gọi nó là một cái chòi. Cái chòi rách bươm, xập xệ như nhiều cái chòi dân tha hương dựng lên, sinh sống, kiếm ăn từ bãi rác. (Sau này, mỗi khi đi ngang qua một bãi rác nào, tôi đều dừng lại rất lâu. Tôi tháo lớp khẩu trang trên mặt mình, hít một luồng sâu. Mùi hôi thối ngập ngụa xộc lên mũi, đi vào phổi. Trong lòng tôi dâng lên nỗi niềm thân quen khó tả. Tôi nhìn những đứa trẻ đen nhẻm, rách rưới, bẩn thỉu, cù bất cù bơ đi lại, bới móc trong đống hôi thối mà lòng chợt nhói lên. Tôi nhìn như vậy, rồi tôi quay đi. Chẳng để làm gì cả. Chỉ để gọi tên một kỷ niệm tươi đẹp hiếm hoi đã cùn cũ đi rồi trong quá khứ.)

Cái chòi Tân ở che chắn bốn phía bằng mảnh ván, tấm cót dựng mảnh bìa các tông lắp ghép vào nhau. Trên mái đặt mấy lốp xe lớn, một vài bao cát. Làm như vậy sẽ giữ cho mái nhà không bị gió thổi bay đi khi mùa mưa bão về. Bố Tân đi bán cà rem dạo từ sớm, còn lại nó ở nhà. Con chó Vàng còi cọc vẫy đuôi rối rít chào tôi. Tôi lùi lại, mắt nhìn nó, chân di chuyển chầm chậm. Lần nào gặp tôi, con Vàng cũng vẫy đuôi rối rít mừng. Nó kêu ăng ẳng trong cuống họng. Tôi nghĩ, con vật còi cọc kia sẽ chết sớm vì ăn quá nhiều thứ rác rưởi bẩn thỉu, hôi thối ở bãi rác. Như mọi lần, sau màn chào hỏi và không thấy tôi tỏ ra thân thiện hay vuốt ve gì, con Vàng sẽ loăng quăng dưới chân thêm một chút rồi chạy ra chỗ khác, sục mũi vào đống nào đó.

Tôi vào nhà khi Tân đang lui hui nấu khoai cho buổi sáng. Mặt nó dính nhọ lỗ chỗ. Nó cười tươi, chìa cho tôi củ khoai, ánh mắt ánh lên tia vui sướng. Môi tôi mấp máy với những lời đã chuẩn bị sẵn trong đầu. Thế nhưng tôi đã không nói. Tôi im lặng ăn hết củ khoai. Câu hỏi khác nhảy múa trong đầu tôi. Tại sao Tân có thể sống vui vẻ, tôi thì không? Nó có thể trò chuyện với nhiều người, gây thiện cảm với họ. Lũ ở lớp biết nhà Tân nghèo, Tân sống cạnh bãi rác, sau buổi học nó đi móc rác kiếm tiền nuôi mình. Không ai chê bai, khinh bỉ khi Tân đến lớp học. Thỉnh thoảng, nhà trường còn tặng cho nó ít tập vở, quần áo. Còn với tôi, gần như họ sợ hãi. Sợ hãi dẫn đến sự xa lánh. Cô giáo sau vài lần tiếp cận không thành công đành rút lui chừa lại khoảng trống yên ổn cho tôi. Lũ trẻ dạt ra khi tôi bước ngang qua.

Buổi sáng, ăn củ khoai, nuốt nó trôi từ từ xuống cuống họng, tôi đã hỏi câu hỏi đó. Tôi không tìm ra câu trả lời. Thời gian sau đó là thời gian đằng đẵng với câu hỏi chưa có câu trả lời.

Tôi đi tìm câu trả lời. Tôi phải tự tìm nó. Tôi không hỏi Tân. Tôi không cần nó trả lời. Tôi không cần ai trả lời cả. Tôi đã quen với việc tự mình mày mò với tất cả, tìm kiếm câu trả lời cho mọi thắc mắc của mình. *Con là đứa con gái thông minh, có trí nhớ rất đặc biệt.* Mẹ tôi nhìn vào tập có nhiều điểm mười màu đỏ của tôi, nói với tôi như thế. Nhưng ở cuộc đời này, có những thứ quên đi thì tốt hơn. Chắc chắn là sẽ tốt hơn. Sai lầm của tôi chính bởi tôi biết nhớ, mà tôi không biết quên. Có ai dạy cho tôi cách quên đi đâu kia chứ. Tất cả đều dạy tôi cách nhớ. Thầy cô giáo, bạn bè... đều bắt ta phải nhớ điều này, điều khác. Sẽ chẳng có thầy cô nào một ngày đến lớp lại nói rằng, các em nên quên bài học này vì nó thật vô bổ, rối rắm, ngu ngốc. Chết tiệt! Các em quên nó ngay đi. Không ai nói như thế. Nhớ. Nhớ đi. Nhớ đi hỡi những bộ não đang dần dần biến thành bộ máy tiếp nhận và khắc dữ liệu vào mình. Tôi không biết quên. Không ai dạy tôi cách quên đi cả.

Tôi nhớ về câu chuyện, bài học tôi rút ra được khi nói chuyện với cha. *"Ở đời này, người ta không cho không ai thứ gì cả. Người ta sẽ không cho tiền kẻ ăn xin lành lặn, sạch sẽ. Họ muốn chúng ta tật nguyền, gánh giúp họ nỗi đau đớn thể xác lẫn tinh thần và nỗi lo sợ."* Tôi đã hiểu lời cha tôi nói. Sau này, mười lăm năm sau ngày cha tôi nói, tôi càng thấm thía câu nói ấy hơn. Có những chiều, tôi bị kẹt lại ở những ngã tư đèn xanh đèn đỏ. Mắt tôi bắt gặp những khuôn mặt quen vẫn đứng bên ngã tư ấy mỗi ngày. Người đàn bà tóc tai rối bù, gầy đét, khô cong như que củi, hốc hác, héo rũ, đang cõng trên vai đứa con trai bị bệnh đao mắt mở to thao láo, miệng nhễu nhão nước dãi, người mềm oặt. Người đàn bà chìa xấp vé số vẫy vẫy về phía dòng người. Ai đó thương cảm dừng lại mua vài tờ. Tôi mua bốn tờ vé số. Ở một ngã tư khác, tôi lại gặp bầy nhóc ba bốn đứa trạc bốn, năm tuổi. Đứa lớn nhất bế đứa nhỏ nhất, chưa đầy sáu tháng tuổi trên tay. Tay kia chìa chiếc ca màu xám về phía người đi đường. Vài lần tôi bỏ vào đấy những tờ bạc lẻ. Chúng gợi nhớ lại quá khứ của tôi. Tôi nhìn đứa trẻ chưa đầy sáu tháng tuổi có làn da cháy nắng, trần truồng mềm oặt, nhắm mắt nằm mệt mỏi trong tay đứa trẻ kia. Tôi đã thương cảm. Thế rồi, bỗng dưng tôi không còn chút thương cảm nào nữa. Tôi không mua vé số giúp người đàn bà cõng trên vai đứa con bị bệnh đao, không cho đứa trẻ ăn mày đồng bạc lẻ nào nữa. Phút ấy, tôi nghĩ đến lời cha tôi. Tôi nhìn đứa trẻ chưa đầy sáu tháng kia. Tôi thấy kinh tởm. Nó không giống người, nó giống một con khỉ con. Tôi thấy mình buồn nôn. Đứa trẻ hóa thành con khỉ thật, ngay trước mắt tôi. Sự đày đọa của đồng loại đã biến nó thành con khỉ. Bọn họ - người đàn bà bán vé số, lũ trẻ ăn mày, đều đang kêu gọi sự thương hại từ sự độc ác của chính mình. Tại sao không để đứa con bị bệnh đao ở nhà? Tại sao, lại phải mang theo đứa trẻ bé xíu trên tay, bắt nó hứng bụi đường, đày đọa nó dưới cái nóng bức ngột ngạt đầy hơi người, khói xăng? Một vở kịch. Lũ người đang diễn một vở bi kịch, diễn viên nào làm khán giả thương cảm, nhanh chóng móc túi ra thì diễn viên ấy thành công. Lòng thương của chúng ta đôi khi lại biến thành độc ác, tàn nhẫn, thúc giục con người ta ngày càng ác độc, tàn nhẫn hơn. Ác độc lớn lên từ lòng thương thì đáng sợ hơn gấp bội. Ta không hề ý thức được rằng ta đang tiếp tay cho cái ác, không thể lý giải được sự tồn tại của cái ác bằng cách đó.

Mười lăm năm sau, trí óc tôi nghiệm ra những điều rối rắm, không biết diễn tả như thế nào trên câu chữ.

Khi tôi hỏi tuổi thơ mình câu hỏi ấy, tôi đã tìm ra câu trả lời. Lo sợ. Họ lo sợ. Lũ người quanh tôi đều lo sợ. Lũ trẻ lo sợ nếu một ngày nào đó chúng không còn có mẹ, giống như Tân - hẳn chúng sẽ khóc lóc, hoảng loạn. Chúng sợ nên chúng bù đắp vào Tân. Tân sẽ gánh nỗi sợ hãi giúp chúng. Chúng phải chứng tỏ cho thế lực vô hình đại diện cho thiện ác thấy rằng chúng là những đứa trẻ tốt. Chúng biết yêu thương người khác. Chúng nhân đạo. Vì thế, xin đừng trút lên đầu chúng nỗi bất hạnh. Có thể cô giáo cũng đã từng nghĩ đến ngày bỗng dưng mình không còn đứng trên bục giảng mà lơ ngơ ra đứng ở bãi rác, một tay đưa lên bịt mũi, ngăn không cho mùi hôi thối xộc vào phổi, tay kia thay vì cầm phấn sẽ cầm chiếc gậy nhẵn bóng mồ hôi, tìm kiếm và chọc vào bất cứ cái gì đôi mắt thông báo rằng có thể đem bán được. Hoặc thầy hiệu trưởng già không thể chịu đựng được nếu một ngày mình phải cất vẻ đạo mạo trong thùng kem, leng keng rung chuông mời mọc khắp hang cùng ngõ hẻm. Có thể lắm chứ! Lũ bọn họ thương hại Tân bởi nó tỏ biết ra yên phận gánh chịu bất hạnh, khổ cực rũ xuống cuộc đời mình. Dấu hiệu cho biết thêm, Tân sẽ cam chịu đi hết cuộc đời mình với gánh nặng đã và đang mang trên người. Nó sẽ không vô trách nhiệm, vung vãi gánh nặng, vứt bỏ đi khiến ai đó vô tình phải mang.

Tôi thì khác. Tôi luôn luôn chống đối. Chống đối. Vùng vẫy quyết liệt với bất cứ gánh nặng nào đặt lên mình. Tôi tìm cách bứt đứt những sợi dây, vứt cục nặng to lớn trên người xuống đất. Nhặt nó lên, ném vào mọi người. Bất cứ kẻ nào trong tầm mắt tôi. Khi ném không trúng mục tiêu, tôi sinh ra quạu quọ, cáu bẳn, sẵn sàng gây hấn và tuyên chiến. Gây hấn, tuyên chiến, dựng rào chắn và phòng thủ. Đó là vũ khí của kẻ bất lực, đang ngoi ngóp chống trả. Tôi sai hay tôi đúng? Tôi đang mắc kẹt trong đầm lầy sâu hun hút. Càng chống trả, tôi càng lún sâu hơn. Chẳng mấy chốc bùn ngập kín người tôi, che lấp tôi. Tôi sẽ ngập chìm không lối thoát trong đầm lầy do mình tạo ra.

Giờ phút đó, tôi hiểu ra, có những thứ vũ khí tự vệ không phải là sức mạnh vùng vẫy ngoan cố. Người ta vẫn có thể là một kẻ mạnh khi mang trên người một vỏ bọc yếu đuối. Họ yếu đuối. Không ai muốn làm hại họ. Người ta ra sức che chở cho họ, bảo bọc họ từng bước trên đường họ đi. Đa phần đều thấy khuôn mặt yếu đuối kia là đáng thương. Đâu ai nghi ngờ rằng, sau khuôn mặt thiên thần là linh hồn của ác quỷ.

Tôi phải giống như Tân. Phải làm cho người ta thương cảm tôi, cho họ thấy rằng tôi mềm yếu, cần được che chở. Tôi mang lên mặt mình, phủ lên thân hình tua tủa lớp gai vỏ bọc khác. Tôi bóc đi tôi của ngày hôm qua, của thì quá khứ. Mặt tôi khác đi. Lòng tôi khác đi. Mắt tôi cụp xuống khi có ai đó nhìn tôi thương cảm, thêm tí nữa thì tôi sẽ rơm rớm nước mắt. Đi lại phải nhẹ nhàng, luôn nở nụ cười khi ai đó cười chào mình, khi gặp ai đó quen. (Bỗng nhiên tôi muốn cười ngặt ngặt khi nghĩ mình phải thực hiện những điều này). Tôi thực hiện các bước trong công thức biến đổi mình để gây thiện cảm với lòng hân hoan cực độ. Tôi muốn xem kết quả do công sức mình mang lại. Tôi chờ đợi. Đã có đứa chia cho tôi nửa miếng bánh quy. Đã có đứa rủ tôi đi học

cùng nó. Đã có đứa đến nhà tôi, chỉ trỏ vào ngôi nhà xiêu vẹo với vẻ thích thú trước hình ảnh lạ lẫm. Chúng sẽ là bạn tôi. Tôi đón nhận chúng với sự chuẩn bị từ trước. Nhiệt thành, hồ hởi. Miệng mỉm cười song mắt phải cụp xuống khi được cô giáo phát tặng cho hai quyển vở. Sự quan tâm đặc biệt của cô giáo khiến lũ trẻ cũng quan tâm đến tôi hơn. Chúng muốn cô giáo chú ý đến chúng. Chúng cho tôi mẩu bút chì ngắn cụt ngủn, cục gôm, miếng bánh, rủ tôi tham gia các trò chơi của chúng. Tôi đón nhận tất cả, không chối từ.

Mọi thứ xảy ra đúng như kịch bản tôi đã dựng trong đầu, đã đoán biết trước từng chi tiết. Tuy nhiên, tôi không nghĩ đến việc một chi tiết nào đó trong kịch bản sẽ bị chệch đi.

Có hôm nào đó, đã xảy ra một việc nằm ngoài sự tiên liệu của tôi. Thằng Mũi To và lũ tôi gọi là bạn đến nhà tôi. Nó đứng trong nhà, tỉ mẩn nhìn từng góc. Bất chợt, nó dừng góc nhìn lại trên giường. Nó chạy đến, vồ ngay con gấu bông cũ rách tôi để trên đấy. “Con gấu của em tớ đây này”, “Tại sao mày lại có nó? Mày đã ăn cắp.” Ăn cắp? “Mày nói gì? Ai lấy cắp?” Tôi gào lên. Khối kìm nén trong lòng bục vỡ. Tôi lao vào Mũi To, giằng lại con gấu nó đang cầm trên tay và đuổi nó ra khỏi nhà tôi. Tôi không cần giải thích rằng tôi đã nhặt được con gấu ở bãi rác. Tôi xua chúng ra khỏi nhà. Khối bộc phát trong người tôi nổ tung, đẩy chúng đi. Chúng dạt ra xa, nhìn tôi trân trối.

Chúng đi rồi. Tôi giữ chặt con gấu trong tay. Tôi ôm nó vào lòng lần cuối. Tôi lấy lại hơi ấm tôi đã ủ trên người nó. Tôi mang nó vào bếp, nhóm bếp lên, cắt rời từng mảnh cơ thể nó và vứt vào bếp lửa đang bập bùng tí tách. Ngọn lửa bén vào từng mảnh thân thể con gấu, bốc cháy bốc mùi khét lẹt. Ánh lửa có màu vàng, màu đỏ, màu xanh lam. Tôi nhìn ánh lửa, mắt cay. Con gấu cuối cùng chỉ còn là dúm nhựa đen xì xèo khói đang bám trên củi.

Sau chuyện con gấu, tôi trở lại làm tôi. Tôi vứt bỏ mặt nạ đã mang. Lũ đã từng xem tôi là bạn dạt ra xa khỏi tôi, vì chúng được giáo dục rằng không nên chơi với những đứa ăn cắp, những đứa ăn cắp là những đứa xấu xa. Trong lớp, nếu mất viết, mất thước, người đầu tiên chúng nghĩ đến sẽ là tôi. Hiển nhiên chúng xộc tới bàn, tìm kiếm. Chúng bắt tôi đứng im, ngay ngắn, hai tay đưa lên khỏi đầu cho chúng lục soát. Nếu tôi không chấp nhận thì chính tôi tự tố cáo mình là kẻ cắp. Tôi không phải là kẻ ăn cắp. Tôi đứng im, chấp nhận cho chúng lục soát. Vài lần, không thể tìm ra thứ cần tìm trong chiếc cặp lấm lem mực, chúng chán nản bỏ đi. Tôi thu dọn lại sách vở, chỉnh đốn lại quần áo. Ánh mắt tôi và ánh mắt Mũi To giao nhau. Tôi nắm giữ bí mật của nó. Tôi biết vì sao ngày nào nó cũng có tiền ăn kem. Tôi biết vì sao nó luôn thoát khỏi những lần lục soát tập thể của cô giáo. Tôi biết về chỗ giấu bí mật của nó trong kẽ bàn nhỏ trên bàn giáo viên. Tôi không nói, không bao giờ nói điều tôi biết với lũ kia. Tôi thích thú thưởng thức nỗi sợ hãi của Mũi To. Nó đang thắc mắc vì sao tôi không tố cáo nó. Nó đang cầu mong cho tôi biến đi. Biến đi và mang theo bí mật của nó. Nó càng mong tôi biến đi, tôi lại càng nhởn nhơ trước mặt nó, trêu tức nó, nhân nỗi sợ hãi của nó lên gấp bội. Nó càng lo sợ, tôi càng thích thú. Tôi thích thú với việc làm đông cứng nỗi sợ của nó. Sau đó thì nung nóng lên, làm cho nó nứt toác đau đớn. Tôi sẽ không biến mất. Tôi sẽ lướt qua nó, ném vào nó cái nhìn ma quái, cảnh báo, đe dọa.

Tôi từ từ gặm nhấm sự sung sướng ấy. Nhưng chỉ được một thời gian ngắn. Những sự sung sướng của tôi luôn luôn quá ngắn ngủi.

Chúng ta phải đi. Mẹ tôi bảo. Không sớm thì muộn, mẹ tôi sẽ bảo như vậy. Lần này quá sớm. Ở mỗi nơi chúng tôi đến, chúng tôi kiếm đủ tiền, tích góp chút ít tiền cho những chuyến đi không biết bao giờ mới kết thúc. Chúng tôi lao vào mưu sinh, kiếm tiền, tích góp để rồi đi. Chúng tôi lần mò đi hành trình đã được mẹ hoạch định từ trước. Tôi giống con chim non bé nhỏ bị kéo theo hành trình di trú của con chim đầu đàn, con chim lớn hơn. Phải bay, phải vắt kiệt sức lực vượt qua hàng ngàn ki-lô-mét dù không biết nơi gọi là vùng đất ấm ấy có hơn gì nơi mình đang sống không?

Không hề nhìn thấy trước được tương lai. Chỉ có một kết cục duy nhất. Cần phải đi.

13

Lần chuyển nhà thứ ba, mẹ tôi có kinh. Di chuyển quãng đường dài gần ngàn cây số vắt kiệt sức lực mẹ. Tôi ngồi cạnh mẹ, lo sợ. Ghế đệm bọc da thấm ướt dòng máu đỏ. Giờ xe dừng lại ăn trưa, mẹ bảo tôi dẫn em đi rửa mặt mũi, tay chân, còn mẹ ở lại lấy giấy báo lau vết máu loang trên ghế. Tôi đứng nhìn mẹ. Mẹ đợi vãn người và đi thay quần áo. Rút chiếc quần đen nhàu nhò từ túi xách ra, trông mẹ càng xác xơ hơn. Tôi dắt em ra ngoài.

Khách xì xụp ăn cơm trong quán. Mẹ gỡ xôi mang theo cho hai chị em tôi. Em tôi trệu trạo nhai xôi trắng, mắt nó nhìn mãi về phía quầy hàng bày bán hoa quả, bánh kẹo. Tôi kéo tay em tôi đi chỗ khác. Tôi không muốn mẹ tôi buồn. Em tôi hẳn không biết rằng ánh mắt thèm khát của nó sẽ khiến mẹ buồn. Nó không biết gì cả, ngoài tiếng gọi "mắm" mỗi bữa ăn. (Nó không thể ăn cơm nếu thiếu mắm). Điều đó càng làm mẹ tôi xót xa hơn. Đôi lần, tôi nhìn thấy mẹ tôi thở dài nhìn em tôi đau đáu. Bất hạnh trút xuống đầu nó khi nó hãy còn là đứa trẻ chưa phạm lỗi lầm nào. Tôi không nghe mẹ tôi than "Trời ơi! Sao số tôi khổ thế này" như cô Hồng vẫn hay than thở khi có gì đó không vừa lòng. Tôi chưa nghe mẹ than thở bao giờ. Mẹ gián tiếp dạy tôi cách sống tiếp nhận những gì đến và an phận với nó (nhưng tôi không làm được).

An phận. Yên ổn. Có lẽ vì thế mẹ quyết định sẽ chuyển khỏi nơi chúng tôi đến chưa đầy hai năm. Mẹ bảo phải về quê. Không về quê hẳn, nhưng nơi đó gần quê hương mình. Nơi đó gần nhà nội, nhà ngoại. Quê hương của chúng ta ở đó. Ai cũng có gốc gác, quê hương, đi đâu rồi cũng phải trở về. Mẹ nói với tôi như vậy. Tôi muốn hỏi mẹ, liệu mình trở về, quê hương có đón nhận mình? Song tôi chưa kịp nói mẹ đã đi khuất. Tay mẹ xách túi xách to đựng quần áo. Tay kia nắm bàn tay nhỏ xíu của em tôi.

Tôi không biết gì về quê hương. Tôi không biết nó có khác gì với những nơi chúng tôi từng đi qua hay không? Nó có thực sự là nơi sẽ mang lại bình an, yên ổn cho chúng tôi?

Xe lướt nhanh qua những cánh đồng lúa trải dài bất tận, qua những mái nhà rơm rạ, những con đường sầm uất. Một ngày, một đêm kể từ khi xuất phát chúng tôi đến nơi. Buổi sáng vừa bước xuống xe, gió lạnh xộc vào người, vào cuống họng. Sương phủ mờ ảo trên đường. Mẹ tôi bảo chúng tôi đứng đây đợi, có người sắp đến. Mẹ tôi có vẻ nôn nóng. Chừng lát sau có người đàn bà mặc áo len dày màu đen đến. Hai tay bà ta đan vào nhau, xuýt xoa vì lạnh. Bà nhìn hai chị em tôi và ồ lên ra vẻ ngạc nhiên.

- Con bé đầu lòng đây hả?

- Dạ! Mẹ tôi lễ phép đáp, có vẻ rất cung kính với bà ta.

- Hồi mới đẻ,... nói phải tội chứ nhìn nó hệt con khỉ con ốm yếu, tưởng không sống nổi. Đúng là trời nuôi.

Bà xoa đầu tôi. Bà dẫn chúng tôi đi sâu vào con đường hẹp. Đi một đoạn lại rẽ vào một ngã rẽ khác. Đầu ngã rẽ có ngôi nhà đóng cửa. Người đàn bà lôi từ túi áo ra chiếc chìa khoá. Bà ta tra chìa khoá gỉ sắt vào, mở cửa. Cửa vừa mở, một mùi hôi thối của phân gà, phân vịt xộc lên mũi. Bà tự nhiên đi vào trong nhà, bật bóng đèn màu vàng lên. Ánh sáng lờ mờ soi sáng ngôi nhà. Cảnh vật hỗn độn bày ra trước mắt. Mấy chiếc lồng nhốt gà, vịt nằm chỏng chơ giữa nhà. Rơm rạ ẩm ướt, bết dính phân lót dưới sàn nhà. Tro trấu phủ lên phân vung vãi. Người đàn bà đưa tay huơ huơ trước mũi đẩy không khí hôi thối đi.

- Mấy ông chăn vịt lề mề quá. Đã dặn dọn dẹp hết rồi mà vẫn y nguyên như vầy.

Đoạn bà quay sang chúng tôi cười giải thích.

- Chịu khó dọn dẹp chỗ này là có chỗ ở được. Người ta cho thuê một trăm ngàn một tháng. Nếu có tiền thì đóng cả năm, không có thì đóng từng tháng. Không khó khăn gì đâu.

Mẹ tôi "dạ". Người đàn bà quày quả đi ra, bảo phải về chuẩn bị cho buổi chợ sớm mai với thúng rau gánh ra chợ bán. Bà ta đi rồi, còn lại ba mẹ con chúng tôi. Mẹ tôi tìm chỗ khả dĩ sạch sẽ nhất trong ngôi nhà để đặt hành lý và em tôi ngồi lên đó. Mẹ đưa mắt nhìn quanh nhà. Ngôi nhà cũ nát, tường chưa trát vôi bị mối mọt đục lỗ chỗ, mái ngói thâm xì. Chắc người chủ đã bỏ hoang nó quá lâu và người khác đến ở đây, biến nó thành trại nuôi vịt. Mẹ bảo, từ nay chúng ta sẽ ở đây. Dọn dẹp sạch sẽ thì sẽ tốt hơn những chỗ ở trước. Tôi không lấy làm ngạc nhiên. Tôi đã quen với những ngôi nhà xập xệ, xiêu vẹo, không thể phân biệt rõ ràng việc định danh giữa nhà hay chòi, hay lều. Ở đó, chúng tôi chui rúc sống tạm bợ, giấc ngủ bị nước mưa nhỏ long tong trên người đánh thức. Chúng tôi vẫn sống, vẫn tồn tại, giống thứ cây cỏ dại ven đường. Không còn tha thiết gì hơn, không dám ngước lên hy vọng nữa. Tôi đã trông thấy những ngôi nhà tường trát vôi trắng, mái ngói đỏ, cửa kính sáng loáng, cổng đóng kín. Tôi đứng ở xa nhìn. Tôi không biết ước ao về nó, không thèm khát nó.

Mẹ và tôi dọn dẹp ngôi nhà. Đến trưa, mẹ sang chào chủ nhà. Đó là người đàn bà lớn tuổi, có khuôn mặt phúc hậu, tóc bạc trắng, lưng còng xuống. Bà bế em tôi đặt lên ghế ngồi cạnh bà, nựng nịu hai bầu má nó. Bà hỏi tôi tuổi gì. Tôi bảo tuổi Thìn. Bà bảo bà cũng có đứa cháu tuổi Thìn. Tuổi này là tuổi bay. Người nhưng biết bay. Bay mãi, không bao giờ dừng lại đâu. Đời cứ mong bay mãi sẽ khổ đấy cháu ạ! Tôi cười, không hiểu gì. Bà lại bảo, nhà của cháu bà là nhà kia, ngôi nhà chúng tôi vừa dọn đến. Cả nhà nó vào Nam sống hết rồi. Mấy lần quay về đòi bán đất đi nhưng bà không chịu. Cứ giữ lại, biết đâu sau này sa cơ thất thế,

còn có nơi rúc về. Bà còn nói thêm gì đó nữa. Cuối cùng thì tôi biết, chúng tôi sẽ ở đây, cách nhà nội, nhà ngoại chúng tôi bốn mươi ki-lô-mét. Chiều đầu tiên, mẹ tôi dắt tay tôi ra đường, chỉ về phía xa, quê hương, họ hàng của con ở đó. Con thấy không? Tôi nhìn về phía xa ngái ấy, chỉ thấy những chuyến xe nối nhau đi đến. Phía ấy trời túa máu đỏ rực. Mây trên trời xé nhỏ như vảy rồng khiến tôi sợ hãi. Ngoài ra không có cảm xúc gì đặc biệt. Tiếng gọi quê hương phát ra xa lạ như những ngôn từ ít ỏi tôi vẫn phát ra.

Sáng hôm sau, mẹ đi chợ mua xoong nồi, chén bát, thức ăn. Bữa cơm đầu tiên ở nơi xứ lạ, mẹ đốt nhang, đặt hai chén cơm ngoài hai ngôi mộ không tên sau vườn, lẩm nhẩm cầu khấn. Xong, chúng tôi ngồi ăn cơm. Chúng tôi bắt đầu bước vào cuộc sống mới. Những cuộc sống mới nối tiếp nhau sau những lần chuyển nhà. Tôi không thấy buồn, không vui, càng không hy vọng.

Buổi tối, ba mẹ con nằm ngủ trên chiếc giường rộng một mét tư. Sau đó, bà chủ nhà lấy lại giường. Bà nói, đó là giường tân hôn của vợ chồng con bà, không thể cho ngủ lung tung được. Mấy mẹ con ngủ trên tấm bạt nilông, trên trải tấm chiếu. Tay em tôi bấu chặt cánh tay mẹ. Nó thường giật mình hoảng hốt giữa đêm khuya. Tôi và mẹ không biết em tôi đã nhìn thấy gì, chỉ đoán, hẳn là những điều sợ hãi kéo dài dai dẳng. Em tôi vẫn không nói được. Mẹ tôi đã hy vọng, vẫn cứ hy vọng một ngày nó sẽ biết nói. Còn tôi, tôi lại nghĩ, đôi khi không nói được sẽ hay hơn nhiều. Tôi tập cách câm lặng mà không câm được.

Thời gian đầu, mẹ tôi xin đi phụ hồ chung với mấy người đàn ông, đàn bà trong xóm mới. Có mấy người ở đây từng biết mẹ khi họ đi Tây Nguyên hái cà phê. Họ dẫn mẹ theo. Buổi sáng, mẹ thức dậy từ năm giờ, chuẩn bị bữa cơm mang theo, chuẩn bị phần cơm cho chị em tôi. Mẹ dặn tôi trông em, tắm giặt, dọn dẹp nhà. Đến tối mịt mẹ mới về nhà. Chiếc xe đạp lọc cọc xóc đá báo cho chúng tôi biết mẹ đã về. Em tôi nhảy cẫng lên vui sướng, bám chặt lấy mẹ. Thường mẹ tôi sẽ lấy cho nó miếng bánh, trái chuối mẹ đã để dành từ phần ăn buổi trưa của mình. Tôi nhìn em tôi ăn ngon lành, tôi không ăn. Tôi buồn. Tôi đã biết hình thù nỗi buồn như thế nào, đã quá thân thuộc với nó. Nỗi buồn dài như khoảng thời gian tôi chờ mẹ về mỗi ngày, nó ám mùi của mồ hôi, vôi vữa trên bộ quần áo mẹ mặc mỗi ngày. Nỗi buồn mang khuôn mặt người - khuôn mặt của ba chúng tôi.

Tôi không nói về nỗi buồn tôi đã cảm nhận với mẹ. Tôi sợ nhân lên nỗi buồn trong mẹ tôi. Tôi cười, tôi nói, tôi tíu tít mỗi khi mẹ đi làm về. Tôi kể cho mẹ những việc xảy ra trong ngày. Sáng nay, con nấu cơm cho em ăn. Em ăn hết hai bát, lăn ra ngủ. Em ngoan lắm mẹ ạ! Tất nhiên tôi sẽ giấu đi vết bỏng ở tay, sẽ giấu luôn việc em tôi bị một đứa lớn hơn đánh, tôi đánh lại nhưng cũng không mạnh bằng nó. Tôi chỉ biết ôm em vào lòng, dỗ em, nghe uất hận trào lên. Tôi biết, tôi không thể chờ đợi cuộc sống yên bình đến với mình. Ở bất cứ nơi nào chúng tôi đến, người ta cũng sẽ không để cho chúng tôi yên. Nơi nào cũng có những khuôn mặt khắc khổ. Họ khổ quá nhiều rồi và họ sẽ trút nỗi khổ ấy lên chúng tôi. Trút lên chúng tôi thì dễ dàng hơn vì chúng tôi tứ cố vô thân, chúng tôi an phận, chúng tôi không chống trả.

Tôi đã từng tin trên cuộc đời này có một thế lực vô hình nào đó ở quanh con người, chìa bàn tay ra, giúp đỡ con người khi họ cần. Những người được giúp đỡ là những người gặp nhiều bất trắc trong cuộc đời, không kháng cự lại được. Như khi mẹ tôi nói với tôi “Ở hiền gặp lành”. Tôi đã tin như thế. Tôi đọc kinh vào những đêm rằm tôi lên Chùa. Tôi đọc kinh có đoạn “Nam mô đại từ, đại bi, cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát” như một cái máy. Tôi đọc những quyển sách ố vàng, “Tu nhà”, “Thập đại đệ tử truyện”. Tôi đọc chúng trong hố xí, vì tôi không biết tìm nơi nào để có thể yên tĩnh đọc. Tôi trốn ngủ trưa, trốn những giấc ngủ ma mị, nhét quyển sách vào bụng, phủ lần áo lên và chui tọt vào đó đọc. Mùi của sự huyền diệu. Mùi khăm khẳm của phân, mùi của ảo mộng mơ tưởng hòa vào nhau. Cho đến khi tôi lớn, tôi biết rằng, chẳng có Thần Phật nào ở bên cạnh mình cả. Thượng đế cũng không có. Chẳng ai cả. Nếu mình không tự giúp mình, sẽ chẳng có ai giúp mình. Khi ấy, tôi không còn tin Phật. Tôi cất những quyển kinh Phật, cất những câu chuyện huyễn hoặc vào sâu trong trí óc .

Không còn tin vào Phật nữa. Tôi không còn tin ai. Không còn tin vào tôi, hay bất kỳ ai. Tôi không biết tôi xấu hay tốt, lương thiện hay ác độc. Tôi đã hỏi tôi hàng trăm lần, rằng tôi lương thiện hay độc ác? Dường như tôi sinh ra, tôi tồn tại chỉ để hỏi câu hỏi ấy. Bao giờ tôi tìm ra được câu trả lời, tôi sẽ không còn trên đời này nữa. Nếu tôi ác, tôi thành ác quỷ, tôi sống ở nơi dành cho quỷ. Nếu tôi thiện, tôi hóa thành thần tiên sống ở cõi Niết Bàn. Đường đi vẫn để hai ngã rẽ cho tôi.

***

Đi phụ hồ được một tháng, mẹ tôi phải nghỉ việc vì bị thương. Tảng đá to dùng để xây móng nhà rớt xuống chân mẹ, đè dập ngón chân giữa. Bác sĩ bảo phải tháo khớp, hai tháng mới đi lại ổn định được. Mẹ nằm trên giường, bàn chân băng trắng. Mẹ nhìn hai chị em tôi, nỗi buồn len sâu trong mắt. Bác sĩ bảo mẹ phải ăn nhiều đồ bổ cho mau khỏe, lấy lại sức. Nghe xong câu ấy, tôi bỗng muốn cười to lên quá thể. Cười nhưng không biết vì sao mình cười? Số tiền tích góp của mẹ đã sắp hết, chúng tôi còn không biết sống sao cho những ngày sắp tới, lấy đâu ra tiền bồi bổ. Cười vì cách nhìn quá khác biệt của những con người cùng có đôi mắt với chức năng nhìn. Vị bác sĩ kia đâu thể hiểu nỗi lo cái chết vì đói có thể ập đến bất cứ lúc nào. Vậy mới hiểu, ranh giới phân chia những cuộc đời của những cơn người thật mong manh. Ranh giới khốn nạn.

Tôi nấu cơm, dè sẻn chuẩn bị bữa ăn cho cả nhà. Buổi sáng, tôi nấu khoai, chọn hai củ khoai nhỏ nhét vào cặp mang đi học. Tôi nhìn thạp gạo vơi đi mỗi ngày, canh cánh nỗi lo. Tôi không muốn chết vì đói. Tôi sợ. Mẹ tôi đọc được nỗi sợ hãi trong mắt tôi. Mẹ tôi vờ cười nói, vờ bảo mẹ sắp khỏe rồi, không còn đau nữa.

Nghỉ dưỡng thương được một tháng, mẹ tôi xin đi làm lại nhưng đoàn người đi phụ hồ đó đã nhận mấy thanh niên khỏe khoắn, làm việc nhanh gấp đôi. Mẹ tôi xoay sang đi bán rau. Được vài hôm bị một người đàn bà xỉa xói tục tĩu, đạp đổ rau vung vãi vì mẹ dám cướp chỗ của bà ta. Mẹ sợ hãi, không đi bán rau nữa. Chị em chúng tôi chia nhau củ khoai, bát cơm trắng với mắm.

Giữa lúc ấy có người đàn ông người Tàu, trước đây ở trong Nam có gần chỗ chúng tôi. Nhà ông sát bên nhà tôi, vẫn thường gửi mẹ tôi nấu cơm giùm. Ông không có vợ con. Ông thương em tôi, thường hay ôm nó qua nhà, cùng ông nằm trên võng đùng đưa. Ông ôm nó vào lòng, vỗ lưng dỗ nó ngủ. Có khi nó còn đái, ỉa lên người ông. Lần này, vô tình ông gặp lại mẹ, hỏi han về cha tôi. Ông hỏi chúng tôi sống thế nào? Mẹ tôi gượng gạo kể lại chuyện cha tôi đã bỏ đi, chuyện mẹ chuyển tới đây sống cho gần quê hương. Ông ngồi hút thuốc nhìn đăm đăm. Phải sống tiếp thôi! Biết làm sao được. Có chuyện gì cũng phải gắng gượng mà sống. Như ông đây này. Ông đang trốn chạy để được sống cuộc sống ông khó nhọc mới có được. Lần này ông đi, chắc không gặp lại chúng tôi nữa. Ông vừa đâm một thằng bị thương. Là để tự vệ thôi. Dù vậy, với vết chàm đã dính trên người, họ sẽ không tin ông. Họ sẽ đưa ông trở lại nơi ông từng ở đó bảy năm. Ông không để cuộc sống mình bị cướp đi dễ dàng như vậy. Ông tranh đấu vì nó.

Mấy ngày ở lại nhà tôi, ông chỉ cho mẹ tôi nghề bán bánh bao đã nuôi sống ông trong những năm tháng sau khi ra tù. Ông cho mẹ mượn hai chỉ vàng mua sắm đồ đạc, đóng xe. Trước lúc đi, ông chặc lưỡi, dường như là xót xa.

- Nghề này cực khổ, đi lại đêm hôm khuya khoắt nguy hiểm, vốn chỉ dành cho đàn ông. Thôi thì ráng chịu cực, sau này khá hơn thì đổi nghề.

Mẹ tôi cảm ơn, nài ông ở lại ăn cơm nhưng ông từ chối.

Nửa tháng sau đó, mẹ bắt đầu bán bữa bánh bao đầu tiên sau mấy lần làm thử bánh thất bại, rồi khá hơn. Chiếc xe đẩy, tiếng máy hát, mùi bánh bốc lên từ xửng hấp thơm phức nghi ngút khói khuất dần. Em tôi đứng nhìn tủ kính có những cái bánh bung nở trắng như bông thèm thuồng, mê hoặc. Cuộc đời mẹ tôi từ đây sẽ gắn liền với việc đẩy chiếc xe bánh ấy đi khắp đường lớn, ngõ nhỏ, đi đến đêm khuya. Mẹ tôi sẽ đẩy chiếc xe mưu sinh bấp bênh ấy cho đến hết cuộc đời mẹ. Nó sẽ rút cạn sức lực mẹ, trả về cơn đau nhức mỗi khi đêm đến trở về nhà. Nó sẽ làm mẹ lao lực, khô quắt đi. Sức lực mẹ bị rút ra trút vào những vòng chuyển động của bánh xe trên đường. Cuộc đời mẹ chuyển động theo bánh xe và cuộc đời tôi cũng thế.

Mẹ đã đi trên những con đường nhựa, xe cộ qua lại ồn ào, tiếng máy hát ò e không át được tiếng còi xe. Mẹ đã đi trên những con đường thôn quê nhỏ hẹp, lầy lội, bùn ngập ngang bánh xe, mẹ phải cật lực đẩy. Tất cả những con đường mẹ đi đều là để cố gắng bán đi những cái bánh bao với giá một ngàn đồng một cái đem lại sự sống, cái no cho chúng tôi. Ở xóm nhỏ chuyên sống bằng nghề nông này, công việc của mẹ tôi là thứ đáng ghen tỵ, bởi nó đem lại tiền, bởi nó dần dần đưa chúng tôi thoát khỏi sự đe dọa của chết đói. Mấy người đàn bà bắt đầu xì xào với nhau rằng, mẹ tôi đi bán bánh bao thì ít, chủ yếu đi bán hai cái *bánh bao* trên người. Và mẹ tôi đẩy xe bánh bao vào thị trấn, gửi ở đó rồi *đi dù* với mấy gã đàn ông. Mẹ tôi là đĩ *kín tiếng*. Mẹ tôi nghe hết. Im lặng. Mẹ bảo tôi, miễn mình trong sạch, không thẹn với lòng mình là được con à! Miễn là con tin mẹ, em con tin mẹ. Tôi dạ.

Có thể sống bằng cách tự an ủi như vậy sao? Không thể. Những cái miệng thấm ướp dầu mỡ, tuôn lời trơn tuột xỉa xói không bao giờ để chúng tôi yên. Trong lòng tôi đã dâng lên nỗi thù ghét với những người nhìn soi mói vào chúng tôi. Mụ đàn bà mắt lé xẹ luôn nhìn qua cửa sổ xem hôm nay nhà chúng tôi như thế nào, ăn uống ra sao, có ai lai vãng đến nhà tôi không? Sau đó mụ sẽ đi buôn chuyện với những mụ đàn bà rảnh rỗi thừa thãi không biết làm gì ngoài ghen ghét người khác.

***

Một đêm mưa, mẹ đẩy xe về nhà rất khuya. Trời đã gần sáng. Tiếng động phát ra khiến tôi giật mình, bật mình ra khỏi chờ đợi. Mẹ tôi bị mắc kẹt ở con đường lầy lội, bùn ngập nửa bánh xe. Mọi lần như thế, mẹ nhờ người đẩy giùm. Nhưng đêm nay, trời mưa to. Mẹ tôi gọi những người qua đường giúp, không ai dừng lại. Mẹ tôi bị bỏ rơi giữa sình bùn lầy lội với chiếc xe mưu sinh nặng trịch. Vòng xe không nhúc nhích. Cơn mưa ầm ập, bóng đêm đen đặc. Mẹ chỉ còn biết mình phải về nhà. Phải về vì hai đứa con đang trông mong mình. Trong đầu mẹ không còn ý thức sợ hãi nữa. Mẹ dồn hết sức lực mình vào bánh xe, đẩy, chèn kéo.

Và mẹ tôi đã thắng.

Đêm đó, lúc nằm bên tôi, hình như mẹ tôi đã khóc. Tôi không chắc dòng nước thấm ướt gối có phải là nước mắt hay không? Có thể đó là nước mưa, nước giếng đọng lại trên mắt lúc mẹ cố gột rửa đi bùn đất. Tôi mong dòng nước ấy là dòng nước mắt. Mẹ ơi! Hãy khóc đi. Khóc vì bị bỏ rơi giữa cuộc đời này. Mẹ đã bị bỏ rơi bao nhiêu lần giữa cuộc đời? Người đàn bà mười tám tuổi bị đuổi ra khỏi nhà, đuổi khỏi quê hương xứ sở khi bụng mang hình hài đứa trẻ. Năm năm sau, giữa nơi đất khách quê người, người đàn bà ấy lại bị bỏ rơi một lần nữa. Những "lần nữa" như thế cứ nối đuôi nhau, bằng hình thức này hay hình thức khác. Ở đâu đó trong ngã ba của thị trấn nghèo, buồn tẻ, bên chiếc xe bánh bao phát bản cải lương buồn, cạnh những mặt người lướt qua, có lẽ mẹ tôi đã thành bức tượng đá khô đét chết rồi. Là tượng nên không còn biết đau, biết oán than. Và tôi, tôi cũng thành tượng như mẹ tôi. Tôi không còn biết khóc, nhưng trái tim tôi đau. Tôi không nấc lên từng hồi đau đớn, nhưng trái tim tôi đã vỡ vụn. Rủng roảng kêu.

14

Tôi hiểu rằng, có những thứ người ta đã cố quên, đã vờ quên nhưng không thể nào quên được, dù miệng bảo rằng đã quên, đã quên sạch.

Tôi bảo *nó* - cái đứa trẻ nằm trong tôi rằng mày đừng viết những lá thư nữa có được không? Những lá thư của mày làm tao đau đầu, đầu tao muốn nổ tung, tao muốn phát điên lên. Mày đừng viết nữa, tao van mày. Tao quỳ xuống, tao lạy mày, tao van mày. Mày ơi!

Thế mà *nó* vẫn cứ viết.

Nó viết và nó bắt tôi thuộc những lá thư ngu ngốc của nó. Tại sao tôi lại làm điều ấy, tại sao lại thuộc những lá thư, nhớ từng dấu phẩy, dấu chấm, tôi cũng không biết.

- Mày không biết ư? Chẳng phải ngày nào, đêm nào mày cũng lôi từ ngăn cặp bí mật ra quyển sổ mỏng ấy, đọc tất cả những gì đã viết sao? Mày đọc, mày cầm mép giấy, mày muốn xé nhưng mày không làm được.

Nó bảo với tôi.

- Không! Tao không đọc, tao không nhớ, tao không thuộc. Tao mặc kệ mày với những dòng chữ ngu dốt và quyển sổ chết tiệt của mày.

Tôi hét lên.

- Mày không dám nhận. Tao biết mày chẳng dám nhận đâu. Mày bảo mày mạnh mẽ, mày không có cha, mày không nhớ cha. Mày hèn. Mày không dám nghĩ, không dám nói những điều thật sự ẩn sâu trong mày.

- Mày câm đi. Biến đi. Chết đi.

Tôi ném vỡ bát ăn cơm. Mảnh vỡ phát ra âm thanh trong bóng tối. Ánh trăng lia qua những mảnh vỡ. Hắt bóng sáng trên mặt. Tôi ngồi thu lu trong góc. Trong đầu những con chữ màu tím kéo đến như thác lũ.

Những bức thư không gửi viết cho cha.

"Ngày... tháng... năm...

Cha!

Mẹ, con và em đã chuyển đến nơi ở mới. Nơi này cách quê hương bốn mươi ki-lô-mét. Mẹ bảo, cáo chết ba năm quay đầu về núi. Chúng ta đã đi mãi rồi, phải quay về cho con và em biết nơi chôn nhau cắt rốn. Hôm đến nơi, mẹ dừng lại, ngắm nhìn từng cọng cỏ, ngọn cây. Cái nhìn ve vuốt những ngôi nhà, con đường, khoảng đất trống. Con lại không thấy sự khác biệt nào giữa vùng đất này và những nơi đã từng đến rồi đi. Lòng con bất an. Con ngửi thấy mùi bất an, mùi nguy hiểm rình rập. Ở nơi đây cũng sẽ cay nghiệt như những nơi con đã sống. Con chắc như vậy. Mẹ thì lấp lánh với hy vọng và viễn cảnh trong đầu. Con chẳng tin. Dù vậy, con không dại dột nói với mẹ rằng con chẳng tin vào tương lai, chẳng hy vọng. Con không còn hy vọng song con không nỡ tàn nhẫn giết đi hy vọng của mẹ. Con biết, con không chỉ sống cho con mà phải sống cho người khác.

Cha ơi! Sao cha lại đặt gánh nặng này lên vai con? Cha biết đứa con gái của cha rất yếu đuối, vai nó không mang nổi sức nặng của ai cả. Tại sao cha lại còn cố đặt những khối nặng quá sức lên vai nó?

Mẹ đã chọn công việc mới sau kì nghỉ dưỡng thương. Vết thương ở chân mẹ chỉ vừa kéo da non. Mẹ đi bán bánh bao nuôi chúng con. Mẹ đi mãi đến khuya mới về. Con thức chờ âm thanh quen thuộc và chui ra khỏi giường đi mở cửa. Mẹ ăn vội miếng cơm nguội lạnh tanh, chan với ít nước canh. Những đêm trở về nhà, mẹ câm lặng như chiếc bóng dài in trên vách kia. Mẹ kể cho con nghe, tối nay, một lão già mất nết (con lại thích gọi lão ta là lão già mất dạy hơn) đã hỏi mẹ "Em ơi! *Đi* không?" Lão nghĩ mẹ là đĩ. Đĩ đấy cha ạ! Người ta thật giỏi khi biết cách xúc phạm nhân phẩm của con người chỉ với một từ cha nhỉ?

Hôm nào nữa đó, mẹ đã lấy khúc cây chèn bánh xe đạp vào tay một gã đàn ông vì gã ta vỗ vào mông mẹ... Còn rất nhiều gã đàn ông nhìn mẹ bằng đôi mắt dâm dục, muốn chọc thủng, nhìn xuyên qua quần áo mẹ đang mặc. Gã nói với mẹ, "Bán cho hai cái bánh bao thịt ở trên người kia kìa", "Em ơi! Để xe đó đi chơi với anh, anh bao hết." Trong xóm nhỏ này cũng có nhiều gã đàn ông nhìn mẹ dâm dục, khề khà tán tỉnh tởm lợm.

Có những người hàng xóm thích chọc ngoáy vào nỗi đau của con. Gã thanh niên ấy cười hềnh hệch bảo rằng L à, mẹ mày đã

bỏ xe bánh bao trong thị trấn, đi theo ông nào rồi. Ổng giàu có, sẽ lo cho mẹ mày. Mẹ mày bỏ tụi mày rồi. Mẹ mày còn trẻ, đẹp như vầy mà. Mày không tin tao hả? Chính mắt tao trông thấy mẹ mày ngồi sau chiếc xe Wave màu đỏ, ôm rịt ông ta. Gã cười. Gã cố nhây nhây nỗi đau dâng lên trong mắt con. Con nhìn gã, muốn chạy tới, cắn gã thật mạnh, cho gã đau đớn đến mức không bao giờ phát ra tiếng nữa. Con biết chắc gã đang chọc ghẹo con, muốn nhìn con khóc. Con tin tưởng mẹ, nhưng đồng thời lại lo sợ, nếu điều gã nói là sự thật. Nỗi sợ hãi đó lớn lắm cha ạ! Vì con biết, con không còn ai bên cạnh cả. Nếu mẹ biến mất, con không biết phải xoay xở như thế nào. Con mất ngủ. Tai con văng vẳng âm thanh gã thanh niên phát ra. Con chờ đợi, tim đập thình thịch.

Lũ bạn học chung lớp không gọi con bằng tên. Con không tồn tại bằng cái tên nào trong đầu chúng cả. *Ê! Bánh bao* hoặc *con nhỏ bánh bao*. Và mẹ cũng có một cái tên mới. Lũ con nít sẽ gọi, *bà bán bánh bao nhân thịt chuột*. Mấy kẻ ra vẻ trưởng giả trong cái xóm nghèo kiết xác, tạm bợ chắp vá này sẽ gọi mẹ tôi với giọng miệt thị *con bán bánh bao*.

- *Con bán bánh bao* kia là đồ giật chồng thiên hạ!

Trong đám người ngồi trên con ngõ dẫn ra đường lớn, một mụ đàn bà nói. Mụ ta có chiếc cằm nhọn, đôi mắt lơ láo trâng tráo, giỏi đưa chuyện nhất trong xóm. Mụ ta nhanh chóng thuật lại vụ đánh ghen sáng nay, trong đó mẹ là nhân vật chính. Đám người xông đến túm lấy tóc mẹ, đạp vào mẹ, cào cấu. Một cái kéo màu vàng cắt nhanh lọn tóc mẹ. Con ở giữa lũ người ấy. Con đẩy chúng ra. Con cắn vào cánh tay chúng, con cắn, con cấu xé bất cứ khoảng da thịt của bất kỳ kẻ nào con vơ được. Một cái tát giáng thẳng vào mặt con. Đau nhói. Mụ đàn bà có chiếc cằm nhọn, toàn thân phát ra mùi cú vọ giáng thêm một cái tát nữa. Con cũng trở thành con mồi trong trận chiến. Tay con chảy máu, đầu tóc con rũ rượi. Con đau. Cơ thể con đau. Tim con đau. Đầu con nhức bưng bưng. Lửa hận trong con bùng lên đỉnh điểm. Con cầm con dao lớn. Con gầm ghè. Con sẽ đâm bất cứ kẻ nào tiến đến gần mẹ con. Con dứ dứ con dao tiến về phía chúng. Con sẽ đâm. Lũ người kinh hãi nhìn con. Ánh mắt con nói cho chúng biết con sẽ đâm thật. Bàn tay con đã sẵn sàng vấy máu. Chúng lùi dần, lùi dần, không quên để lại những lời chửi tục. Con ôm lấy mẹ. Trời vừa sáng. Nắng chiếu qua những lỗ thủng trên mái nhà, soi luồng thẳng tắp xuống hai con người đang đớn đau tủi hờn.

Ngày mai, cả trường sẽ biết về đứa con gái mất dạy, hỗn hào không cha và vụ đánh ghen làm náo loạn cả cái thị trấn nhỏ. Lũ con gái trong xóm này được di truyền khả năng đưa chuyện từ mẹ chúng. Con chẳng sợ chúng. Con mất nết, con hỗn hào, con đáng nguyền rủa, con mất hết nhân cách. Con chẳng sợ bị gọi là đĩ con hay bất cứ ngôn từ bỉ ổi nào nữa. Con thương mẹ con. Mẹ con chẳng có tội gì cả.

Cha! Lúc ấy thì cha đang ở đâu? Nếu có cha, gã trưởng xóm sẽ không đến gõ cửa nhà mình mỗi đêm, sau đó khi người ta bắt gặp, gã lại trơ tráo bảo mẹ dụ dỗ gã. Con muốn chọc thủng đôi mắt gã, hay làm gì đó cho gã chết đi. Con bất lực. Con chẳng làm được gì. Chưa bao giờ người ta tìm ra được cách giết người bằng suy nghĩ. Vì thế, gã trưởng xóm kia vẫn nhơn nhơn tồn tại, núp dưới đáy quần vợ gã. Gã thù vặt, gã đưa lên xã lý do đuổi cả nhà đi vì không có hộ khẩu, là dân tứ xứ đến gây mất trật tự xóm làng. Còn những gã đàn ông khác, sau thời gian yên ắng lại đến gõ cửa mỗi đêm. Mỗi lần như thế, mẹ lại nắm chặt tay con, giấu tiếng thổn thức. Mẹ chọn cách im lặng cho đến khi gã đàn ông đang lấp ló lẩn trốn ngoài kia bỏ cuộc. Con biết, mẹ chẳng có tội gì cả. Tội của mẹ vì mẹ là người đàn bà không chồng, lại trắng trẻo, xinh đẹp hơn những người đàn bà tóc tai xơ xác, móng chân, móng tay ố phèn, miệng lúc nào cũng xa xả tiếng chửi tục, mắt hằn học nhìn mẹ. Tội của mẹ là mẹ đã khiến những gã đàn ông ô hợp dâm dục kia thèm khát. Tội lớn nhất của mẹ là đã bị cha bỏ rơi.

Con luận tội như vậy song con không hiểu gì về nó cả. Lẽ ra cha phải là người có tội chứ sao lại là mẹ con hả cha?

Cha! Cha đang ở đâu. Phải chăng trong cuộc sống này, ở đây, nhất định bên cạnh người đàn bà phải có một người đàn ông. Dù hắn giống quỷ hơn người - như những gã đàn ông mặt phù thủng, răng vàng xỉn, tâm hồn luôn cau có con đã gặp, đã thấy mỗi ngày.

***

"Ngày… tháng… năm…

Cha!

Mẹ bảo con là đứa trẻ thông minh, sáng dạ, nhất định sau này sẽ thành tài. Rất hiếm đứa trẻ nào có trí nhớ như con. Cái gì chỉ nói qua một lần là con nhớ ngay, nhớ lâu lắm. Khi mẹ nói thế, con biết mẹ đang hy vọng. Hy vọng cuộc đời mình sẽ khác đi. Không còn mệt nhọc bên chuyến xe mưu sinh bị quá nhiều khinh rẻ. Con im lặng. Con cười. Con hứa với mẹ, con sẽ giỏi, sẽ không để mẹ phải sống khổ sống sở như vầy nữa. Con sẽ thành đạt, sẽ cho mẹ sống cuộc sống tử tế, để có thể chà đạp lại lũ người đã và đang chà đạp chúng ta.

Con thông minh. Con nhớ lâu, nhớ tất cả những gì đã xảy ra. Con học giỏi môn Văn nhất lớp, con làm các bài toán nhanh nhất lớp. Cuối học kỳ vừa rồi, con nằm trong danh sách năm học sinh đứng đầu lớp. Thế nhưng cha ạ, có một điều mãi mãi con không nghĩ ra, không hiểu được.

Cha! Liệu có sự khác nhau nào giữa một đứa trẻ sinh ra đời mà không biết mặt cha và một đứa trẻ bị cha bỏ rơi? Phải chăng chúng sẽ bị gọi bằng thứ định nghĩa do lũ người ngu dốt quanh chúng đặt ra "đồ con hoang". Cha có biết khi nghe ba tiếng ấy, con thấy kinh khủng thế nào không? Con muốn hét lên, con muốn đập phá thứ gì đó, hoặc lăn xả vào một cuộc huyết chiến. Nhưng

sự thật thì con làm gì chứ? Con im lặng cun cút đi, đôi khi tặng khuôn mắt câng cấc thách thức cho kẻ vừa phát ra điều ấy. Lũ bạn quanh con sẽ nhìn con với ánh mắt tò mò, chế giễu. Chúng dè bỉu bộ quần áo con mặc, những thứ con làm...

Con đọc một quyển kinh Phật. Đọc cho lòng dịu lại. Người ta có thể đọc kinh Phật khi trong đầu đang nghĩ về tội ác không cha? Đức Phật có sẵn sàng làm một điều ác vì kẻ khốn khổ nào không hả cha? Con nghĩ về phép mầu nhiệm của Đức Phật. Nếu có phép như ngài, con sẽ làm cho lũ người quanh con biến sạch đi. Ánh sáng hào quang sẽ xóa sạch sự tồn tại của những mụ đàn bà với thói ta bà nhiều chuyện, giọng nói vấy mỡ thường nhìn con và mẹ với ánh mắt căm căm giận hờn. Lũ trẻ luôn tìm cách chọc phá con. Con quét khoảng sân dài, chúng sẽ bốc từng đụn lá lớn rải khắp sân ngay sau khi con quét xong. Chúng bắt em lại, tuột quần nó vứt lên ngọn cây cao. Chúng ném đá vào nhà. Đá làm vỡ mái ngói. Sáng hôm sau, trong mưa gió, con run rẩy dò dẫm từng bước chân lên thay ngói vào miếng ngói vỡ, đắp tấm nilông lên vết ngói nứt dài. Sấm sét đánh vào nỗi sợ hãi của con. Con rúm ró trên mái nhà, thụp xuống bịt tai. Nước mưa ướt lạnh. Vậy mà chúng đâu chịu tha cho con. Chúng đạp đổ xe đạp con dựng ở trường, đâm thủng chúng. Cha ơi! Con không làm gì chúng cả. Cha hãy tin rằng con không làm gì chúng cả. Con thèm được bình yên. Hãy để cho tôi yên. Con đã cầu xin như thế, sao chúng không buông tha cho con.

Con biết, nếu con càng cầu xin, chúng sẽ càng khoái trá với trò chơi của chúng. Con không cầu xin. Con không giận dữ như khi còn bé nữa. Con mơ. Con mơ giấc mơ có phép nhiệm mầu. Phép nhiệm mầu xảy ra khi một sáng thức dậy, mọi người quanh con biến mất. Đàn ông, đàn bà, lũ con trai, lũ con gái trong xóm này.

Con đọc kinh Phật khi lòng con mang suy nghĩ ác độc. Con muốn từng chữ, từng dòng trong kinh Phật sẽ hóa phép màu làm biến mất lũ người quanh con. Vốn dĩ, kinh Phật sinh ra không dành chỗ cho tội ác, nên điều con ao ước chẳng bao giờ thực hiện được. Khốn khổ! Đức Phật chẳng thể hiểu, đôi khi, cần phải thực hiện một tội ác cần thiết để xóa bỏ đi hàng ngàn tội ác khác. Tội ác ấy cần thiết hơn những lời thuyết giảng nhân từ vốn dĩ không thể nhét vào những đầu óc đen tối, không bao giờ lĩnh ngộ được.

Cha! Lúc này cha đang ở đâu?

***

“Ngày... tháng... năm...

Cha!

Đêm nay trời trở gió. Miền Trung bắt đầu những cơn gió thét gầm trong mưa. Con ngồi chong đèn đọc hết quyển kinh Phật mỏng. Chữ trôi qua trong đầu, không đọng lại gì cả. Những quyển kinh con đọc, con chỉ nhớ mỗi câu “Nam mô đại từ, đại bi, cứu khổ, cứu nạn, Quan Thế Âm Bồ Tát”. Con không được trao sứ mệnh đọc được những quyển kinh, không được trao cho một niềm tin chăng?

Mẹ vẫn chưa về.

Cha ơi! Cha có tin trong mỗi con người đều có một con quỷ. Một con quỷ tồn tại trong người, lúc ẩn lúc hiện, với mỗi người chỉ khác về thời khắc nó bắt đầu hiện ra. Con quỷ mang khuôn mặt của chính ta. Con tin điều đó. Con bắt đầu tin điều đó từ khi cha biến mất khỏi cuộc sống của gia đình mình. Con tin rằng từ phút cha bóp cổ mẹ, muốn giết mẹ, cha đã hóa thành quỷ. Quỷ đã mang linh hồn cha đi. Cha không còn là cha nữa. Cha không còn nhớ cha có một gia đình, còn có một người vợ, những đứa con. Cha để lại gia đình nhỏ bé này chống chọi với quá nhiều tai ương, bất hạnh mà lẽ ra nó không phải gánh chịu.

Con nhớ ngày con bảy tuổi, mẹ dắt con đi mót cà phê. Những trái cà phê đã ngả màu sót lại dưới gốc cây. Những trái cà phê chín đỏ còn sót lại trên những nhánh cây. Mẹ né tránh tổ kiến vàng đang nhung nhúc trên nhánh cây gần chùm trái. Khi tay mẹ vừa chạm vào chùm cà phê thì có tiếng chó sủa. Rồi người đàn ông chủ vườn cà phê xuất hiện. Con chó sủa rống lên. Ông ta quát nạt. Ông ta lấy sống rựa đánh vào lưng mẹ. Cơ thể mẹ rớt phịch xuống đất. Máu rịn ra ở lưng. Con chó nhảy đến chực cắn vào con. Mẹ quỳ xuống đất, lạy xin người đàn ông giữ con chó lại, đừng để nó cắn con. Mẹ đem hết bao cà phê mót được cả buổi sáng cho ông ta, dù mẹ chưa hái của ông ta trái nào. Người đàn ông cầm lấy bao cà phê, quay đầu dắt con chó đi. Trước khi đi ông ta còn quay lại dọa dẫm, “Nếu thấy mẹ con mày lảng vảng ở đây nữa, tao sẽ chặt chân”. Mẹ lủi thủi dắt con về. Con thấy đau. Đau lắm cha ạ! Không phải vì con chó đâu. (Nó chưa cắn con kia mà). Con thấy đau và hẳn mẹ cũng thấy rất đau. Người đàn ông đó có khuôn mặt giống cha lắm cha ạ! Vì thế con và mẹ thấy đau, thấy tủi và hận nhiều hơn.

Con oán hận cha. Trí óc con, trái tim con bảo với con rằng, con cần phải oán hận cha. Cha không phải là cha nữa. Cha đã thành quỷ. Mọi con quỷ đều kinh tởm như nhau.

Thế nhưng, gần đây, con phát hiện trong người con cũng có một con quỷ. Nó đã ở đó lâu rồi. Nó sống trong con. Mãi đến giờ con mới biết cha ạ!

“*Con quỷ di di móng tay dài trên mẩu giấy nhỏ, cuộn tròn. Nếu xổ ra, mẩu giấy ấy sẽ khá dài. Đó là kết quả của một đêm tội ác nung nấu trong đầu khiến con quỷ không thể ngủ được. Đầu tiên, nó chọn cây bút bi mực nước, màu đỏ, đỏ thẫm như màu máu. Nó bắt đầu ghi tên những gã đàn ông. Gã đàn ông bẩn thỉu, hôi hám, người lúc nào cũng nồng nặc mùi rượu, tay cắp nách chai rượu màu đùng đục. Gã đàn ông ấy đã giở trò ôm mẹ nó, vỗ mạnh vào mông mẹ nó ngay trước mặt nó. Bàn tay sờ*

soạng. Gã sẽ tiếp tục giở trò nếu mẹ nó không vùng vẫy tìm cách thoát ra, nếu nó không nhanh tay với ngay cây chổi nện thẳng vào bàn tay gớm ghiếc của gã bằng tất cả sức mạnh căm thù. Gã này phải chết. Phải có hình phạt dành cho gã.

Tiếp theo con quỷ vẽ hình phạt dành cho gã đàn ông. Thân thể gã bị tách làm hai phần. Cái đầu lăn lông lốc dưới chân, tóc và máu bết dính trên khuôn mặt, đến khi khô hẳn chỉ còn lại một màu nửa xám, nửa đen. Mùi hôi thối bốc lên nồng nặc, bầy ruồi xanh đánh mùi nhạy, kéo nhau bay thành từng đàn từng lũ, vây quanh cái đầu. Lũ kiến đục thủng da thịt, khuân vác đi từng tí thức ăn, cho đến khi cái đầu chỉ còn lại trơ sọ với hai hốc mắt đen thõm.

Cái chết của gã đàn ông mang thứ tự đầu tiên trong danh sách. Không khó khăn lắm để con quỷ nghĩ ra hình phạt này. Nó chưa thỏa mãn lắm. Trí tưởng tượng của nó chỉ có thể đến bấy nhiêu đó. Song không sao. Dù thế nào, gã cũng phải chết đi. Chết như thế nào cũng là đã chết đi rồi.

Gã thứ hai là gã chủ nhà, tỉ lệ say xỉn không thua kém gã kia. Gã này sẽ phải thê thảm hơn, đau đớn hơn gấp bội lần. Sau khi gã chết đi rồi, phải chặt từng khúc xác chết của gã, phanh thây ra đem vứt ở mỗi nơi một mảng thịt. Cái đầu khuất trong đám cây sau vườn. Nó có thể nằm vắt vẻo trên một chùm lá hoặc vắt ở chạc ba cây, hoặc nằm dưới gốc cây, phân hủy dần, bón phân cho đất. Cánh tay lều phều trôi nổi dưới sông. Chân ngập chìm trong lớp bùn non của ruộng. Vài ba ngày sau chúng sẽ trương lên, bốc mùi. Lũ dòi bọ lúc nhúc tận hưởng xác thịt đó. Con quỷ đã dành cho chúng bữa tiệc no nê.

Rất lâu rồi, con quỷ lấy việc tưởng tượng ra hình phạt những kẻ đã đối xử độc ác với nó, với mẹ nó làm trò vui. Hình ảnh của trí tưởng tượng làm nó thỏa mãn. Thú vui của nó kéo dài từ ngày này sang ngày khác, trước khi nó đi ngủ. Mỗi đêm sẽ là một nạn nhân, một kẻ đáng bị trừng trị dưới móng vuốt, răng nanh và trí óc của cái đầu nó. Danh sách những kẻ đáng bị trừng trị tăng dần. Kẻ nào làm nó đau thì phải chịu nỗi đau lớn hơn nó hàng chục, hàng trăm lần. (Tuy vậy, nó cũng không chắc lắm giữa nỗi đau tinh thần và nỗi đau thể xác, cái nào hơn cái nào?)

Mỗi đêm, trước khi đi ngủ, nó nằm xuống, trăn trở xem khi ngủ, nó phải đi đâu, giết gã nào trong những gã đáng chết hàng trăm lần. Giấc mơ nhuốm đầy máu, tiếng gào thét ghê rợn. Tiếng của loài thú bị thương vọng về từ sâu trong rừng thẳm. Nó yêu những âm thanh ấy, yêu màu đỏ đang chảy ra xối xả từ những mạch nguồn. Màu đỏ ấy sẽ bất tận, sẽ không thể nào dứt. Đêm nào không được nhìn dòng chất lỏng tuôn chảy, nó không thể ngủ được. Đau đớn xé từng khoảng thịt trên cơ thể nó.

Rồi gã trưởng xóm và những gã khác. Kết cục không khác đi.

Một ngày, tội ác của con quỷ được thực hiện. Thượng đế đã chấp nhận cuộc hành quyết do nó vẽ ra.

Gã đàn ông mang thứ tự số một trong danh sách đã hứng chịu cái chết. Vụ tai nạn giao thông làm thân thể gã nát nhừ. Da thịt đầy máu văng trên mặt đường, giữa cái nóng nhầy nhụa. Óc dính trên bánh chiếc xe. Đặc biệt, đúng như hình phạt mà nó đã đặt ra, cái đầu của gã đứt lìa khỏi thân xác. Sợi dây xích to nặng trên chiếc xe tải đã kéo chẹt ngang qua cổ, chia cơ thể gã thành hai phần.

Đó là một vụ tai nạn thương tâm với những người chứng kiến. Vài kẻ yếu bóng vía đã nhanh chóng quay mặt chạy đi, có kẻ nôn thốc nôn tháo khi vô tình chen lấn vào đám đông hiếu kì, nhìn thấy xác chết nằm trên vũng máu lai láng. Những kẻ khác xì xồ bàn tán.

Con quỷ đứng lẫn trong đám đông đang chỉ trỏ, hoặc thương xót, hoặc sợ hãi. Tiếng cười từ địa ngục vọng về âm âm trong lồng ngực. Nó không dại dột để phát ra tiếng cười ấy trước mặt những con người đang rũ rượi than khóc. Nó nhìn chằm chặp vào từng chi tiết đã bị cán nát của gã đàn ông. Chúng hệt như một bức tranh. Bức tranh vấy máu. Màu đỏ của máu. Màu đen của tội ác. Màu của sự trừng phạt. Màu của tang thương. Nước mắt. Nước mắt. Những thân người đang lăn lộn dưới đường, hệt như kẻ nào đó đang quay tròn những xiên thịt trên ngọn lửa. Tay đầu bếp tệ hại không biết xoay tròn xiên thịt nên những xiên thịt ấy chốc chốc quỳ mọp, chốc chốc vùng vẫy, rống lên một hồi ai oán.

Đứng trước cái chết của kẻ thù mình, con quỷ cảm nhận được nỗi sung sướng râm ran lan tỏa khắp người nó. Đầu óc căng mẩy sẵn sàng nhảy tưng tưng. Sau đó, con quỷ chọn một góc ngồi để có thể nghe được tiếng kèn, nhạc điệu trong đám ma. Đó là âm thanh tuyệt vời nhất. Đẹp hơn mọi lời ca ở cuộc đời này. Điệu nhảy thực hiện lúc con quỷ đứng lên, đến trước tấm di ảnh của gã đàn ông. Nó nhìn sâu vào khuôn mặt nhăn nhúm. Bức di ảnh sao chép từ tấm hình thẻ chụp làm giấy tờ cũng nhìn xoáy vào nó. Những cái nhìn giao nhau. "Mày đã cảm nhận được sự đau đớn chưa? Mày có thấy rằng nó rất tuyệt vời không? Cứ từ từ mà tận hưởng. Cảm giác bị nghiền nát dưới lực của bánh xe là thế nào hả? Ta rất muốn biết. Muốn biết. Rất muốn biết."

***

"Ngày… tháng… năm…

Cha!

Con không viết cho cha nữa. Con biết rằng những lá thư này sẽ không đến được tay cha, hoặc nó sẽ đến vào một ngày rất muộn. Luôn luôn là quá muộn màng cho bất cứ điều gì đó con cần.

Con đã từng lẫn lộn với chính con rằng cha hiền hay cha ác? Cha yêu thương con. Cha chưa đánh mắng con lần nào. Như thế là người cha tốt. Song cha lại đánh mẹ, bóp cổ mẹ, giết chết em con. Vậy chẳng phải cha là kẻ ác, cha đã ăn thịt cả hai linh hồn sao. Và cha gián tiếp ăn thêm linh hồn nữa, là con và em con. Con có thể chờ đợi, giãi bày với người cha như thế sao?"

Tôi ngồi giữa cánh đồng. Tôi đốt những lá thư. Có những lá thư cách quãng, bẵng thời gian dài, tôi không cầm nổi cây bút mực màu tím, viết những dòng xiên xiên, đều tăm tắp. Tôi mệt mỏi. Trí óc tôi bệu bã. Lòng tôi bệu bã, quên hẳn cách viết những con chữ, chia sẻ một nỗi niềm. Có những lá thư, tôi không kể hết đầy đủ cho cha nghe những chuyện đã xảy ra với ba con người tàn tạ.

Tôi không kể cho cha những biến cố xảy ra với tâm hồn cằn cỗi của tôi và mẹ. Tôi không kể, bởi tôi không muốn cha tôi biết, cha tôi khinh thường chúng tôi.

Tôi không kể về chuyện một người đàn bà tráng bánh tráng, xấu xí, bẩn thỉu, đã cắt tóc mẹ vì người đàn bà này cho rằng mẹ tôi quyến rũ chồng bà ta. Lần khác, một mụ đàn bà kéo theo vài người, cầm dao lam tới nhà với ý định rạch vài nhát dao lên mặt mẹ tôi cho chừa cái thói đĩ thõa. Mẹ chống cự nhưng vô ích. Tôi càng không thể giúp được mẹ. Mẹ ôm lấy tôi, khóc. Tóc mẹ bết nước mắt bám lên mặt tôi. Giọt nước mắt ấy làm thay đổi cả tôi. Tôi cứ để mình khóc như vậy. Tôi tự thấy mình không nên sống như vậy làm gì. Mình có cố thu mình vào vỏ bọc, có nhẫn nhục người ta vẫn cứ chà đạp mình. Họ thích những con người không chống trả. Mình càng im lặng, họ lại càng được nước lấn tới, vì họ nghĩ họ đúng, họ thắng thế, chân lý đang thuộc về họ, họ phải thực hiện chân lý một cách tốt nhất, triệt để nhất. Tôi phải sống khác. Tội tình gì chúng tôi phải sống như vậy? Cả mẹ, cả tôi chỉ muốn được sống bình thường như bao nhiêu người khác thôi, không lẽ không được có cái quyền đó? Lẽ nào, chỉ vì mẹ tôi là người đàn bà không chồng, tôi là đứa con không có cha ở bên mà chúng tôi phải sống như vậy suốt đời? Tôi đã làm điều gì để bị đối xử như vậy? Khi tôi cầu mong ở họ một chút thương hại, mong họ buông tha cho chúng tôi, họ cũng chẳng buồn đếm xỉa. Tôi khóc. Tôi đã từng khóc trong câm lặng suốt khoảng thời gian dài. Những giọt nước mắt không túa ra của đứa con nít đâu có làm mềm trái tim của họ. Họ độc ác, tàn nhẫn. Tôi phải như họ. Tôi đã bắt mình phải như vậy. Tôi không thể cam chịu được nữa. Tôi muốn cho họ thấy những cái ngạnh gai của tôi. Tôi sẽ cào cấu họ, làm họ đau đớn vì chúng. Phải biết ác, phải biết ác, phải biết ác...

Hình như mẹ cũng đã nhận ra điều giống tôi. Mẹ không còn im lặng như trước nữa. Mẹ sẵn sàng xông vào mụ đàn bà tráng bánh tráng trước đây đã đánh mẹ. Cuộc chiến hỗn loạn. Mẹ tôi hả hê vì trả được thù. Mẹ làm những thứ mà ngay cả tôi cũng phải giật mình. Mẹ ban tặng cho những gã đàn ông hôi hám, bẩn thỉu, (nhưng cặp mắt luôn hau háu nhìn mẹ) một nụ cười - nụ cười lẳng lơ. Mẹ đưa đẩy gợi tình. Mẹ phá hoại gia đình họ, hả hê nhìn cảnh vợ chồng họ đập phá, đánh nhau, cảnh con cái họ khóc lóc chạy ra khỏi nhà, mâm cơm văng tung tóe giữa sân. Mẹ cười. Tôi cũng cười vì phút giây hạnh phúc hả hê. Có gì sai đâu. Họ phải trả giá cho những cái họ đã dành cho chúng tôi. Họ còn phải trả giá hơn nữa.

Tôi ước những giấc mơ độc ác mà khiến ngay cả tôi cũng phải sợ hãi chính bản thân mình. Ước gì tôi có thể giết chết những con người ấy. Con mụ đầu xóm nhiều chuyện, suốt ngày lê la, nói xấu, sỉ nhục, chửi rủa mẹ tôi là con đĩ, con chó. Cả người đàn bà vẫn thường soi mói, nhìn ngó nhà tôi. Bà ta sẽ mù. Nếu cái nhìn của tôi là một con dao thì chắc hẳn tôi đã cắt những con người đó ra thành trăm mảnh. Tôi căm ghét những con người, mà không, những con ác quỷ mang mặt nạ người quanh tôi. (Tôi cũng đã là ác quỷ rồi. Có thể, tôi còn ác quỷ hơn chính họ. Phải chăng vì tôi đã được tiếp thu những cái ác độc của họ quá nhiều nên giờ nó đã thấm sâu vào trong người, khiến tôi có thể ác một cách nhanh và giỏi như vậy?)

Tôi mơ những giấc mơ ngập tràn màu đen. Tôi mơ một sáng thức dậy, những con người độc ác, những con người tôi căm ghét, đều biến mất. Đầu tiên là những người đàn ông đã bình phẩm văng tục rác rưởi về mẹ tôi. Và tiếp đó là người đàn bà tráng bánh tráng đã đánh mẹ tôi. Cả người đàn bà đã chỉ thẳng vào mặt tôi, nguyền rủa tôi, vì bà cho rằng tôi không phải là người. Thứ con hoang mất dạy không thể có lòng tự trọng. Bà ta và những con người độc ác quanh tôi, hình như họ không còn cho mẹ con tôi là người nữa. Họ nghĩ chúng tôi không có lòng tự trọng, ai cũng có quyền đè đầu cưỡi cổ chúng tôi. Họ cho mình cái quyền xúc phạm, chửi rủa chúng tôi.

Tôi hả hê với những giấc mơ độc ác. Tôi chiến đấu trong giấc mơ. Tôi là vị anh hùng. Họ là những kẻ tử trận, là tù binh trong tôi. Tôi thấy những con người ấy quằn quại đau đớn trong đầm lầy. Tôi cười man dại nhìn họ chìm sâu xuống. Tôi dìm cái đầu đang lóc ngóc cố thoát khỏi cái chết, nhay nhay bàn chân mình trên cái đầu, đạp mạnh xuống. Khoái cảm dâng truyền trong từng cơ gân khiến nó kiên quyết, mạnh mẽ hơn khi thực hiện hành động.

Nhưng tỉnh dậy, tôi vẫn phải nhìn thấy họ, nghe những lời chửi rủa của họ dành cho chúng tôi. Tôi biết, sẽ không có những thứ như trong giấc mơ. Tôi và mẹ đang sa lầy vào một đầm lầy, chúng tôi cố ngóc dậy, cố thoát ra thì họ càng nhấn chúng tôi xuống. Muốn sống, chúng tôi phải tự đòi lấy những gì thuộc về mình. Muốn sống, chúng tôi phải tranh đấu quyết liệt. Cuộc trả thù sẽ kéo dài hơn, độc ác và tàn nhẫn hơn. Tôi học được cách văng tục, cách nguyền rủa, cách làm người khác thật đau đớn. Cuộc sống trong cơn trả thù điên dại ngột ngạt hơn trước, cay nghiệt hơn trước, đầy rẫy tiếng chửi bới, hăm he, song tôi và mẹ thấy khoái trá, thấy hả hê. Những con vật kia kháng cự, điên tiết lồng lộn làm chúng tôi vui mừng hơn. Tại sao lâu nay tôi không được nếm trả mùi vị tuyệt vời của sự trả thù kia nhỉ? Chúng tôi sống, mặc nhiên sống, điềm tĩnh sống. Tai đã điếc. Miệng đã câm, cứ nhởn nhơ bước qua miệng lưỡi loài ác thú mà sống. Nhiều cuộc họp xóm thôn đưa ra, đòi đuổi chúng tôi đi. Mẹ tôi kiên quyết không đi. Tôi biết, mẹ không mặn mà gì với nơi đây, nhưng đây là nơi gần quê hương. Nơi mẹ chuẩn bị để được về quê hương. Mẹ cần quê hương. Cần nó hơn mọi thứ trên cuộc đời này.

Tôi không kể với cha việc trong nhà tôi có người đàn ông lạ. Tôi không hỏi cha tôi, phải chăng người đàn bà nào cũng cần có

một người đàn ông? Mẹ tôi là một người đàn bà yếu đuối. Những tưởng rằng mẹ tôi sẽ biết cách cất giấu đi sự yếu đuối ấy bởi nó cần thiết cho chúng tôi, nhưng không. Cuối cùng người đàn bà yếu đuối ấy cũng nhận ra rằng mình cần có một người đàn ông.

Năm ấy, tôi vào cấp ba. Những năm tháng mười sáu, mười bảy tuổi đầy buồn bã cùng những chiều mưa không ngớt, mặc áo dài, cúm rúm đạp xe đến trường với niềm hy vọng được chiết ra từ hận thù, từ ước muốn phải làm cái gì đó thay đổi số phận mình.

Và cũng trong những tháng ngày ấy, nhà tôi xuất hiện người đàn ông lạ. Người đàn ông xuất hiện và biến mất trong bóng tối. Người đàn ông lái xe ôm trong thị trấn. Tôi nhớ người đàn ông ấy có sống mũi cao, khuôn mặt phong trần, thỉnh thoảng cao giọng hát câu cải lương “Một võ tướng đã từng ngang dọc mà đến bây giờ phải khổ lụy vì yêu”. Ông không vòng vo ẩn ý. Ông nằm gác tay lên trán, nói với mẹ rằng ông khổ tâm lắm. Nhiều khi thấy mình chẳng ra gì.

Người đàn ông ấy khổ vì ông còn có một gia đình ngoài mẹ tôi. Ông chỉ có thể thu xếp đến với mẹ tôi vào những khoảng thời gian nhất định. Nhưng tôi tin rằng ông yêu mẹ tôi. Ông nhìn mẹ tôi với ánh mắt nồng nàn thương yêu, chăm sóc mẹ tôi khi mẹ bệnh, mua cho tôi chiếc khăn choàng len chống lại mùa đông rét buốt. Ông lẳng lặng đặt nó trên bàn, chưa bao giờ nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi không ghét người đàn ông ấy. Tôi không ích kỷ, nhưng không vồn vã. Tôi giữ khoảng cách với ông ta. Tôi chỉ nói những điều tôi thấy cần thiết. Người ta không thể giả dối về cảm giác của mình khi bỗng dưng có người đàn ông lạ chen vào cuộc sống của mình, phá vỡ đi thế cân bằng vốn có.

Khi người đàn ông xuất hiện trong nhà, những gã đàn ông khác không đến nhà gõ cửa nữa. Những người đàn bà vẫn bóng gió xì xào bảo mẹ tôi là đĩ, bây giờ còn cướp chồng người khác. Nhưng họ không đánh ghen. Người đàn ông này không liên quan gì đến họ. Họ không có quyền. Vì thế, họ chỉ còn biết tức tối nhìn người đàn ông đi lại trong nhà tôi. Mụ đàn bà mắt lé nhìn qua ô cửa xem người đàn ông đến vào giờ nào, ra về lúc nào. Nhà tôi đã ăn những gì. Mẹ tôi đã đóng cửa lại khi người đàn ông đến. Hẳn là đang chim chuột với nhau chứ gì nữa? Những bóng người lởn vởn trước cửa nhà chúng tôi. Theo dõi. Đoán mò. Những đứa con nít khoái với việc biến ánh mắt mình thành những chiếc ra-đa theo dõi, kể lại tường tận cho mẹ chúng nghe những thứ thu thập được, thật và không thật. Những đứa trẻ nếu muốn tàn ác thì chúng sẵng sàng tàn ác hơn bất cứ kẻ trưởng thành nào. Chúng có thứ người lớn không có. Niềm tin ngây thơ và tâm trạng háo hức, khám phá những cái lạ.

Tôi lẳng lặng chấp nhận sự tồn tại của người đàn ông trong nhà mình, đồng nghĩa với cuộc tuyên chiến cùng những cái ra-đa lớn nhỏ luôn quay vòng vòng quanh chúng tôi kia. Mẹ tôi khấp khởi vui mừng. Nét mặt mẹ giãn ra sau những ngày tháng gồng lên, căng lên hết sức. Hạnh phúc. Mẹ xăng xái nấu nướng, dọn cơm, nói chuyện khi người đàn ông ấy đến. Mẹ nhờ ông ta làm những chuyện mà trước đây mẹ và tôi có thể tự làm được. Đóng lại chiếc bàn học khập khiễng chân, lợp lại mấy miếng ngói bị mưa gió làm nứt, trồng thêm cây trứng cá trước hiên nhà - những việc này tôi đã quen xoay xở một mình. Tại sao mẹ lại làm ra vẻ yếu đuối, phải cần đến người đàn ông đó? Bao năm qua chúng tôi vẫn sống tốt khi không có ai ở bên cạnh đó thôi. Tôi sợ mất mẹ. Tôi sợ mẹ sẽ biến mất khỏi cuộc đời mình. Nỗi sợ càng tăng lên khi tôi nhìn ánh mắt mẹ dành cho ông ta. Ánh mắt chứa chan yêu thương. Ở xóm nhỏ này, đã có nhiều người đàn bà ra đi không bao giờ quay trở về nữa. Một hai lần, tôi nhìn thấy họ má phấn môi son lạnh lẽo lướt qua tôi, vô hồn, không để ý đến bất cứ điều gì xung quanh mình. Người trong xóm nói họ đã “theo trai”. Họ để lại những đứa con nheo nhóc, bụng ỏng đít teo, da thịt xanh xao vàng vọt ốm đói nhẳng nhẳng, lớn lên cùng cái đói và tiếng chửi thề học được thuần thục từ cha mình và những người đàn ông trong cuộc nhậu với cha. Tôi nghĩ, những người đàn bà đã đi về nơi nào đó, về phía có một bờ vai đàn ông hạnh phúc. Họ không thể giam giữ cuộc đời mình với mùi ruộng chua phèn, ông chồng ốm nhom, người lúc nào cũng mùi rượu, mười câu thì cả mười đều kèm theo tiếng chửi thề, lôi cả dòng tọc nhà vợ ra chửi, chưa thỏa miệng còn kéo những linh hồn đã chết lên cho thỏa cơn. Người đàn ông vật vợ mình ra giường, văng tục trong khi làm tình và biết dùng bàn tay chai sần, to bè bóp nát mọi ý thức phản kháng.

Tôi sợ mẹ tôi cũng sẽ đi. Như họ. Những người đàn bà ấy không sống được ở đây. Mảnh đất này không chấp nhận những ý thức phản kháng, những người đàn bà nổi loạn. Tôi sợ mẹ tôi sẽ phản kháng, sẽ đi. Như cha tôi đã từng đi và không bao giờ xuất hiện trở lại trong cuộc sống của chúng tôi.

Có những ngày, khi người đàn ông không đến, tôi nghe tiếng mẹ trở mình, trằn trọc, thở dài, thấp thỏm giở mùng chui ra ngoài, ngồi cạnh bàn. Mẹ thở dài làm ngọn đèn cũng chao theo hơi thở đó.

Tôi biết, khi thở dài là có chuyện không vui. Mẹ tôi không vui. Tôi nằm im. Vờ rằng mình đã ngủ. Gió ầm ào trên mái ngói. Tôi thở khe khẽ, cắn trụi móng tay, giữ miệng mình đừng bật ra tiếng hỏi han về điều gì đó xoáy sâu vào tâm can mẹ.

Hạnh phúc với mẹ tôi đơn giản là có ai đó nhìn mình yêu thương, khiến mình trở thành bình thường như bao người đàn bà khác. Tôi không oán trách mẹ tôi. Tôi hiểu, mẹ tôi cô đơn, mẹ tôi cần một người đàn ông che chở cuộc đời quạnh quẽ của mình.

Tôi mong mẹ yên ổn.

Mẹ đã yên ổn, đã hạnh phúc, nhưng thứ hạnh phúc ấy ngắn ngủi, đã được dự báo rằng sẽ nhanh chóng tiêu tan. Đừng trách chúng tao. Chúng tao đã cảnh tỉnh mày. Chỉ bởi mày không chịu nghe mà thôi. Vậy nhé! Lũ người lạnh lùng vứt toẹt ước mơ hạnh phúc của mẹ xuống đất, đạp lên nó, làm nó bê bết, nhầy nhụa đi. Lũ người quanh tôi đã phá nát nó. Lũ người vào trong thị trấn,

tìm gặp vợ người đàn ông, nói về mối quan hệ giữa chồng cô ta và mẹ tôi. Vợ người đàn ông biết được mối quan hệ giữa mẹ và ông. Người vợ ấy không ghen tuông, không chửi rủa ầm ĩ, chỉ đến nhà, bảo mẹ tôi đóng cửa lại, ngồi tỉ tê tâm sự với mẹ tôi. Khi người đàn bà về, tôi thấy mẹ tôi khóc. Mẹ tôi gục mặt vào gối khóc rấm rứt. Mẹ bảo tôi ra ngoài đi, đừng nhìn mẹ lúc này. Mẹ tôi nghỉ bữa bán bánh bao. Đêm ấy, mẹ tôi lên cơn đau bụng dữ dội. Tôi đạp xe đạp mải miết chạy năm cây số trên đường tối đen, vào thị trấn, đứng lấp ló ở bãi xe ôm nhìn người đàn ông, ra dấu hiệu tôi có điều muốn nói.

Mẹ tôi đi viện. Người đàn ông đưa mẹ tôi vào viện, đứng bên ngoài. Ông chần chừ khi bác sĩ hỏi người nhà bệnh nhân đâu. Ông không dám viết tên lên phiếu xác nhận mình là người thân của bệnh nhân. Ông bối rối nhìn tôi, dúi vào tay tôi nắm tiền. Tôi bảo, tôi lo cho mẹ tôi được. Ông hãy về đi. Giọng tôi giận dữ.

Người ta chìa cho tôi tấm hình siêu âm chụp cái thai trong bụng mẹ tôi. Phải mổ lấy nó vì đó là thai ngoài tử cung. Nếu không kịp, có thể mẹ tôi sẽ chết. Người bác sĩ nữ khen cái thai ấy là thai ngoài tử cung đẹp nhất mà bà từng thấy. Bà đưa cho tôi bọc màu trắng đựng hình hài vừa tạo hình của em tôi, bảo về chôn. Tôi cầm nó trên tay, mân mê lớp băng trắng đang gói gọn nó. Từ khi chứng kiến những sự sống từ từ lìa khỏi cơ thể mẹ tôi, tôi đã nghĩ, một ngày mình sẽ trả cái nợ này thay cho mẹ, như thứ quy luật nhân quả. Mẹ tôi mãi mãi là người đàn bà nhẹ dạ.

Tôi đưa cái bọc nhỏ cho người đàn ông, bảo hãy chôn nó đi. Con của ông đấy. Từ nay đừng liên quan gì đến mẹ tôi nữa. Tôi van ông. Hãy để chúng tôi yên ổn. Đừng gieo rắc vào lòng mẹ tôi thứ hạnh phúc tạm bợ, giả tạo nữa. Tôi sẽ tìm kiếm yên ổn cho mẹ tôi. Người đàn ông quay đi. Mẹ tôi tỉnh cơn mê, tôi bảo mẹ, người đàn ông đưa mẹ đến và về rồi, vì ông sợ người quen trong thị trấn sẽ bắt gặp ông ở cùng mẹ. Mẹ có thể yêu người đàn ông hèn như vậy sao? Trong cơn nguy cấp, không dám nhìn nhận mẹ. Mẹ quay mặt vào tường. Hình như vào giờ phút ấy mẹ bảo lòng phải dứt ra khỏi hạnh phúc tạm bợ giả dối ấy.

Mẹ tôi về nhà, kiên quyết cự tuyệt người đàn ông kia. Ông ngồi trước cửa, hút thuốc, ngồi đến sáng thì về. Không mở cửa. Không để ông kịp nói gì.

Mẹ dặn tôi đừng yêu. Đàn ông trên đời này độc ác lắm con à! Bao giờ họ cũng để lại chúng ta một mình xoay xở, vật vã, đau đớn trong những cuộc hành trình, chết mòn vì hành trình đi theo họ. Tôi cười ậm ừ. Yêu ai? Trái tim tôi liệu còn biết rung cảm?

Sau này đôi lúc tôi hối hận vì chính tôi đã xua người đàn ông đó ra khỏi cuộc đời mẹ. Người ta thường hối hận, ăn năn trước người chết. Hãy tin vào sự ăn năn đó. Đó là sự ăn năn thật nhất. Không phải đứng trước phiên tòa, đứng trước lời buộc tội mà là đứng trước một linh hồn.

Ba tháng sau khi mẹ tôi nằm viện thì người đàn ông mất. Ông bị ung thư giai đoạn cuối. Khi khối u trong gan bục vỡ, người ta chích cho ông liều thuốc cuối cùng để ông có thể trăn trối gì đó với người thân. Ông mở mắt trân trối nhìn quanh tìm kiếm. Ông thều thào bảo hãy cho ông nhìn mặt mẹ tôi lần cuối. Không ai đi gọi mẹ tôi cho ông cả. Vợ con ông sững sờ oán hận, họ nhìn ông căm giận. Họ đang đứng đây, bên cạnh ông, nắm chặt lấy tay ông vướng víu, níu giữ, sao ông không nhìn thấy họ? Giờ phút ấy người vợ bỗng trở nên tàn nhẫn. Người vợ để ông nằm đó đau đớn cả thể xác lẫn tâm hồn. Ông chết mà không nhắm mắt.

Mẹ tôi lén lút đi thăm mộ, đốt hoài mãi cây nhang trong chiều mưa. Tôi đứng từ xa nhìn, thoáng mơ hồ nghĩ về sự sống chết trong cõi đời này. Hư ảo. Những đứa trẻ trong bụng mẹ tôi tựu hình và chết đi. Những đứa con còn sống của mẹ cũng đã chết từ lâu rồi.

Chúng tôi lại tiếp tục sống như chưa có sự biến đổi nào trong cuộc sống của mình. Mấy tháng của mẹ và người đàn ông không làm xáo trộn cuộc sống của tôi. Mẹ lại câm lặng như cái bóng.

Tôi tưởng chúng tôi sẽ đi hết cuộc đời mình như thế, nhưng cuộc đời luôn có những bất ngờ không đoán định được.

Năm tôi học lớp Mười hai, mẹ tôi bỗng dưng mơ thứ hạnh phúc hư ảo mẹ đã từng rứt bỏ. Mẹ tôi cần một người đàn ông. Dù đui, què gì đó cũng được. Miễn là đàn ông. Như thế sẽ không bị gã đàn ông nào gọi cửa nữa, sẽ không bị người đàn bà nào tới nhà đánh ghen, kiếm chuyện vì một lý do không đâu. Mẹ tôi chọn gã. Tôi không tin mẹ lại chọn gã đàn ông ấy. Tôi vùng chạy ra giữa đồng lúc trời đêm giăng sương khi mẹ đau đáu nhìn tôi, bảo với tôi, nhà mình sẽ có thêm người. Lần này ông ta sẽ trở thành thành viên của nhà mình. Mẹ không phải đi bán bánh bao nữa. Mẹ và ông ta sẽ cố gắng làm ăn lo cho con. Con lớn rồi. Con cần những thứ mà đứa trẻ nào cũng phải có. Mẹ thì thào, mẹ mệt quá! Mệt vì phải đi một mình mãi rồi con ạ! Con có thương mẹ không?

Là ai? Là ai hả mẹ?

Là ông ấy.

Là gã đàn ông có vệt sẹo dài dưới đuôi mắt.

Gã là con trai của bà già chủ nhà. Trong những lúc không nén nổi uất ức, bà kể, trước đây gã có một đời vợ. Vợ gã bán cá ở chợ. Gã lái xe chở gỗ sang Lào, cuộc sống gã khá giả so với những người bán mặt cho đất đai cằn cỗi nơi đây. Gã đi biền biệt mãi, có khi một năm chỉ về nhà hai, ba lần. Lần gã về nhà đột xuất bắt gặp vợ gã trần truồng như nhộng với thằng đàn ông khác. Gã cầm dao rượt chém đôi gian phu dâm phụ. Chúng băng ruộng, chạy trốn vào miếu. Gã gầm gào lùng sục như chó điên từ đêm đến

sáng nhưng không tìm được. Hận vợ, hận mình, gã đặt tay lên gốc cây, chặt phập đứt hai ngón. Gã thề từ nay không về đất này nữa. Gã đi. Gã đi rồi. Vợ gã về nhà, gói ghém đồ đạc dẫn theo đứa con gái bỏ trốn luôn. Đứa con gái không phải là con gã. Gã vô sinh vì thời thanh niên lái xe đi đây đi đó, lang chạ lung tung với đủ hạng đàn bà, rồi bị mắc bệnh lậu, sau nghe lời ông lang y uống thuốc gì đó hết bệnh nhưng bị vô sinh.

Gã đi được ba năm thì về, dắt theo một người đàn bà, ở với nhau non tháng đã chửi rủa, đánh đập nhau, đường ai nấy đi. Tiền bạc bị con đàn bà ấy lấy hết. Lại thế mà tiếp tục. Lâu lâu lại dắt về một con đàn bà khác. Chúng về, sống được dăm bữa nửa tháng, tìm cách bòn rút tiền rồi kiếm cớ đánh chửi nhau bỏ đi. Vậy mà nó có tỉnh ngộ ra đâu. Bà già rồi, không nói nổi nữa.

Tôi ít khi trông thấy gã ở nhà. Gã lái xe đường dài với những chuyến đi kéo dài hàng mấy tháng lên tận Tây Nguyên, sang bên Lào. Mỗi khi gã về, gã khề khà rượu với mấy gã đàn ông trong xóm, những gã ăn không ngồi rồi, lâu lâu vớ được bữa rượu mừng hơn bắt được vàng. Gã uống say, gã chửi. Gã chẳng khác nào Chí Phèo. Gã chửi tất, cứ nhằm nhà nào giàu có trong xóm mà chửi. Lôi những tật xấu ghê tởm của đám đàn ông, đàn bà ra chửi. Gã quay sang chửi, đánh mẹ gã, bóp cổ bà, dìm mặt xuống ao rau muống, khiến mấy lần bà tìm chai thuốc sâu, muốn giết cả mình và gã, chôn nỗi tủi nhục này theo cái chết.

Nếu gã say vào ban ngày, gã luôn kiếm cớ lảng vảng gần mẹ tôi. Gã nhìn chòng chọc vào mẹ và tôi mỗi khi chúng tôi ra giếng xách nước, tắm giặt. Mỗi khi như vậy, mẹ giục tôi vào nhà, đóng chặt cửa lại. Gã đến nhà tôi, đập cửa ầm ầm, đòi tống cả ba mẹ con ra khỏi nhà, đòi trả nhà cho gã. Mẹ tôi nằm im lặng, tôi nghe tiếng tim mẹ đập thình thịch. Chúng tôi không dám nằm ở chỗ ngủ mọi ngày. Ở đó có ô cửa sổ không có cánh cửa bao bọc. Gã sẽ thọc tay vào, sờ soạng, tìm cho được người. Chúng tôi nằm trốn trong góc tối om, tránh gã nhìn thấy. Mẹ tôi run rẩy bảo chúng tôi hãy ngủ đi, không có chuyện gì đâu. Có đêm, gã phá toang cửa, ập vào nhà, nhìn mẹ tôi hau háu, hỏi mẹ tôi có muốn lấy hắn không. Mẹ nắm tay chị em tôi, băng đồng ruộng chạy. Ba mẹ con ngồi bên nhau, nước ì oạp dưới chân, muỗi vo ve bên tay, bám đen đặc trên da thịt. Chúng tôi đợi trời sáng, khi gã đã tỉnh cơn say.

Sáng gã tỉnh rượu, quên tất cả, như đêm hôm qua không có chuyện gì xảy ra. Thi thoảng gã mang qua nhà tôi ít bánh kẹo cho em tôi. Không ai nhận, gã đặt phịch trên bàn rồi quay về. Gã bảo tôi, mày tin tao đi, có ngày tao sẽ trở thành cha mày đó. Có muốn không? Hà! Hà! Tôi nhìn gã căm căm. Tôi dồn nén sự căm hận tủi hờn trong bàn tay gầy guộc. Tôi muốn xông tới, đấm vào mặt gã, bóp cổ gã hay đại loại cái gì đó có thể khiến gã ngã phịch ra đất chết đi. Tôi ao ước tôi là thằng con trai mười bảy tuổi, sức mạnh vô địch có thể giết chết gã bằng hai cánh tay. Và trong những ngày mưa, khi trốn xuống gầm bàn, bịt tay sợ hãi trước cơn giông sét đang nổ trên đầu, tôi mong luồng điện kia sẽ đánh thẳng vào gã, vật gã ra đất.

Ao ước chỉ mãi là ao ước. Tôi mãi là con bé gầy gò, quặt quẹo, không cất nổi tiếng chửi lại gã, không biết làm gì để bảo vệ mẹ và bảo vệ mình. Nhiều đêm, tôi và mẹ cứ nắm tay nhau chạy mải miết ra đồng, ngủ tạm bợ trong chòi chăn vịt mấy người nuôi vịt chạy đồng để lại. Sương phủ trên người lạnh buốt. Tôi ôm lưng mẹ xoa nhè nhẹ. Tôi thấy tôi mệt mỏi, sức lực kiệt quệ. Tôi muốn tôi biến mất đi.

Tôi không bao giờ ngờ được sẽ có ngày mẹ chắp vá cuộc đời mình với gã. Tôi hỏi mẹ có yêu gã không, như mẹ đã yêu người đàn ông chết rồi ấy. Mẹ im lặng. Tôi biết, mẹ tôi chọn cách gá nghĩa với gã không phải vì tình yêu. Mẹ tôi không yêu gã, thậm chí còn hãi hùng tởm lợm khi nhìn khuôn mặt lổn nhổn vết sẹo lồi của gã. Sự gá nghĩa giữa mẹ và gã như thứ số phận không thể nào chối từ được, như sắp đặt không thể cưỡng bức phá bỏ đi. Mẹ bảo với tôi, tuy ông ấy hay say xỉn nhưng ông ấy là người tốt. Nếu ông ấy về sống với chúng ta, từ nay chúng ta không bị hà hiếp nữa. Con không bị lũ bạn con khinh rẻ nữa. Mai mốt, con vào Đại học, con đi xa, mà em con thì... Nhà chỉ còn mình mẹ.

Mẹ tôi nói nhỏ dần. Tôi thương mẹ tôi. Thương những đêm mẹ run rẩy nghe tiếng gõ cửa, run rẩy bước qua đám đông lao xao người nhìn mẹ như muốn xé nát từng mảng thịt trên người mẹ ra. Tôi im lặng thay cho chấp nhận. Đêm đó, tôi ngồi thụp bên bờ mương ruộng, nguậy ngọ làn nước đen thõm, không biết mình cần phải làm gì. Mình có thay đổi được gì không?

Gã đàn ông về sống với mẹ tôi. Tôi trải chiếu ngủ dưới đất. Gã ngủ cạnh mẹ. Tôi không ngủ được. Tôi nhắm mắt, tai tôi giả điếc. Vậy mà tôi nghe tiếng âm thanh phát ra từ hai cơ thể cọ xát vào nhau. Tiếng “oạp”, tiếng “lép nhép” làm tôi kinh hãi. Tôi rơi dần vào giấc ngủ nhắc nhở về tội lỗi, về những tội lỗi khác sắp xếp trong đầu.

Mẹ tôi lầm. Cuộc đời mẹ tôi là những sự nhầm lẫn triền miên. Mẹ tôi những tưởng sẽ được che chở trong tay một người đàn ông nhưng không có sự che chở nào dành cho mẹ cả. Gã vẫn tiếp tục những cơn say triền miên. Mẹ vẫn tiếp tục nặng nhọc với chiếc xe mưu sinh, cung phụng cho gã. Không như những gì gã đã hứa hẹn với mẹ. Mùa mưa, gã không có việc làm, nằm dài ở nhà. Tôi muốn nói với mẹ tôi, mẹ ơi, mẹ đã lầm rồi. Mẹ tìm một người đàn ông bám víu vào cho đời mẹ bớt khổ nhưng chính mẹ tự làm cho mình khổ hơn. Con cũng khổ hơn. Lũ chúng nó khinh rẻ con. Đám con gái khinh rẻ, cười nói, phỉ nhổ sau lưng con. Trong mắt chúng, người đàn ông mẹ chắp vá đời mình đáng khinh không khác gì gã Chí Phèo. Mẹ mày là đồ đĩ, người đàn ông nào cũng đút vào được. Chúng có tha cho con đâu, có để con yên ổn đâu. Chúng truyền tụng khắp trường về cái gia đình có ô hợp “lũ người không ra người, ngợm không ra ngợm”.

Tôi không nói với mẹ đớn đau trong lòng tôi. Tôi sống và câm lặng như em tôi. Tôi mơ hồ nghĩ về sự tồn tại của tôi trên thế gian này. Có sự nhầm lẫn gì đó. Tôi là người hay tôi là thứ gì đó không phải người? Sao tôi lạc lõng, sao tôi xa lạ trước bầy đàn vừa CON, vừa NGƯỜI vừa QUỶ. Tôi phải đi xa. Tôi phải thoát khỏi nơi đây. Có thoát khỏi nơi này, có tránh xa thế giới hổ lốn ô hợp này, có rũ bỏ được quá khứ và hiện tại thì tôi mới mong mình được yên ổn. Tôi lao vào học. Mắt tôi lấp lánh về ước vọng xa

xăm. Tôi bước qua những đứa con gái đang dè bỉu tôi. Tôi không ngó ngàng đến chúng. Tôi thành tượng. Tôi thành cỗ máy. Trong đầu chỉ duy nhất mệnh lệnh, phải học, phải đi khỏi đây.

Tôi đã cố trở thành cỗ máy nhưng thế giới hỗ lốn ô hợp ấy không cho tôi thành máy. Chúng khơi gợi cảm xúc trong tôi. Chúng bắt tôi trở lại làm người với đầy đủ các cung bậc cảm xúc. Và đau đớn, đau đớn là cảm xúc chúng muốn nhìn thấy ở tôi, muốn tôi phải bộc lộ nó ra ngoài.

Tôi ôm mẹ tôi nức nở. Tiếng nức nở trong cổ họng, không tan ra thành lời. Nước mắt tôi đông cứng. Nước mắt không chảy được. Vệt tinh dịch đã khô bám lên quần tôi nói cho mẹ biết điều gì đã xảy ra. Mẹ tôi ôm tôi, hàm răng nghiến chặt. Bà không hỏi. Bằng ánh mắt của người mẹ, bà hiểu chuyện gì đã xảy ra với tôi. Mẹ tôi buông tôi ra. Bà đẩy tôi đi xa cơ thể bà như đẩy tội lỗi trong cơ thể mình. Mẹ tôi ngồi trên giường. Bầy muỗi muôn đời vẫn vo ve buồn tẻ. Mẹ tôi chờ đợi. Mắt trắng dã. Chưa bao giờ tôi thấy mẹ đáng sợ như thế. Tôi gọi mẹ ơi. Mẹ ơi! Mẹ ơi! Mẹ bất động. Tôi gọi lạc giọng. Tôi ngồi trong góc tối, cứ ngồi như thế. Tôi cũng thành bất động.

Rồi chuỗi tiếng động lục đục kéo thành tràng dài lôi mẹ tôi ra khỏi cõi bất động. Mẹ tôi đứng nhanh dậy, hấp tấp đi. Mẹ bảo tôi hãy đi đâu đi. Bầy muỗi vo ve quanh tôi muốn nhấc tôi đặt lên đôi cánh mỏng manh yếu ớt của chúng. Chúng bay phía xa xa, bảo hãy nhấc chân lên, đặt lên người chúng. Chúng sẽ cứu rỗi linh hồn tôi, cứu tôi khỏi sự ám ảnh suốt phần đời còn lại. Tôi không nhấc nổi chân mình. Tôi vẽ vòng cung, rất nhiều vòng cung trên nền nhà. Mùi men rượu ám cả căn nhà. Tôi thấy mẹ tôi. Tôi bật ngọn đèn trái ớt treo trên bàn thờ. Ánh sáng màu đỏ nhạt làm góc tối tôi ngồi lờ mờ sáng lên. Bóng mẹ tôi đổ dài dưới nền nhà. Tôi nhìn bóng mẹ dưới nền. Trên tay mẹ tôi là một con dao. Sắc kim loại lạnh lẽo làm tê liệt các giác quan tôi. Tôi ngồi trơ cứng như đang bị thôi miên. Tôi nhìn mãi vào sắc lạnh kia.

Mẹ cầm con dao xông thẳng vào gã. Tôi biết, mẹ tôi sẽ xông tới, sẽ đâm vào gã. Tôi thấy mũi dao di chuyển nhanh đến gần gã. Tôi ngồi im nhìn. Tôi không dịch chuyển một phân nào từ chỗ ngồi ban đầu. Tôi thấy mẹ tôi ngày xưa, ngày mẹ tôi cầm gậy nện một nhát mạnh vào đầu cha tôi. Mẹ tôi đã vùng lên với tư thế của con tôm còng chịu quá nhiều dồn nén. Đêm của ngày xưa, mẹ tôi không còn là mình nữa. Ai đó nhập vào mẹ, làm đầu óc mẹ mụ mị đi, sai khiến mẹ. Sai khiến mẹ thực hiện hành động tự vệ tàn nhẫn để bảo vệ điều gì đó, sự tồn tại nào đó không chắc chắn. Chẳng phải là vì sinh mạng của em tôi. Mẹ tôi không muốn nó sinh ra đời. Tôi đứng im không cản mẹ. Mẹ đâm một nhát cật lực vào tay gã. Gã tránh được, vặn ngược dao đâm vào lồng ngực mẹ. Tôi nghe một tiếng thét. Máu tuôn ra xối xả. Mẹ tôi gục xuống bên vũng máu. Trước khi lịm hẳn, mẹ tôi thều thào, con à. Mẹ xin lỗi con. Mẹ ngàn lần xin lỗi con. Tôi ôm mẹ tôi, ôm chặt cơ thể dính đầy máu. Máu bết lên mặt, lên mũi, đầu tóc, quần áo tôi. Không! Phải là con, con nói xin lỗi mẹ mới đúng. Giá con nói với mẹ, mẹ à, chẳng có gì đâu, con đã từng bị cưỡng hiếp một lần, thêm lần này nữa cũng không sao... Nếu tôi nói, mẹ tôi đã không chết.

Tôi đã không nói. Nỗi đau lúc bị gã đàn ông ập lên người đã che đi nỗi đau khác. Hiện tại khiến đau hơn quá khứ. Tôi không nói. Chính tôi đã làm mẹ tôi chết. Tôi đã trừng phạt mẹ tôi. Tôi muốn mẹ tôi phải trả phần nợ đã gây ra cho tôi. Mẹ tôi có tội với tôi. Có tội vì đã sinh ra tôi trên cõi đời này, đã đặt sự nhầm lẫn của mẹ lên tôi, bắt tôi sống với sự nhầm lẫn đó. Tôi phải đòi lại công bằng cho mình. Phần QUỶ trong người tôi đã chiến thắng tôi.

Không! Không! Tôi không có tội. Tôi không hề mắc tội gì cả. Tôi đã giải thoát cho mẹ tôi. Tôi đưa mẹ tôi đến vùng cực lạc, tôi giải phóng mẹ tôi khỏi sự nhầm lẫn triền miên trong số phận mẹ. Tôi đã làm những điều tốt nhất cho mẹ tôi. Tôi là đứa con hiếu thảo. Tôi thương mẹ tôi. Tôi yêu mẹ tôi. Và lúc mẹ tôi chết, tôi tự thú bằng ý nghĩ. Bằng ý nghĩ, nói trong ý nghĩ nên mẹ tôi không thể nghe.

Em! Sau này tụi mình nhất định sẽ làm đám cưới ở một nhà hàng đẹp nhất thành phố nhé! Chúng ta sẽ mua một ngôi nhà. Sẽ có những đứa con. Chúng sẽ thông minh giống em. Con mình sẽ giống mẹ, em nhé!

- ...

- Em sẽ chờ anh chứ? Anh sẽ cố gắng. Anh sẽ làm được. Chỉ một thời gian ngắn nữa thôi.

- ...

V nằm cạnh tôi, nhẹ nhàng thổi vào tai tôi những lời nói. Tôi nhắm mắt vờ ngủ. Không thấy tôi lên tiếng, V nằm im lặng không nói nữa.

Tôi nghĩ về hành trình tôi sắp đi, phải đi. Tôi tồn tại cũng chỉ bởi hành trình ấy. Tất cả những thứ xung quanh chỉ là hương vị thêm vào trong hành trình, không nhất thiết phải có. Nếu nó đã có, tôi phải gỡ nó ra khỏi hành trình. Tôi không thể mang bất an cho những người bên cạnh tôi. Khi mẹ tôi mất, tôi đã nhủ, từ nay chỉ còn mỗi mình trên cõi đời này. Không còn ai bên cạnh mình nữa. Mình phải tự đi một mình với hành trình mình chọn. Tôi không còn là con chim non bị kéo theo con chim đầu đàn. Không đặt gánh nặng lên vai ai cả, không mang ai theo.

Tôi chọn hành trình cho tôi.

***

Sáng nay, lúc chuẩn bị quần áo cho V đi làm, tôi chuẩn bị luôn quần áo cho tôi. Tôi xếp vài bộ quần áo cho vào va li. Tôi dự định sẽ nói cho V biết qua điện thoại khi tôi đã ra khỏi nhà. Tôi bỏ mắt kính, thuốc chống say xe vào túi xách. Tôi không quên mang theo quyển sổ tay màu đen. Trong ấy, một nửa đã được viết kín chữ, nửa còn lại vẫn còn sống. Trong hành trình đi, tôi sẽ ký họa những suy nghĩ trên những trang giấy này. Suy nghĩ không mang hình thù gì cụ thể, nó không thể được diễn tả bằng chữ. Tôi sẽ gạch một đường thẳng, nhiều đường thẳng hay những đường zíc zắc, những đường ngoằn ngoèo của mớ chỉ rối.

Tiếng xối nước trong nhà tắm vọng ra bên ngoài. Tôi dọn ra chiếc bàn vuông bữa ăn sáng dành cho V. Tôi đi thay quần áo. Khi tôi thay xong quần áo, V đã ra ngồi cạnh bàn ăn. Anh rủ những sợi tóc, nước li ti bắn vào mặt tôi. Tôi đưa cho V chiếc sơ mi màu xanh tôi mới mua cho anh. Size M. V cầm lấy, khoác vào người, không nhìn xem nó màu gì. Anh đã trông thấy chiếc va li tôi để cạnh đó. Mắt anh nhìn nó chăm chăm, đoạn anh quay sang nhìn tôi.

- Em định đi đâu ư?

- Em muốn đi đâu đó. Khoảng mười ngày hoặc nửa tháng. Định sẽ nói với anh sau.

Tôi hôn nhẹ lên môi V làm anh yên tâm.

- Nhưng em đi đâu?

- Em không biết. Em muốn đi tìm thứ em đã đánh mất.

V lo lắng nhìn tôi. Anh lo lắng. Những khuy áo cài lệch nhau. Anh ôm chặt tôi. Bàn tay siết mạnh phần eo tôi.

- Nếu em muốn đi du lịch, đến cuối tháng anh sẽ xin nghỉ phép, chúng ta sẽ cùng đi.

- Em không muốn đi du lịch.

- Hay em ở nhà một mình ngột ngạt quá? Nếu thế em có thể gặp bạn bè, đi chơi...

- Em không thích những việc đó.

- ...

- Anh yên tâm. Em chỉ đi tìm thứ em đánh mất. Tìm thấy em sẽ về ngay.

V im lặng. Anh biết không thể lay chuyển được tôi. Chúng tôi có những phần quá khứ cất sâu, không thể trần truồng phơi bày nó trước mắt nhau. Thứ quy ước ngầm không xen vào những việc trong quá khứ tồn tại như một điều khoản trong hợp đồng.

Không bên nào được xâm phạm.

- Em hứa là sẽ không biến mất chứ?

- Em... hứa.

Tôi hôn lên tai V. Nụ hôn cuối cùng tôi trao lên vành tai người đàn ông tôi thương yêu. Tôi thổi vào tai anh luồng khí nóng phả ra từ trái tim đau nhói.

Anh đưa tôi ra bến xe. Tôi ngồi do dự ở hàng ghế chờ. Bảng điện tử nhấp nháy những địa danh. Tôi không biết tôi cần mua vé đi đâu? Những nơi tôi đã từng sống? Hay một nơi xa lạ bất kỳ. Bảng điện tử nhấp nháy. Đầu tôi quay cuồng. Tôi đã rời xa mảnh đất miền Trung nắng gió và có quá nhiều cay nghiệt ấy chỉ với một điều duy nhất. Tôi cần bắt đầu cuộc hành trình định mệnh đã gắn vào tôi. Bao nhiêu ngày tôi đã tồn tại vật vờ như cái bóng chỉ để chờ đợi đến ngày mình có thể đi thêm một chuyến đi nữa. Nhiều buổi chiều, tôi ngồi đông đặc ở trạm xe buýt. Tôi ngồi bất động. Tôi ngồi cho đến khi bóng đêm phủ mình trên tất cả. Các cao ốc văn phòng bắt đầu lên đèn. Người trong những chiếc hộp kín mít ấy hối hả ra vào. Ánh đèn thành phố sặc sỡ loang loáng chớp nháy, thay những màu khác nhau. Tôi ngồi trên thanh inox dài, trơn nhẫy. Chỉ còn tôi và thế giới trong suy nghĩ tôi. Chiếc taxi đêm trống trải vội vàng lướt qua. Tôi hai mươi tuổi. Tôi sắp tròn hai mươi tuổi. Ngày hai mươi sáu tháng mười một - một ngày mùa đông lạnh buốt, cóng da thịt, tôi tròn hai mươi. Tôi đã từng một tuổi, hai tuổi,... rồi mười chín, hai mươi tuổi. Thời khắc hai mươi tuổi là thời khắc mệt mỏi bung rã. Tất cả các mối dây buộc tôi đã cùng bung ra. Tôi lơ lửng. Tôi bay như cánh diều. Tự do, vô định. Sợ hãi vì tự do, vô định. Cuộc đời tôi là cuộc đời của thứ hành lý ký gửi. Tôi ký gửi tôi vào chuyến tàu chuyển động không ngừng nghỉ của thời gian. Đến nơi nào đó, chuyến tàu quá tải, cần vứt bớt thứ gì đó, nó sẽ chọn tôi. Nó chọn vứt tôi.

Tôi sống ở nơi tôi bị vứt ra, tá túc mòn mỏi, vùng vẫy tuyệt vọng, trả thù, kháng cự để sống, để chờ một chuyến tàu khác đến và mang tôi đi. Bây giờ chuyến tàu đã đến. Tôi phải đi. Tôi sẽ không trở lại nơi này nữa, không trở lại thành phố phương Nam ấm áp này nữa. Sẽ không còn cái nắm tay siết chặt vào những lúc mệt mỏi của V. Sẽ không còn bữa cơm chờ sẵn. Sẽ không còn ai đi chung một con đường. Tôi sẽ không quay lại bên cạnh V. Tôi đã nói dối.

Tôi hiểu rằng tôi và V không thể cùng nhau đi chung một hành trình. Sự cô độc không thể nhân lên làm đôi. Anh cô độc, và tôi cũng cô độc.

Chiều mùa đông, trên cánh đồng đã cày ải, mùi đất bốc lên nồng nồng, V ngồi cạnh đống lửa sưởi ấm. Bầy trâu ở phía xa xa. V còn là đứa trẻ. Đứa trẻ biết buồn, biết rằng mình cô độc. Trâu còn có bạn có bầy, mình chẳng có ai. Cha mẹ V gửi V lại cho các cô và mất hút với chuyến đi không hẹn ngày về của mình. Cho đến khi người ta tìm thấy xác những người sống quanh đó dưới đống bùn đất. Không có xác của cha mẹ anh. Cha mẹ anh nằm trong số những người mất tích. Họ tìm kiếm, chờ đợi và kết luận cha mẹ anh đã chết. Cơn lũ trên dòng sông đủ sức mạnh nhấn chìm tất cả, cuốn phăng đi tất cả. Anh ôm di ảnh cha mẹ. Anh không khóc. Anh chưa bao giờ khóc. Anh nhớ ngày bố anh đi, anh bùi ngùi theo chân bố mẹ ra tận cổng làng. Anh bám riết lấy vạt áo bố. Bố anh gỡ tay anh ra, ông dúi vào tay anh gói kẹo bi nhiều màu, ông bảo, làm thằng đàn ông thì không được khóc, không được yếu mềm. Đời này còn nhiều thứ nhục lắm, nhiều thứ tưởng khóc mà chẳng bao giờ khóc được. Hãy để dành nước mắt, sau này còn nuốt ngược được nó vào trong. Có muốn sau này được ăn nhiều kẹo như thế này không? Bố đi, sẽ mua nhiều bánh kẹo, nhiều hơn bất cứ số bánh kẹo trong làng này về cho. Con ngoan, đừng khóc nữa. Rồi ông đi. Anh thấy cái bóng xiêu vẹo nhạt nhòa dần trong nắng sớm. Mẹ anh đã mất hút hẳn. Bà sợ không cầm lòng được khi nhìn thấy anh. Đêm cuối nằm bên anh, mẹ anh ôm anh thút thít, bố mẹ đi làm ăn, kiếm tiền, sau này về sẽ cho con ăn mì tôm thỏa thích. Mì tôm còn có trứng nữa! Con có thích không? Anh gật liên tục. Anh rất thích ăn mì tôm. Từ bé đến giờ anh chỉ được ăn món mì tôm trứng một lần. Mùi vị thơm lừng nghi ngút khói vẫn còn quẩn quanh bên mũi anh. Anh cũng muốn nói với mẹ, anh thích mì tôm trứng và thích cả bố mẹ, quê hương nữa. Anh chưa kịp nói thì mẹ đã trở dậy, sắp xếp đồ đạc.

Anh đứng cạnh cây đa chờ cho đến khi bố anh chỉ còn là cái chấm nhỏ xíu giữa không gian bao la rợn ngợp. Anh cầm gói kẹo bi xanh đỏ về nhà, dấm dúi giấu vào hốc kín. Anh ngậm hai viên trong miệng.

Lạ lùng, trong gói kẹo xanh đỏ ấy, người ta lại làm hai viên màu trắng và màu đen. Anh ngậm hai viên khác biệt ấy vào miệng. Vị ngọt xoa dịu chút gì đó trong anh. Không rõ ràng là buồn hay tủi nhục. Ngày bố anh ở nhà, anh xin bố tiền mua những viên kẹo này (dùng “những” nhưng không nhiều lắm, anh chỉ xin bố mua hai viên. Màu xanh và màu đỏ). Bố anh ngồi trên tấm phản kê giữa nhà hít thuốc lào rin rít. Bố anh không trả lời. Mẹ anh ngồi nấu cơm trong bếp, lửa rơm ám vào mặt mũi, mồ hôi đầm đìa. Chẳng ai trả lời anh. Anh lủi thủi dắt trâu ra đồng, quên luôn lời hứa hẹn nếu chăm làm bố sẽ cho tiền mua kẹo.

Anh chỉ ngậm được hai viên kẹo màu đen và màu trắng. Số còn lại những đứa em họ đã lục lọi tìm thấy. Chúng nhanh chóng tọng vào miệng nhai ngấu nghiến, nghênh mặt lên thách thức anh. Anh bóp cổ chúng, bắt chúng nôn ra. Chúng ặc ặc trong cuống họng rồi nhả ra một bãi lễu nhễu nước dãi đặc màu xanh, màu đỏ. Chút kỷ niệm cuối cùng, chút hơi ấm cuối cùng về một gia đình đã tan biến mất.

Chẳng biết anh đã biết hút thuốc từ khi nào. Mỗi khi bố hút thuốc lào, anh thấy mắt bố đăm chiêu, mặt bố cau lại, khóe mắt, khóe miệng hóa thành tăm tối. Anh nghĩ, bố anh buồn. Anh cũng biết buồn. Anh lấy giấy tập ăm ắp con chữ, quấn mớ râu bắp khô trên đồng, đốt nó lên, hít hà từng luồng khói vào miệng. Năm ấy, hình như anh mới bảy tuổi. Thế là người ta bảo rằng anh là

đứa trẻ đua đòi, hư hỏng.

V chẳng biết mình có hư hỏng không. Có lẽ anh hư hỏng nên bố mẹ mới để anh lại và mang theo đứa em gái của anh đi. V thành đứa trẻ ít nói, giỏi đánh nhau, sẵn sàng đánh nhau với bất cứ đứa trẻ con nào chạm đến mình. V sống với thứ mặc cảm mang trong mình. Anh bảo, anh sẽ đi tìm linh hồn cha mẹ hỏi họ rằng, tại sao lại bỏ anh lại. Tại sao không mang anh theo. V sống với ký ức buồn tủi của ngày đông, ôm lư hương và di ảnh cha mẹ. Anh không trò chuyện với ai, không đến gần đứa trẻ nào.

Tôi yêu V. V yêu tôi. Chúng tôi yêu nhau, bù trừ cho phần khiếm khuyết trong tâm hồn mình. Song chúng tôi không xóa bỏ được sự cô độc trong nhau, chỉ nhân nó lên, lầm lũi sống với nó cho hết tháng ngày. Từ khi nhìn thấy V ngồi ôm guitar đàn những âm thanh khô khốc, rời rạc, tôi đã biết, chúng tôi cũng như những nốt nhạc rời rạc kia. Cùng bị ném vào một bản nhạc sắp xếp dở tệ, không có liên kết nào, thành ra cứ rời rạc mãi.

V yêu thương, ve vuốt quá khứ bị bỏ rơi của mình. Anh tủi hờn về nó, anh hãnh diện bởi nó. Anh kể nó cho những người khác nghe, mong họ cùng nhìn về để hoặc thương cảm, hoặc khâm phục. Anh cần chia sẻ nỗi cô đơn trong mình. Vì thế, anh chẳng còn thời gian và trái tim tìm hiểu tâm hồn tôi. Còn tôi, tôi chẳng bao giờ để cho kẻ nào len lỏi vào tâm hồn tội lỗi của mình. Trong đêm, trong vòng tay V, tôi không nén nổi sự hoang lạnh trong lòng mình. Tôi không kể với V về những buổi chiều mùa đông của xứ sở cao nguyên buốt giá. Tôi ngồi bên vệ đường, con đường đất đỏ người ta đổ ra, ủi bằng. Vườn cà phê bên những ngôi nhà rụng lá bay tơ tác ra đường. Buổi chiều nào những nhà quanh đấy cũng đều phải quét lá, gom lá lại thành đống, chờ cho nó đầy lên thì đốt. Tôi gom những đống lá to, đốt nó lên. Tôi ngồi mãi đến đêm, dìm mình trong hơi sương, bên ngọn lửa cháy. Em tôi lẫm chẫm đi quanh những đống lá khác, hốt về để cạnh tôi. Nó ngồi cạnh tôi, hai bàn tay bé xíu huơ huơ bên bếp lửa. Thi thoảng nó bắt chước tôi, thả mắt về hướng xa xăm. Ở đó, có con đường dẫn ra thị xã. Mẹ tôi đi mãi đến đêm mới về. Mẹ tôi đi làm tăng ca, mẹ tôi đi bán nem, mẹ tôi đi thồ củi...

Chị em tôi ngồi cho đến khi bếp lửa tàn, không còn chiếc lá nào để vứt vào lửa nữa. Hơi lạnh phủ ngập trên người. Tôi co ro dắt em về nhà. Ngôi nhà nằm sâu trong con đường nhỏ, cỏ ngập ngang gối, cách nơi tôi đốt những đống lửa bằng những phút sợ hãi kéo dài. Trong khi chờ mẹ trong niềm khắc khoải hoang hoải ấy, trong tôi đã bao hàm mơ hồ về cảm giác bỏ rơi. Tôi không biết cha tôi xấu hay tốt. Tôi muốn nghĩ cha tôi là một người xấu. Người xấu phải nhận kết cục xấu. Theo thứ quy luật trong kinh Phật tôi vẫn đọc. Tôi hả hê mường tượng số phận cha trong đầu. Cha tôi nghèo đói, cha bị người đàn bà kia bỏ rơi. Cha bị cú đánh của mẹ làm cha phát điên. Cha lang thang trên đường, nhặt nhạnh mọi thứ bỏ vào cái bụng trống rỗng.

Tôi hả hê và đau đớn mường tượng. Tôi muốn cha tôi đau khổ nhưng khi hình ảnh ập ra trước mắt, tôi lại cầu mong không phải những hình ảnh ấy đến với cha mình.

16

Tôi đón xe đi đến vùng đất đầu tiên chúng tôi ở trước khi bắt đầu những chuyến đi và dừng lại, dừng lại rồi đi. Những tấm ảnh đen trắng ố vàng, phai thuốc - kỷ niệm cho tất cả những ngày tháng đã qua đã được chụp ở nơi nào đó quanh đây. Tôi cười hồn nhiên, đứng giữa đám cỏ cao, chìa bàn tay về phía ai đó trước mặt mình. Hoặc cha, hoặc mẹ. Điều ấy khiến tôi nhói tim, như khơi gợi nỗi đau nào đó đã cố giấu kín. Ra tôi cũng đã từng có một gia đình, có những người quan tâm, yêu thương mình, có những ngày tháng hồn nhiên sống trong hạnh phúc.

Tất cả đã vụt biến mất, giống ảo ảnh giữa sa mạc, càng đưa tay với, càng mất hút. Rất nhanh chóng. Tại sao lại trở thành như vậy? Tại sao lại tước đoạt những thứ đáng ra thuộc về tôi?

Tôi tìm đến địa chỉ X - nơi ghi trong giấy khai sinh của em tôi, nơi tôi đã sống một thời gian dài trong những chuyến đi của mình. Cha tôi đã biến mất khỏi cuộc sống của mẹ con tôi tại nơi này. Tôi quay lại đây, biết đâu ngần ấy năm, cha vẫn ở đây.

Tôi nhờ người xe ôm đưa tôi đi tìm. Cô tìm ai? Địa chỉ cụ thể ra làm sao? Tôi đi tìm. Ừ! Nhưng tôi tìm ai? Tôi đi tìm cha tôi. Bao nhiêu năm rồi, tôi đã cố quên cha. Ký ức về cha chỉ còn là vùng mờ nhạt, phát ra thứ ánh sáng yếu ớt. Bao năm rồi, tôi không gọi tiếng cha, đến nỗi, không thể bật ra thành lời, cứ run rẩy ở đầu môi rồi tan biến vào trong lồng ngực. Em tôi thì chưa bao giờ phát âm tiếng cha. Đến tận khi nó chết, nó mới biết nói một tiếng người. Nó gọi tên tôi. “Chị”. Tôi ngồi bên cạnh xác nó. Tôi nghe nó gọi. Tôi mường tượng nó đang gọi tôi. Tôi gọi nó. Em ơi! Em à! Em tỉnh lại đi. Sao lại bỏ lại chị một mình thế này? Chị biết sống làm sao. Sức lực chị không còn nữa. Hãy tỉnh lại với chị đi em! Em tôi lại gọi “Chị ơi! Chị ráng sống nghen chị, sống luôn phần của em”. Tôi thấy đôi môi cứng đờ của em tôi mấp máy. Con ruồi đậu trên môi nó vỗ cánh bay. Lũ người thở dài. Có đôi kẻ đứng cạnh tôi, nhìn xác chết em tôi như đang xem vở bi kịch bảo rằng nghĩ cũng tội nghiệp cho nó, mẹ mới mất giờ tới lượt em. Mà nói gở miệng chứ thằng em chết cũng là giải thoát, chứ sống người không ra người, ngợm không ra ngợm thì sống làm gì? Tôi cười. Em tôi chết nhưng tôi cười. Vì thế, lũ người quanh tôi có cớ bảo tôi rằng, trong người tôi đã có con quỷ. Tôi là quỷ mất rồi. Họ bảo với tôi như thế. Và tôi cũng tự nhủ với tôi như thế. Là quỷ. Quỷ có trái tim hay không? Quỷ có biết đau hay không?

Tôi cứ ngồi thu lu nhìn em tôi. Tôi cười mãi, ngặt ngặt cười. Những kẻ vờ tốt bụng. (Mà có khi tốt thật, ăn năn trước người chết thật. Sự ăn năn khốn nạn. Thà rằng đừng có sự ăn năn đó, đừng có lương tâm đang trỗi dậy đó để cho tôi yên ổn với cuộc trả thù, không nhức nhối canh cánh hối hận.) Lũ người bận rộn chuẩn bị nhang đèn, xoa rượu lên người, mặc cho em tôi bộ quần áo, thực hiện sơ sài nghi thức đám tang. Gã trưởng thôn đi thương lượng với mấy người có chức quyền trong xã xin mảnh đất chôn em tôi. Em tôi chết vì đã uống thuốc sâu.

Khi lũ người lấy chiếu cuốn xác em tôi lại, tôi thấy mắt nó vẫn mở to trừng trừng. Nó không chịu nhắm mắt dù tôi đã vuốt mắt nó nhiều lần. Da thịt nó lạnh buốt. Đồng tử mở căng căng mãi. Người nó cần không phải là tôi. Nó biết mẹ tôi chết rồi. Mẹ tôi không thể sống lại, đến bên xác nó, vuốt đôi mắt đang mở trừng trừng thao láo của nó.

Nó cần cha tôi. Mắt nó tìm cha tôi. Khốn khổ cho em ơi! Em điên rồi. Phải! Vì em điên, em mới tìm cha, đến chết rồi vẫn tìm cha. Tôi đánh bùm bụp vào xác em tôi. Lũ người nhìn tôi kinh hãi. Lũ người sợ tôi phát điên như em tôi. Nếu thế, chắc cái ô bê tông xây lên dành cho em tôi sẽ dành luôn cho cả tôi.

Sau khi chôn cất em tôi xong, đám người vãn dần. Buổi tối, tôi ngồi trong buồng giam em tôi. Cái buồng nhỏ xíu, bức bối, đủ kê một tấm bê tông để nằm ngủ và một lỗ nhỏ để đưa cơm vào cho em. Tôi ngồi co gối trên tấm bê tông. Mùi nước đái khai ộc lên miệng, lên mũi. Tôi nhìn ra bên ngoài qua cái lỗ nhỏ mà ba năm rồi, mỗi ngày em tôi vẫn nhìn. Cái lỗ nhỏ nhìn ra khoảng trời rộng lớn ngái màu xanh của lúa đồng. Thi thoảng em tôi sẽ nhìn thấy người. Những người đi làm ruộng, sớm mai vội vã gánh thúng phân đi ngang qua phía buồng giam. Bàn chân họ đi như chạy. Buồng giam nhỏ và một thằng điên trần truồng, người không ra người, làm họ sợ hãi. Họ bị ám ảnh về hình ảnh thằng điên cầm cái liềm gặt lúa lăm le đưa vào cổ một người đàn bà. Nó đưa dao cứa cổ người đàn bà vì người đàn bà ấy đã dùng dao lam rạch vệt dài trên mặt mẹ nó. Chẳng ai nghĩ nó đủ can đảm làm thế vì bình thường nhìn nó đần độn, khờ khạo, ai muốn gõ đầu thì gõ, ai muốn đánh thì đánh. Lũ trẻ năm, sáu tuổi cũng chẳng sợ nó. Chúng lấy cây chọc vào người nó. Còn những thằng con trai bằng tuổi nó thì lăm lê tuột quần nó, bóp chặt dái nó làm nó rống lên đau đớn. Lần khác, chúng bắt hai, ba đứa đè nó ra đất, chơi trò bắn thun vào dái nó. Có đứa còn rưới dầu hỏa nướng sống con chuột đen ngòm, bắt nó ăn. Nó trợn trạo nuốt, nước mắt giàn giụa trên mặt. Nó giỏi cam chịu. Nó học được những điều đó từ chị nó, mẹ nó.

Thế mà nó lại dám làm việc tày trời đó. Cầm dao lăm le kề cổ một người đàn bà.

Năm đó, em tôi mười tuổi. Nó chẳng biết nói. Nó chẳng biết chửi rủa hay nói lý do nó cầm dao cứa vào cổ mụ đàn bà. Nó không biết nghiến mạnh hai hàm răng, rít lên lồng lộn như những kẻ đóng vai trò hành quyết thay Thượng đế. Nó ư ư trong cổ họng, nước mắt chảy giàn giụa. Đến khi năm sáu gã đàn ông túm chặt nó, nó vẫn còn lồng lộn điên cuồng. Sức mạnh tích tụ của nó bộc phát vào thời điểm cần thiết. Tuy nhiên, nó không thể thắng các con thú mạnh hơn đang gầm ghè trói nó lại, nện vào mặt nó, người nó. Mũi nó chảy máu. Mặt nó bầm tím. Nó khom người tránh những cú đấm. Nó nhìn tôi, tràng ư ư trong cổ họng kéo dài, thảm thiết như tiếng kêu của con thú non nớt bị một con thú khác dồn trước vực cái chết. Tôi tưởng, lúc ấy, nó muốn nói với tôi điều gì đó. Nó hỏi tôi, tại sao lại để những chuyện này xảy ra. Chị sống làm gì khi để mẹ phải chịu đựng những điều này? Chị

khốn nạn lắm. Chị chưa từng bảo bọc được tôi. Tôi cũng không cần chị bảo bọc tôi. Tôi quen chịu đau rồi. Tôi quen hết. Lũ ấy không xem tôi là người cũng không sao. Còn mẹ. Sao chị không bảo bọc mẹ. Chị tồn tại trên đời này làm gì? Chị chết quách đi.

Trời ơi! Giá mà tôi chết đi được. Tại sao cứ phải bắt tôi sống như thế này? Tôi có tội lỗi gì, tại sao lại hành hạ tôi đến tột cùng thế này?

Trời ơi! Tôi tồn tại, tôi sống để làm gì. Cả cuộc đời tôi, tôi không bảo bọc được em tôi lấy một lần. Ngay cả khi người ta xúm vào kết tội rằng nó điên, cần phải cách ly nó với mọi người kẻo nay mai nó giết người như chơi tôi cũng không đủ sức chống lại họ. Tôi gào rống lên, bảo rằng nó không điên. Không ai tin cả. Họ luôn tìm ra cớ để dìm cuộc đời chúng tôi xuống tối tăm. Nếu nó không điên, vì sao nó lại ăn vịt sống thế kia? Nó gầm gừ, đe doạ, muốn giết người. Như vậy còn không điên nữa sao? Nếu không cách ly nó thì chúng tôi sẽ báo chính quyền, gô cổ nó đi.

Tôi đuối lý. Tôi không bảo vệ được em tôi. Tôi quá nhỏ bé để chống lại những con người lấy việc đọa đày người khác làm vui đó. Mẹ tôi xây cái buồng xi măng nhỏ, nhốt em vào trong ấy. Mỗi bữa, tôi đưa cơm cho em tôi qua khe hẹp rộng một gang tay. Tôi thấy đôi mắt em nhìn tôi cầu cứu. Sau này, nó mệt mỏi, nó thôi cầu cứu tôi. Nó ư ư trong cổ họng. Nó đấm đá tay chân loạn xạ trong không khí. Và nó, nó phát điên thật, đúng như điều lũ người kia mong muốn. Nó túm lấy con chó con rúc đầu vào song cửa ăn mớ cơm thừa. Nó bóp cổ con vật, đến khi con vật bất động. Nó đập vỡ mảng tường, nhai xi măng rau ráu. Miệng toé máu, nó vẫn không thôi.

Tôi nhìn em tôi qua khe hẹp. Ánh sáng lờ mờ soi sáng khuôn mặt hốc hác của em. Em nằm đắp chăn ngang bụng, mắt nhìn tôi mông lung. Tôi đọc cho em nghe những câu chuyện trong sách. Tôi không biết nó có nghe hay không? Nó có biết nghe hay không? Tôi không quan tâm. Tôi đã được nói, nói cho em tôi nghe, nói cho ai đó khác tôi nghe.

Ngày mẹ tôi mất, tiếng trống đám tang, tiếng lao xao của bầy người báo cho em tôi biết mất mát xảy ra trong nhà. Em đứng trong buồng xi măng, đập đôi cánh tay thùm thụp vào tường. Nó ráng sức bẻ cong song cửa nhưng không thành. Nó lại đập thùm thụp vào tường. Bàn tay rướm máu. Đám người đến đám tang lẹ làng thắp nén nhang hối lỗi và biến mất vì sợ nó ra được, nó trả thù. Tôi nhẹ nhàng ngồi nhìn nó. Tôi đưa cho em tôi mấy tấm hình cưới của cha mẹ. Mẹ mặc áo dài ngắn trên gối, cười ngượng ngập cạnh cha. Tôi bảo, tôi đã cắt tấm hình ra, có riêng hình mẹ để đặt lên bàn thờ. Mẹ không còn tấm hình nào khác nữa. Chắc mẹ không biết, tấm hình cưới của mẹ lại trở thành di ảnh đâu nhỉ? Cũng như mẹ không thể nghĩ rằng ngay từ khi mẹ lấy cha là mẹ đã tự giết mẹ. Ừ! Thì làm sao mẹ biết được những điều này đúng không em? Chúng ta chẳng được cho biết trước bất cứ điều gì đó trong đời này.

Em tôi im lặng vuốt ve tấm hình. Nó không nhìn tôi. Nó để mặc tôi nói cho chính tôi nghe. Không biết nó có nghe tôi nói hay không? Nó ôm khư khư tấm hình, không trả lại cho tôi. Mấy ngày sau đó, nó bẻ cong thanh sắt thoát ra ngoài. Có một sức mạnh nào đó nhập vào nó. Trước đó, khi nó phát điên, người ta nói, nó bị ma nhập, bị người đàng dưới bắt mất hồn. Tôi không tin. Tôi không tin em tôi điên, không tin những gì người ta nói. Nó vẫn yêu thương tôi, vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt trìu mến kia kìa. Mấy người có thấy hay không? Nó chẳng làm hại ai cả.

Nhưng bây giờ nó thực sự biến thành ma quỷ. Tôi không còn đủ sức giữ nó lại. Tôi kêu lên thảng thốt, em ơi. Em dừng lại đi! Hãy dừng lại. Hãy nghe chị, nhìn chị đây em ơi! Nó không nghe tiếng tôi, nó xăng xái bước những bước dài, thình thịch chạy. Nó lên cơn cuồng nộ. Nó cầm dao đi lùng những người nó quen mặt, tìm cho ra gã đàn ông đã giết chết mẹ. Người ta đóng kín các cánh cửa, co rúm trong nhà. Không một tiếng động. Bóng điện không dám bật sáng. Mười mấy nóc nhà chìm lỉm trong sợ hãi. Đáng thương.

Nó đi cả đêm. Đi đến lúc đôi chân muốn khuỵu xuống. Đôi chân trần đạp lên mảnh chai, đạp lên kẽm gai bật máu. Máu nhỏ trên đường. Nó gầm ghè nhìn. Mắt nó phát sáng, tia sáng hận thù lóe trong đêm.

Nó không đủ khôn và độc ác quỷ quyệt như những người quanh nó. Bây giờ nó là CON. Nó mang sức mạnh của CON. CON thì chẳng thể thắng phần NGƯỜI xảo trá, độc ác kia. Nó mệt mỏi. Nó không còn sinh lực.

Nó về nhà. Nó ngồi rất lâu trước hiên nhà. Tôi đứng xa xa nhìn nó. Tôi nấp trong bóng tối nhìn nó. Tôi sợ phần CON trong nó. Nó không nhìn thấy tôi. Nó đi ra phía buồng xi măng nó đã ở đấy ba năm rồi. Nó uống thuốc sâu tự tử. Chai thuốc sâu mấy người đi làm ruộng vì sợ hãi khi nhìn thấy nó nên để lại vội vã trên bờ ruộng khi nhìn thấy nó đang chui ra ngoài. Khi em tôi chết, nó vẫn còn ôm tấm di ảnh mẹ. Tấm di ảnh vỡ toang trong cơn lồng lộn cuối cùng của nó.

Tôi đốt nén nhang trên hai nấm mộ mồ côi của mẹ và em. Hai ngôi mộ nằm lẻ loi bên những ngôi mộ phủ cỏ úa. Người ta đồng ý cho hai linh hồn tứ cố vô thân hai nấm mộ nằm trong bãi đất hoang vu, nơi người ta vẫn vứt rác, xác súc vật chết vì bệnh. Tôi nhớ tiếng máy hát ò e phát ra từ chiếc máy hoen gỉ cũ rích trên xe bánh bao của mẹ. Mỗi khi đi ngang qua nghĩa địa đầy những linh hồn phiêu bạt tội nghiệp này, mẹ tôi vẫn nhẩm cầu kinh Phật - những câu kinh chắp vá rời rạc, rối nghĩa, xua đi sợ hãi. Tôi nhớ ánh mắt thiết tha của mẹ trước khi mẹ chết. Mẹ đâu thể ngờ, đến lúc chết mẹ cũng không được về quê hương. Mẹ đâu thể nghĩ thân xác mình lại nằm cạnh súc vật. (Tôi nào biết quê hương tôi ở đâu để mang mẹ và em tôi về?). Tôi để xác mẹ quay mặt về phía quê hương. Mẹ tôi đã từng chỉ tay về hướng Bắc, bảo ở đó có quê hương chúng tôi. Khi ấy, tôi hờ hững nhìn. Tôi nhìn bầu trời phía tay mẹ chỉ. Bầu trời đỏ ráng đỏ tía, bóc từng mảng vảy hung dữ. Đã là lần thứ hai tôi nhìn về phía ấy. Lần nào bầu trời phía đó cũng đe dọa tôi bằng màu đỏ ấy. Tôi biết, nơi mẹ tôi mong mỏi, khát khao kia sẽ không dung chứa tôi.

Hy vọng, ở cõi khác cõi người đau khổ, mẹ sẽ tìm được quê hương, không bị quê hương chối từ.

Sương khói bảng lảng bay trong nhập nhoạng chiều. Khí lạnh xộc lên từ những ngôi mộ lạc loài. Âm u. Giá lạnh. Da thịt co rúm phản ứng với cái lạnh bên ngoài và bên trong cơ thể. Trong gió hình như có kèm tiếng thở than.

Tôi về nhà, đào dưới đất lên số tiền còm cõi mẹ tôi tích góp mỗi ngày để dành chữa bệnh cho em tôi. Khi mẹ tôi còn sống, mỗi tháng mẹ tôi nhét vào lon dúm tờ bạc, bảo rằng, sẽ chữa bệnh cho em tôi. Chỉ cần mổ lấy đi khối u bên tai em tôi, nó sẽ hết điên. Chính khối u ấy làm nó điên. Mẹ tôi tích góp từng đồng năm trăm, một ngàn, những đồng tiền mặn mồ hôi, đẫm nước mắt và tủi hờn. Mẹ tôi chờ đợi từng giây từng phút, chặc lưỡi thở dài khi số tiền mãi còm cõi.

Muộn quá rồi! Muộn mất rồi mẹ ơi!

Tôi vuốt phẳng phiu những tờ giấy bạc. Tôi chọn cách đi. Ngay từ lúc đứng nhìn qua ô cửa sổ nhà hàng xóm xem bộ phim về những đứa trẻ lên Bắc Kinh tìm cha mẹ, tôi đã biết, sau này tôi cũng sẽ như chúng. Tôi sẽ một mình đi với hành trình của mình.

Bây giờ quanh tôi chẳng còn ai, liệu tôi có đủ sức lực đi với hành trình mình đã vạch sẵn? Không! Không! Tôi không còn chút sức lực nào cả. Tôi mệt mỏi. Tôi hóa điên.

Tôi điên, tôi điên thật rồi. Bởi tôi điên, tôi không tỉnh trí nên giờ tôi vẫn còn đi tìm kiếm cha tôi. Tôi đi tìm cha, dù không còn ý nghĩa gì nữa. Muộn mất rồi cha ơi! Muộn mất rồi tôi ơi!

Tôi đón xe vào Biên Hòa, ngược lên Gia Lai, đi qua những nơi tôi từng đến, tìm kiếm như một con điên. Xe lướt qua đường sá, qua những dãy nhà ủ dột nằm gối đầu lên nhau ngủ giấc mệt mỏi. Mắt tôi nhìn từng nóc nhà, từng thân cây, màu đất dọc đường. Ở chỗ nào nhận ra thân quen, tôi dừng lại.

Cảnh vật thân quen đó, nhưng người của ngày xưa đã không còn nữa. Chẳng còn ai nhớ khuôn mặt tôi. Họ lướt qua tôi ơ hờ như lướt qua vị khách lạ vừa đi ngang qua đây.

Khi còn lại những đồng bạc cuối cùng, tôi quyết định dừng cuộc tìm kiếm không mang lại chút hy vọng nào. Tôi đón chuyến xe đường dài về Sài Gòn đang vật vờ trờ đến. Tôi gọi cho N. N bảo sẽ đón tôi, khi nào đến, hãy chờ N.

Mười tám tuổi, tôi lơ ngơ bước chân vào thành phố phương Nam đô hội. Tôi run rẩy nhìn từng mặt người xa lạ. Những mặt người nhàu nhò, đen đúa. Những mặt người bị cái ngột ngạt của thành phố chật chội làm cho trở thành cáu bẩn. Họ lướt qua rất nhanh trong mắt tôi, khiến tôi chóng mặt. Để rồi sau đó, tôi không sao thoát ra khỏi cảm giác này. Khiếp sợ trước những gì to lớn quá. Khiếp sợ trước những mặt người tiềm tàng thông minh, lấy sự thông minh đánh gục người khác. Dường như đó là dấu hiệu báo với tôi rằng, mày không thuộc về nơi đây. Lại thêm một chọn lựa sai lầm của mày.

Đó là ngày thành phố xa lạ trở gió. Gió ném tung khói bụi, rác rưởi vào nền trời, vào người đi đường. Trời trở hơi lạnh. Cô đơn giữa nơi xa lạ, trong tiếng ù ì của xe cộ khác với cảm giác cô đơn giữa đồng chiều hoang lạnh. Tôi đứng co rúm tựa lưng vào bức tường dài chờ N. Nếu N không đến, tôi sẽ chết. Chết thật. Rũ ra. Các cơ xụi xuống, không gồng lên được nữa. Tôi nhìn những dòng chữ trong tờ giấy báo nhập học. Ngày mẹ tôi mất, người ta đưa giấy báo nhập học cho tôi. Số tiền đóng học phí, số tiền ít ỏi để trụ lại trong vài tháng đầu giữa nơi xa lạ đã hết. Tôi chẳng còn gì nữa. Tôi chẳng còn tiền, chẳng còn mục đích để hướng đến. Bụng tôi đói, mắt mơ màng hoa lên. Tôi sắp gục xuống. Tôi muốn gục xuống. Chân tôi từ từ khuỵu xuống. Đúng lúc ấy N đến. N ôm chầm lấy tôi. Mùi phấn son xa lạ ập vào mũi làm tôi dụi mũi liên tục. N nhìn tôi tội nghiệp. N đưa tôi đến quán ăn sang trọng. N không hỏi tại sao tôi lại ra nông nỗi này? Tại sao tôi lại tìm N? Dường như N đã dự đoán được nó, cho nó là điều hiển nhiên, sớm hay muộn mà thôi.

Mấy ngày sau, N đưa tôi đi vòng quanh các khu vui chơi của thành phố. Quán cà phê đắt tiền, giá một ly cà phê ở đây bằng giá ly cà phê bên Tây. Quán bar nhạc xập xình inh ỏi. Âm thanh nện chát chúa vào tim. Tôi ngồi thu lu trong góc. Mấy gã đàn ông dập dìu ve vãn tán tỉnh N. Bộ đồ đính kim sa lấp lánh càng làm N quyến rũ trong đêm.

Tối về, ngà ngà hơi men, N hỏi tôi:

- Cậu có muốn giống như tớ không?

Tôi nhìn bộ quần áo N mặc, nhớ lại những đêm trong các quán sang trọng, sải bước tự tin bước ra từ chiếc ô tô mới cáu cạnh. Nhớ căn phòng có buồng tắm, ngâm mình trong đủ thứ hương hoa. Tôi nhớ những ngày sống trong nghèo khổ, mặc bộ quần áo cũ sờn, không dám ăn một miếng ngon. Tôi nhớ những đêm mẹ tôi ngồi mỏi mòn bán từng chiếc bánh, đếm từng đồng tiền lẻ. Tôi nhớ lũ con gái quần là áo lượt, trong túi rủng rỉnh tiền đã bước qua tôi, nhìn tôi khinh khỉnh. Tôi nhớ từng cái giật mình khi nghe đứa nào đó gọi tôi bằng tiếng *bánh bao. Ê bánh bao!* giữa đám đông. Nhớ cảm giác cúi mặt chối từ khi ai đó muốn tới nhà mình chơi, bởi sợ họ sẽ lại là người tiếp theo hòa lẫn vào tập hợp những người khinh rẻ mình. Tất cả quá khứ phơi bày trước mắt tôi. Chúng rất thực. Chúng nhấn chìm tôi. Chúng bảo tôi phải ngoi lên, ngoi lên bằng mọi giá.

Tôi bảo, tôi muốn.

- Cậu sẽ không hối hận chứ?

- Không!

Đêm sau, N mở tủ quần áo, chọn cho tôi chiếc váy ngắn ngang đùi. Một chiếc áo hai dây màu đen tuyền. N bắt đầu công việc trang điểm cho mình khi tôi lúng túng mặc bộ quần áo lên người. N đánh phấn mắt màu đen nhạt - màu quầng thâm, theo xu hướng thời trang gần đây. Sau đó, N trang điểm cho tôi. Bộ trang điểm trên tay N làm tôi hắt xì liên tục. Tôi không quen với mùi son phấn. Tiếng hắt xì ấy làm thứ gì đó trong N trỗi dậy hoặc thức tỉnh. N vứt bộ trang điểm lên đệm. N nhìn từng cen-ti-mét trên khuôn mặt tôi.

- Cậu không thích hợp với việc này, với cuộc sống này! Không thích hợp đâu! Cậu hãy trở về trường học, sống cuộc sống phù hợp với cậu.

Tôi nghĩ N giận tôi vì tiếng hắt xì bay bụi phấn đó. Tôi vơ hộp trang điểm, không chọn màu, cứ vội vàng bôi trát tất cả lên mặt mình. Tôi không có kinh nghiệm với những thứ này. Tôi không biết mình đang làm gì. Tôi không còn ai. Tôi chỉ còn N.

Tôi phải đi cùng N. Phải sống như N.

N gỡ hộp phấn ra khỏi tay tôi, lặng lẽ lấy khăn ướt lau đi lớp phấn trên mặt tôi. Tôi đẩy tay N ra. N cố chùi nó đi.

- Không! Tớ sẽ thích hợp với nó nhanh thôi.

Tôi nói như van nài.

- Thứ gì cũng cần thời gian mà. Cậu phải cho tớ thời gian. Tớ sẽ làm được, nhanh thôi.

Lau xong khuôn mặt tôi, N đón chiếc xe taxi đưa tôi đi. Xe rù rì chạy trong mấy con đường nhỏ, ra đường lớn. Xe không đi về phía những con đường quen mỗi tối chúng tôi vẫn thường đi. Tôi không biết N đang có ý định gì. N chỉ tay về phía bóng tối. Phía sau những tàng cây, mấy khuôn mặt son phấn đang lấp ló. Những khuôn mặt khá giống nhau. Rặt một kiểu trang điểm và ăn mặc. Quần áo hở hang khiêu gợi. Họ đưa tay vẫy vẫy những người đàn ông qua đường, khuôn mặt hơi xịu xuống khi những chiếc xe đó cứ tiếp tục lướt qua mà không dừng lại.

- Một ngày nào đó, tớ cũng sẽ trở thành như thế này. Cái khác của tớ và họ bây giờ là sự khác nhau giữa con điếm cao cấp và một con đĩ đứng đường. Cậu có hiểu không?

Đĩ. Đĩ. Điếm. Điếm. Có sự khác nhau nào giữa chúng chứ? N tự nhận mẹ N là điếm. Người ta gọi mẹ tôi là đĩ, loại *đĩ kín tiếng*. Người ta đã vùi dập cả cuộc đời ba con người chỉ bởi tiếng ấy. Bây giờ N nhận mình là điếm. Sự lặp lại sai lầm, biết trước rồi song không có ý định né tránh nó.

Tôi đọc khe khẽ trong miệng, đĩ, đĩ, điếm, điếm. Bàn tay tôi đưa lên, những ngón tay cụp lại khi miệng phát âm từng tiếng. Người lái xe nhìn tôi kinh ngạc. Rồi N bảo người lái xe taxi chở chúng tôi quay về nhà. Tôi im lặng nằm trên tấm đệm oi nồng mùi nước hoa đã bám dính từng lớp. Sáng ấy, N dúi vào tay tôi xấp tiền. Hãy về trường học. Hãy làm cho tớ thấy tự hào về cậu. Chúng ta là những phiên bản của nhau, nhưng cậu không được giống tớ. Không bao giờ được phép giống tớ. Nghe chưa? Giọng N kích động, nắm tay tôi lay mạnh, nhìn thẳng vào đồng tử mắt tôi. Tôi gật liên hồi.

Tôi đã từng hứa với mẹ, tôi sẽ làm cho cuộc sống của chúng tôi khác đi, không ai được khinh thường tôi nữa. Tôi đã lao vào học, quên hết thực tại quanh mình chỉ để chờ đợi ngày tôi được sải cánh bay đến phương trời rộng lớn hơn. Tôi sẽ trở thành người giỏi, có địa vị trong xã hội. Chẳng còn ai, chẳng còn bất cứ kẻ ngu dốt độc ác nào dám chà đạp, xúc xiểm chúng tôi nữa. Giờ mẹ tôi không còn nữa. Liệu những sự phấn đấu ấy cần cho ai, có ích cho ai?

N khẽ nắm chặt tay tôi, kể về một tháng trước đây, khi cậu ấy nằm một mình trong căn phòng lạnh lẽo, tấm ga giường trắng toát. Giây phút ấy, N nghĩ về ngày tháng đã qua, định hướng lại những sự nhầm lẫn đã xảy ra. Hành động này là hành động của một kẻ đang trôi dần xuống vực thẳm, nuối tiếc kiểm tra lại cuộc đời mình trước khi nghe âm thanh rơi tùm chạm xuống đáy vực. Không còn lối thoát nào dành cho N cả. Bỗng nhiên, khắp bốn phía N đang lơ lửng ấy vụt lên màu trắng. Phải! Màu trắng ấy là tiếng gọi. Nó đang phát ra âm thanh, ánh sáng rù quyến N. Nó xui khiến N nghĩ ngay đến cái chết. Nó đang soi đường cho N trong cõi tối tăm N đang trôi. Màu trắng tang tóc này sẽ đưa tiễn N. Nó là lối thoát duy nhất dành cho N. N đến bên cửa sổ. Từ tầng lầu thứ năm nhảy xuống, đủ để chết hay chỉ để lại thương tích vạ vật cả đời? Gió thổi thốc mái tóc. Tóc mai lòa xòa bên thái dương. N đứng chênh vênh trên thành cửa sổ, muốn nhảy xuống, kết liễu thứ tội lỗi tồn tại trong mình. Ngột ngạt quá thể! N không muốn sống cuộc sống, ngập ngụa trong sự giả dối này nữa. Mùi nước hoa, mùi mồ hôi lẫn vào nhau trong những cuộc làm tình, mùi thuốc lá, rượu nặng, mùi tinh trùng vương vãi trong bao cao su vứt lăn lóc dưới chân giường. Bồn tắm sực nức hương hoa đắt tiền, mỹ phẩm cao cấp cũng chẳng thể gột đi thứ nhớp nhúa đã hằn sâu trên da thịt. N không muốn tiếp tục như thế này. Không muốn sống bên cạnh những gã đàn ông chỉ biết đòi hỏi N, nghĩ rằng vung tiền ra là có thể có cả tâm hồn lẫn thể xác N,

xem N như món hàng trang sức lạ lẫm trong bộ sưu tập của mình. Càng không thể chịu đựng thêm bất cứ sự dối trá nào nữa.

Sự dối trá. Cậu biết không, nó tồi tệ hơn bất cứ điều gì. Thứ duy nhất còn lại của tớ chỉ là lương tri. Nhưng tớ cũng bán nó cho quỷ dữ rồi. Thật khốn nạn!

N đã tìm mọi cách, ngọt nhạt, bán cả linh hồn, thể xác mình cho quỷ dữ chỉ để kiếm thật nhiều tiền, chu cấp cho tình yêu mê muội, tội lỗi với hắn - *một thằng đàn ông bạc nhược, chẳng ra gì, không chí hướng, không tiền bạc. Không cả một lời hứa hẹn về tương lai. Sẵn sàng bóp cổ tớ khi hắn cần tiền để hút mà tớ thì không còn xu nào trong túi. Sẵn sàng đem những đồng bạc cuối cùng đi, để lại tớ nằm đói lăn lóc trong căn phòng nồng sực hôi hám. Nhưng tớ không thể dứt ra khỏi hắn. Hắn chính là kẻ đã dẫn tớ đi ăn chè khi tớ đói, thèm đến thắt ruột mùi chè ông tớ nấu. Mỗi khi nhìn thấy hắn, tớ nhớ đến những ngày quấn quýt chạy lon ton theo ông trên ngọn đồi rộng lớn. Từ nơi đó, đứng dang tay, hét thật to, đất và trời có thể nghe. Tớ cứ hét vô nghĩa như vậy thôi.*

Tớ tự hỏi tớ gắn bó với hắn là tình yêu hay gắn bó gì đó với kỷ niệm hiếm hoi của ngày tháng tươi đẹp nhất đã qua? Có thể là tình yêu, như mẹ tớ đã từng gắn bó với gã trai trẻ kia, đã vô tình hay cố ý dìm chết một gia đình. Có lẽ tớ đã được mẹ di truyền cho sự si tình khốn kiếp đó. Còn nếu là kỷ niệm, cũng chẳng sao. Ít ra, tớ còn cái gì đó để giữ lại cậu ạ! Còn cái gì đó. Cậu biết những từ ấy có ý nghĩa với tớ như thế nào không? Dù vậy, kỷ niệm dù đẹp đến đâu thì cũng mãi nằm trong thì quá khứ mà thôi. Còn hiện tại. Hiện thực này? Thật bốc mùi, rác rưởi quá thể. Son phấn, quần áo, những lời nói dối, cảm giác lo sợ mất mát, cảm giác cô độc. Tớ ao ước kết thúc tất cả. Ao ước rằng mình chưa bị cột vào cái vòng quá nhiều nút thắt không thể mở ra này. Chỉ cần tớ nhảy xuống. Sẽ chấm hết tất cả. Tớ đã không nhảy. Chỉ đơn giản là tớ không dám chắc rằng nhảy từ tầng năm này xuống đất có mang đến cái chết như tớ mong muốn không?

N cứ ngồi đó từ đêm cho đến sáng, lại đến đêm sau. Cửa phòng khóa chặt. N uống rượu, hút thuốc lá, cười như điên dại. *Cần phải định hướng lại mình chính trong lúc chấp chới lơ lửng giữa khoảng không lạnh buốt này. Cần phải làm gì đó*. Con dao cạo râu sắc bén - thứ gã để lại trong đống quần áo khi bị bắt vì tàng trữ ma túy đang nằm trong tay N. Ánh nến dịu dàng phả ánh sáng vào nó. N hơ đi hơ lại nó trên ánh nến. Lưỡi dao đỏ rực. N kéo nó ra xa ngọn nến, lại nhìn nó nguội dần. *Luôn luôn có một trò chơi do tớ nghĩ ra vào những giờ phút tưởng chừng căng thẳng nhất.*

N bước vào buồng tắm, N cởi bỏ lớp quần áo, nằm xuống. Vòi sen đang xả nước nhè nhẹ. Chỉ cần cắt đứt động mạch chủ và trong một phút, máu sẽ chảy ra. Chấm dứt ngay tắp lự. N nghĩ về mẹ. N vẫn thỉnh thoảng nghĩ về bà. Màu sơn cánh sen ấy đọng lại trong tâm trí N rất sâu. N nghĩ về bà, đã cố gắng đổ lỗi cho bà về cuộc sống hiện nay của chính mình. Dù rằng N biết, chính mình lựa chọn con đường cho mình. Tại sao không gắng học cách sống chung với sự lừa dối của mẹ? *Tại sao không gắng chịu bầu không khí ngột ngạt trong gia đình, bên người cha hụt. Bao nhiêu đứa trẻ đã sống và lớn lên với sự lừa dối triền miên, bầu không khí ngột ngạt đến mức không thở được đấy thôi. Tại sao? Tại sao N ơi? Tại sao mày lại...? Có lẽ tớ đã nhồi nhét trong đầu mình quá nhiều khát vọng về sự tự do. Khát vọng hão huyền ấy đã che mờ đầu óc tớ, khiến tớ không nhận ra rằng dù thoát ra khỏi cái lồng chật hẹp này, tớ lại sẽ bị nhốt vào một cái lồng khác.*

Tớ không thấy bất ngờ khi nghe tin gã trai trẻ đã bỏ bà đi theo đoàn ca múa nhạc về thị trấn biểu diễn. Ngay từ lúc nhìn thấy gã hát trên sân khấu, tớ đã hiểu, cuộc sống của gã là đây, mãi mãi là đây. Ước mơ cháy bỏng không thể bị tình yêu bồng bột với người đàn bà lớn tuổi hơn kia dập tắt. Gã đi. Bà chông chênh với những hoạch định về tương lai cùng gã. Bà đã bị tước đoạt đi mọi thứ. Tình yêu, niềm tin và tiền bạc. Bà không quen lao động. Đôi bàn tay sơn cánh sen kia không quen làm những công việc tay chân nặng nhọc kiếm tiền. Bà chưa từng nấu bữa ăn nào cho gia đình, chưa tự mình quét nhà bao giờ. Bà đã quen sống cuộc đời ảo tưởng của một bà hoàng bên cạnh người đàn ông cung phụng bà, nai lưng ra dâng tình yêu cho bà.

Bây giờ thì bà không thể bắt đầu với những thứ mình không hề quen. Bà chỉ có một con đường để đi. Nó đã mở thẳng ra trước mắt bà, ra mệnh lệnh cho bà đặt chân lên nó. Bà làm lại cái nghề tủi nhục đã gắn lên bà khi bà hai mươi tuổi, kéo dài cho đến ngày bà gặp cha tớ - tạm gọi là cha tớ, dù gì tớ cũng cần phải có cha. Chính bà tìm cách chấm dứt sự tủi nhục ấy và chính bà lại bắt đầu nó bởi thơ ngây tin vào tình yêu với gã. Chính bà đã vẽ con đường đi cho mình. Bà đã già rồi. Không còn trẻ trung, hấp dẫn đàn ông nữa. Thi thoảng có những gã rách bươm, đói khát, không đủ tiền vào một quán đàng hoàng có những con bé trẻ trung mười bảy, mười tám tuổi chiều chuộng mình, sẽ tìm đến bà. Những lần thi thoảng kia không đủ tiền nuôi mình, và chứng nghiện rượu nặng từ khi gã bỏ đi. Tớ vẫn gửi tiền về cho bà với cái tên nặc danh và một địa chỉ do tớ bịa ra. Chắc chắn bà biết đó là tớ. Việc ấy cũng không đem lại ý nghĩa nào cả.

Tớ đã gắng nhủ với mình như vậy, để xua đuổi ý nghĩ mình sẽ trở về nơi đó, sống với bà cuộc sống chán chường, cãi nhau ỏm tỏi và uống rượu cho đến chết.

N cứa một nhát mạnh vào đầu ngón tay. Máu nhỏ tong tong xuống bồn nước, loang dần, loang dần, nhuộm đỏ màu nước. N cứ để đó mười lăm phút, nhìn cái màu đỏ ấy, nhớ lại những màu đỏ trong cuộc đời mình. Màu kỳ kinh nguyệt đầu tiên. Màu đỏ của những chiếc quần lót đắp đăng ten diêm dúa nằm trên những thanh tre lót sạp chợ. Màu đỏ nổi bật chói lóa giữa sạp hàng đã bắt đầu mốc meo vì mấy cơn mưa.

N lấy miếng urgo dán lại ngón tay vừa bị cứa. Vết thương khá sâu. Tiếp tục đốt thêm một điếu thuốc và ngồi bên thành cửa sổ nhìn ánh sáng từ phía các cao ốc xa xa. N đã cắt một vết thương để chữa lành một vết thương khác.

- Cậu hãy để tớ được tự hào về cậu. Cậu hãy nghĩ đến tương lai, sống cho tớ và cho cậu. Nhé!

- Có lẽ tớ cần bắt đầu lại từ một điều gì đó.

N gần như gục vào người tôi. Rất rõ ràng, tôi nghe tiếng nấc N cố kìm nén.

Tôi nghe lời N. Tôi mang giấy báo nhập học đến trường, chính thức trở thành sinh viên. Mỗi tháng, N chuyển vào tài khoản cho tôi một số tiền, cho đến khi tôi tự mình xoay xở được. Hai năm, tôi sống ổn. Mặc nhiên trong đầu tồn tại câu hỏi, phải chăng cuộc sống này là phù hợp với mình? Cuộc sống như thế nào là phù hợp? Tôi đang sống cuộc sống yên bình giả tạo. Tôi sống cho tôi, cho phiên bản của N. Trách nhiệm này N đã đặt lên vai tôi, tôi không thể chối từ.

Nhưng tôi biết, tôi sẽ không bao giờ hoàn thành nốt nhiệm vụ N đã giao. Tôi là một phiên bản khác, phiên bản của chính tôi. Phiên bản còn canh cánh trong lòng hành trình chưa đi đến đích. Tôi cần đi đến X. Đó là địa điểm cuối cùng. Nơi ấy, tôi có thể tìm thấy cha tôi.

Cớ nào tôi lại đi tìm cha? Bao năm rồi?

***

Ở X. Tất cả những gì của xa xưa như bức tranh phai màu sơn đã bị thay đi, vứt bỏ vào nơi nào đó. Tôi đi tìm ngôi nhà lợp mái lá của người đàn bà gói bánh chưng vẫn dúi vào tay tôi chiếc bánh con con mỗi sáng vì thương tôi thiếu thốn, ốm yếu quá. Bà hay ho hục hặc, nhìn tôi, vuốt mái tóc tôi, chùi mũi cho tôi. Hình ảnh đó rất thực. Nó đang trở về, đâm vào tim nhoi nhói.

Tuy nhiên, khi sực tỉnh, tôi biết đó chỉ là ảo giác. Không còn nhận ra được hình ảnh nào thân quen. Không còn ngôi nhà, những con người tôi đã gặp. Không còn điều gì cho tôi biết tôi đã từng tồn tại ở đây. Xóa sạch hết. Tựa như cảnh vật, con người đã bị xóa trụi đi sau trận động đất có ngọn sóng thần ngút cao.

Tôi đứng tựa lưng vào thân cây bàng đang vào mùa thay lá. Lá xao xác rơi lẫn vào đống lá thẫm màu nằm bên dưới. Cảm giác bâng khuâng len lỏi vào trong tóc. Chút thân quen, chút lạ lẫm của người lữ hành trên đường đơn độc đan cài vào nhau. Tay tôi run run. Tôi thiếu tự tin vào sự lựa chọn của mình. Tôi không còn bình tĩnh điều khiển nó nữa.

Hành trình tôi phải đi, điểm tôi phải đến trong cuộc đời mình, rốt cục là thứ gì đây? Nó đang ở đâu giữa đời rộng lớn bao la này?

Tôi bảo người lái xe đưa tôi đến bệnh viện điên. Cú đập vào gáy cha tôi năm xưa giờ đang đập lại vào đầu tôi gây đau đớn. Tôi nói như kẻ mộng du. Người ta hỏi tôi đi thăm ai? Lại hỏi tôi đi tìm ai? Tôi đi tìm cha tôi. Cha cô tên gì, ở phòng bao nhiêu? Người y tá ngước lên nhìn tôi. Tôi không trả lời. Tôi cúi mặt. Mười lăm năm rồi, nếu cha tôi từng ở đây thì giờ cha có còn ở đây nữa hay không? Và giả sử, nếu gặp một người điên đi thất thơ thất thểu trên đường, người ta có đưa vào đây không? Người ta có dành cho người ấy một chỗ trú thân? Mà cô ơi, một cú đánh sau gáy bởi tay một người đàn bà có khiến người ta bị điên không? Tôi hỏi trong ý nghĩ rồi quay đi. Thực tế, tôi đã không nói gì. Tôi đi tìm cha tôi nhưng tôi lại sợ gặp cha. Tôi không thể nào gặp cha tôi ở đây được. Làm sao cha tôi có ở đây chứ? Người ta bảo với tôi, cha tôi ra thành phố, ở chung với người đàn bà người ta gọi là đĩ kia mà. Cú đánh ấy, cú đánh của mẹ tôi khi cha tôi lao vào bóp cổ chắc chắn không hại đến cha tôi. Chỉ là cha tôi kiếm cớ để đi.

Cha tôi đã đi. Tôi phải đi tìm cha. Tìm cha để nói với cha rằng, cha ơi, mẹ con chết rồi, em con chết rồi, và con mệt mỏi quá. Hãy chỉ cho con cách sống ở cuộc đời này đi cha.

Tôi thấy cha ngồi bên khung cửa sổ trong một ngôi nhà lạ. Ánh sáng hắt ngược đã che khuất khuôn mặt cha. Ông ngồi trên chiếc ghế bành đã sờn rách, nói âm âm gì đó không rõ ràng. Tôi đứng chôn chân bên ngạch cửa, cứ nhìn cha từ phía sau như thế. Tôi rất muốn chạy đến, xoay chiếc ghế bành kia, nhìn thẳng vào mặt cha, nói những điều tôi đã cất giữ. Tôi rất muốn la hét, kết tội và nguyền rủa cha. Nhưng tôi không làm được. Chân tôi bị chôn cứng vào ngạch cửa. Chúng đã hóa thành hai thân cây, kiên quyết bám chặt vào chỗ này. Thời gian chầm chậm trôi. Ráng chiều đổ nhạt nhòa qua ô cửa kính. Tôi chờ đợi. Tay chân tôi bủn rủn, gắng chờ cho đến khi chiếc ghế bành quay lại. Tôi tin, cha sẽ không bỏ mặc tôi thêm lần nào nữa. Tôi đang ở đây, ngay cạnh cha. Tôi đang tỉnh táo hoàn toàn, không say ngủ như đêm ấy. Cha không có quyền bỏ tôi.

Và chiếc ghế bành ấy đã quay lại thật. Từ từ vòng xoay chậm chạp về phía tôi.

Rỗng không. Không có ai ở đó. Không có bất cứ cái gì. Vụt biến nhanh. Ngôi nhà. Chiếc ghế bành. Hoàng hôn thẫm màu. Không còn lại bất cứ thứ gì. Tôi trơ trọi giữa khoảng không mênh mông. Tôi gào to. Không có ai trả lời, dù rằng suy nghĩ tôi đã cố gắng nặn ra câu trả lời, một tiếng vọng lại.

Đôi chân tôi dần dần cử động được. Tôi biết, đã hết cuộc hành trình, cảm xúc đã khô cạn.

Tôi thành trống rỗng.

Những cơn gió lùa qua tôi. Phải chăng vì gió thổi thốc vào mặt, khoét vào mắt, những giọt nước mắt đã chảy ra. Tôi đã khóc được. Giọt nước mắt chảy ra từ kẽ kín nào đó sau nhiều năm bị nhốt lại.

Tôi bấm số điện thoại gọi cho N.

- N ơi! Hình như tớ đã khóc được.

Khoảng im lặng kéo dài. Chỉ còn nghe nhịp thở gấp gáp của N tạo thành luồng phập phồng rung động trong tai nghe. Tôi không cần nghe N trả lời. Tôi chỉ cần nói. Chỉ cần nói với ai đó.

Tôi cứ để mặc mình khóc, đứng giữa con đường mịt mù khói bụi mà khóc. Tôi cảm nhận được từng hạt bụi li ti bám dính tại nơi dòng nước mắt mình vừa chảy ra. Khuôn mặt đi đoạn đường dài đã phủ lớp bụi mờ. Dòng nước mắt vì thế sẽ in lại vết trên da mặt tôi.

Tôi nhớ đến khuôn mặt N, đôi mắt to tròn hòa hợp với từng nét trên mặt. Đôi mắt N luôn tô phấn màu đen nhạt kéo rộng về phía chân mày. N không bao giờ tô màu mắt khác. Chỉ có màu ấy mới che đi được đôi mắt quầng thâm, khô kiệt, xác xơ. Không thể tô màu mắt khác. Không thể khoác lên đôi mắt mệt mỏi màu tươi tắn.

Tôi muốn nói với N, N ơi! Hãy khóc đi, rửa trôi lớp màu quầng thâm đã che kín đôi mắt cậu, tâm hồn cậu.

Và rồi tôi đi.

Tôi phải đi…

LỜI BẠT

Về Những phiên bản nằm nghiêng - cuốn sách bị từ chối nhiều lần...

Thật khó khăn về ngôn từ khi tôi ngồi đây, tự tay viết lời bạt cho cuốn sách của mình. Lẽ ra, theo lẽ thường tôi nên nhờ một nhà văn nào đó viết. Từ lâu người ta tin vào những lời nhận xét của những nhà văn đi trước về chất lượng của cuốn sách. Và dĩ nhiên, về mặt thương mại, nó sẽ giúp cuốn sách bán chạy hơn (nếu đó là những lời khen có cánh). Nhưng, lần này, tôi muốn được tự mình chia sẻ về cuốn sách của mình. Bởi tôi không biết, rồi tôi có còn thể viết cuốn sách nào nữa hay không, còn có cuốn sách nào mà khi viết ra, tôi có thể hãnh diện về nó hay không. Tôi đã chờ đợi 4 năm, mong chờ ngày được lật giở từng trang sách, hít hà mùi giấy thơm trên tay.

Tôi viết *Những phiên bản nằm nghiêng* khi đang học năm thứ hai đại học. Đó là những ngày phương Nam oi ả nồng nực và cô đơn đến tận cùng. Tuổi trẻ của tôi đã nằm mãi ở những tháng ngày ấy. Luôn luôn có một thứ gì đó trong tôi chực chờ được thoát ra ngoài. Trong căn phòng trọ rộng 15 mét vuông, thiếu khí, tối om và buồn bã đến mức khó hiểu, tôi thức trắng ngồi lạch cạch gõ bàn phím, viết rồi xóa, rồi viết. Nhiều khi đang ăn, đi siêu thị, một ý tưởng nào đó thoáng hiện ra trong đầu, tôi lập tức phải chạy về phòng viết cho bằng được. Ba tháng để một cuốn tiểu thuyết hoàn thành từ những nét bút chì viết trên giấy A4, rồi những lần chỉnh sửa. Tôi cạn kiệt chính mình. Tôi chờ đợi và hy vọng. Tôi biết, câu chuyện tôi kể sẽ tạo ra được điều gì đó với bạn đọc. Tôi biết, cuốn sách của tôi sẽ tạo nên dư luận.

Nhưng, thật kỳ lạ, điều tôi mong chờ và nghĩ rằng đã nắm chắc trong tay lại không như tôi dự đoán. 4 năm chờ đợi và 4 nhà xuất bản từ chối tiểu thuyết của tôi. Những người trong nghề nói với tôi rằng, *Những phiên bản nằm nghiêng* bị từ chối không phải vì nó tệ, mà bởi sự nhạy cảm của nó. Dĩ nhiên, yếu tố sex không phải là thứ khiến nó bị liệt vào danh sách "nhạy cảm". Khi tôi gửi bạn bè đọc bản thảo *Những phiên bản nằm nghiêng,* có người thật sự bất ngờ, ngạc nhiên và nhìn tôi bằng một ánh mắt rất khác lạ. Tựa hồ trong họ là những dấu hỏi, là phán xét rằng "chỉ có sự trải nghiệm khủng khiếp mới khiến cô ấy viết như vậy". Thậm chí, họ trở nên dè dặt với tôi, vì nghĩ rằng tôi ác như chính nhân vật "TÔI".

Tôi nhớ, biên tập viên đầu tiên đọc *Những phiên bản nằm nghiêng* là một nhà văn nổi tiếng. Cô gọi tôi đến nhà xuất bản để nói chuyện với tôi, để biết "cô gái như thế nào đã viết ra cuốn sách này?". Và cô thật sự ngạc nhiên khi tôi còn quá trẻ. Cuộc trò chuyện ấy, cô nói với tôi rằng cô rất thích cuốn sách nhưng nó quá u tối và nhạy cảm, nó khiến những người trẻ sẽ không còn niềm tin gì vào cuộc sống này khi đọc nó. Nhìn vào ánh mắt cô, tôi biết đó là niềm tiếc nuối thật sự. Nhưng cả tôi, cả cô đều không còn cách nào khác. Tôi đã chọn kể câu chuyện theo cách của tôi. Tôi không muốn thay đổi, và tôi chấp nhận số phận không may mắn của *Những phiên bản nằm nghiêng* . Chỉ có điều, tháng năm ấy, tôi không hiểu, tại sao trong việc tiếp nhận văn chương, người ta lại giới hạn rằng tuổi trẻ không nên tiếp nhận những mảng tối của cuộc đời? Tôi muốn kể về những mảng tối theo cách của tôi. Ở đó, giữa cuộc đời này, vẫn còn những cuộc đời, những trắc ẩn như thế, những phận người cần soi rọi đến tận cùng, những quá khứ cần được trút bỏ để thanh thản sống.

Ba nhà xuất bản tiếp theo từ chối *Những phiên bản nằm nghiêng* đều có chung một lý do. Họ không muốn mạo hiểm. Lần thứ tư ấy, tôi dừng lại cuộc tìm kiếm số phận cho *Những phiên bản nằm nghiêng*. Mãi 2 năm sau tôi mới gửi sách đến một đơn vị xuất bản khác. Thật may mắn khi lần này tôi đã tìm được sự đồng cảm và sự dũng cảm để cùng tôi gửi *Những phiên bản nằm nghiêng* đến độc giả. Bây giờ, tôi không còn chắc chắn hay hy vọng gì cả. Hạnh phúc, có lẽ là khi ai đó nói rằng họ vừa đọc xong cuốn tiểu thuyết của tôi.

Những phiên bản nằm nghiêng, tôi không gọi nó là tự truyện của mình. Nó là tự truyện của những mất mát, đau khổ, tổn thương cùng cực.

Và, bất cứ ai trong chúng ta cũng có thể đã từng có những ngày tháng như thế...

Phải không?

(1) Trích nguồn từ báo điện tử Vietnamnet ra ngày 4-5-2003.
(1) Trích nguồn trên báo điện tử Vietbao.vn ra ngày 5-7-2004
(*) Mẹ Teresa là nữ tu sỹ nổi tiếng thế giới vì những việc từ thiện bà làm cho người nghèo.
(*) Theo Hải Hiền (VNN)
Nhà văn, học giả Nhật (1862-1913), tác giả cuốn Trà thư (The book of Tea) viết bằng tiếng Anh xuất bản lần đầu năm 1906 tại Mỹ.
Mùng mười Tết năm Quý Dậu trùng hợp với ngày 4 tháng hai năm 1933.
Bản dịch của Ngô Tất Tố.
Hợp tác giữa Quốc dân đảng và Đảng Cộng sản Trung Quốc.
Tình hữu nghị Việt - Trung muôn đời xanh tươi (BT).
Vùng Giang Nam: Chỉ vùng đất rộng lớn phía Nam Trung Hoa, từ sông Trường Giang đổ xuống.
Quân Giải phóng Trung Quốc cuối những năm 1940 được phiên chế thành bốn Phương diện quân do bốn vị nguyên soái chỉ huy.
Tái chéng phiên âm tiếng Trung Quốc: Tạm biệt.
Quá quan này khúc Chiêu Quân Nửa phần luyến chúa nửa phần tư gia (Kiều - Nguyễn Du).
Một tên gọi khác chỉ Indonesia (B.T).
Tức Nhật Bản (B.T). .sup
Truyện ngắn Khổng Ất Kỷ, bản dịch của Trương Chính.
Truyện ngắn Trong quán rượu, bản dịch của Giản Chi.
Đặng Thai Mai, Trên đường học tập và nghiên cứu, 1961.
Đất Giang Nam: Chỉ cả miền đất phía Nam sông Dương Tử.
Câu thơ Đường: Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. (Nguyên văn: Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên. Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. Cô Tô thành ngoại Hàn San tự. Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền) trong bài Phong kiều dạ bạc của Trương Kế (B.T).
Bản dịch của Nam Trân.
Bản dịch của Khương Hữu Dụng.
Khoảng 3,5 đô la Mỹ.
(1) Khoảng thời gian 1127-1279
(2) Ba danh hiệu cao nhất của học vị tiến sĩ ngày xưa, bao gồm trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa.
(1) Yehudi Menuhin (1916 -1999), người Do Thái , một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất thế kỉ 20.
(2) Tên một tác phẩm khác của Grilne Ya.
(3) Tên tiếng Việt là Cuốn theo chiều gio, một tiểu thuyết tình cảm nổi tiếng thế giới của nữ văn sĩ Mĩ Margaret Mitchell (1900 - 1949).
(4) Cách tính điểm trong bóng rổ: Cú ném trong vòng 3 điểm được tính 2 điểm; Cú ném ngoài vòng 3 điểm được tính 3 điểm.
1) Vùng đất rộng lớn gần như nằm trọn trong nước Nga, khí hậu rất lạnh.
(1) Nghĩa là lên núi.
2) Vương Duy (701- 761): Nhà thơ, họa sĩ, nhà viết thư pháp và một chính khách nổi tiếng đời Đường (Trung Quốc).
Mark Twain: nhà báo và nhà văn Mỹ (1835-1910)
Trận đánh diễn ra ngày 21 tháng bảy năm 1798. Hai hôm sau, quân Napoléon tiến vào thủ đô Cairo của Ai Cập. Lịch sử quân sự Pháp gọi là Trận kim tự tháp (La bataille des Pyramides).
Tương truyền chính Napoléon đã cho nã đại bác phá vỡ mặt tượng nhân sư. Vì mối quan hệ đang tốt đẹp giữa ba nước bạn bè, kí giả vờ quên chi tiết ấy, không tiện kể ra đây.
Theo tin của hãng thông tấn Mĩ AP, cụ Gregorio Furentes đã qua đời tại La Habana sáng 13-01-2002, thọ 104 tuổi. (TG).
Một loại cây keo. Còn có tên là cây dạ hợp.
Nữ thần Artemis trong thần thoại Hi Lạp
Còn có tên cỏ linh lăng, các nhà nông ta quen gọi cỏ mêđi.
Yordan Yovkov (1880-1937). Phan Quang dịch. Nxb Văn học, H.1962.
Đã dịch ra tiếng Việt và tái bản nhiều lần
Franz Liszt (1811-1886), nhạc sĩ thiên tài Hungari. Ông lấy cảm hứng chủ yếu từ dân ca Hung để sáng tạo nên những tác phẩm tuyệt vời. Các nhà viết lịch sử âm nhạc nhận định: ông là người mở đường cho nhiều nhạc sĩ bậc thầy thế giới thuộc thế hệ sau như Wagner, Strauss, Prokofiev, Debussy, Ravel, Stravinsky...
(1) Nhân vật trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần.
1. Kobe Bryant là ngôi sao bóng rổ người Mỹ, hiện đang chơi cho đội Los Angeles Lakers và được công nhận là cầu thủ bóng rổ xuất sắc nhất hiện nay.
2. Corbin Bleu là diễn viên, ca sĩ, người mẫu, vũ công người Mỹ với mái tóc xù đặc biệt. Anh nổi tiếng với vai Chad Danforth trong phim High School Musical 1, 2.
3. Debut là một thuật ngữ trong âm nhạc, ý chỉ lần đầu một ca sĩ/ nhóm nhạc xuất hiện/ biểu diễn trước công chúng.
4. Tên gọi Emo bắt nguồn từ "Emotion" là một trào lưu sống dựa theo cảm xúc. Biểu hiện của trào lưu văn hóa Emo là "tôn thờ" cảm xúc chán nản, buồn rầu, rất dễ bị tổn thương của một số người thuộc lớp trẻ hiện nay
5. Valentino Rossi (16/2/1979) là tay đua xe môtô chuyên nghiệp người Italy với biệt danh là "The Doctor". Anh đang giữ kỷ lục 9 lần vô địch giải đấu Motor Grand Prix thế giới.
(1) Một nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc.
(1) Chỉ người con gái không có âm đạo hoặc bộ phận sinh dục không bình thường.
(1) Ngôi sao cô đơn.
1\. Tứ đại danh tác: Bốn tác phẩm nổi tiếng
2\. Sở Lưu Hương là một nhân vật chính trong tác phẩm kiếm hiệp của Cổ Long. Là người đẹp trai, phong lưu, thích mạo hiểm, có tài trộm cắp, trọng tính nghĩa, coi trọng công lý, thích xen vào chuyện thiên hạ, hay ra tay can thiệp vào những việc bất công, nên lúc nào cũng được người khác
3\. Đoàn Dự là vị vua thứ 16 của Vương quốc Đại Lý từ năm 1108 đến 1147. Đây cũng là một trong ba nhân vật nam chính trong tiểu

thuyết Thiên long bát bộ của Kim Dung, là vương tử nước Đại Lý, dáng vẻ thư sinh, sùng đạo Phật, ghét bạo lực, thẳng thắn, nhiều khi hơi gàn…
1\. Câu này bắt nguồn từ điển tích Khương Thái Công dùng lưỡi câu thẳng và không có mồi để câu cá, con cá nào cắn câu là tự muốn là tự muốn mắc câu. Thường hay dùng để ví về người vốn biết là cạm bẫy, nhưng vẫn cứ đâm đầu vào
2\. Tên một nhân vật trong tiểu thuyết Chúc phúc của Lỗ Tấn.
1\. Phòng Huyền Linh: (579 - 648) làm chức quan Tư mã, Tể tướng và Tể phụ dưới triều vua Đường Thái Tông. Ông còn được gọi là Lương Văn Chiêu Công. Ông là chủ biên của Tấn thư - một trong hai mươi tư bộ chính sử Trung Hoa.
2\. Trình Giảo Kim: một võ tướng của Trung Quốc. Khi đánh trận chỉ đánh được ba búa một, nếu địch không thua sẽ chạy, sau đó quay lại đánh ba búa nữa, cho nên về sau, nhân vật này được dùng để chỉ những kẻ nửa đường nhảy ra phá bĩnh chuyện của người khác.
1\. Bát đồng: tên một quân mạt chược
2\. Nhất vạn: Tên một quân mạt chượcVào lúc này, bà mối trên chiến trường đang nghiền ngẫm dãy bài được xếp nghiêm chỉnh của mình, suy nghĩ xem nên đánh quân gì.
1\. Lotia: bắt nguồn từ một cuốn tiểu thuyết của Mỹ, sau này được phát triển thành một loại văn hóa hóa ở Nhật Bản. Là từ để chỉ các bé gái.
1\. Hỏa nhãn kim tinh: Đôi mắt của Tôn Ngộ Không trong Tây du ký.
1\. Tân Bạch nương tử truyền kỳ là bộ phim chuyển thể từ một trong bốn truyền thuyết dân gian nổi tiếng nhất của Trung Quốc – Truyền thuyết Bạch Xà. Bộ phim được sản xuất năm 1992 và được coi là phiên bản hay nhất trong các bộ phim chuyển thể từ Truyền thuyết Bạch Xà.
1\. Shota: một từ có nguồn gốc tiếng Nhật, chỉ vẻ mặt đáng yêu, dễ thương của một bé trai.
1\. Tiền Chung Thư (1910 – 1998): nhà văn, nhà nghiên cứu văn học, nhà phiên dịch của Trung Quốc.
1\. ED: viết tắt của Erectile dysfunction, là bệnh liệt dương ở nam giới.
1\. Tên một tác phẩm khác của Mèo Lười Ngủ Ngày.
1\. Ý giống câu "Kỳ đà cản mũi" trong tiếng Việt
1\. Bát tự: (giờ, ngày, tháng, năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung Quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can và Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám chữ. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi "Bát tự thiếp" cho nhau, còn gọi là "canh thiếp" hay "bát tự".
1\. Đêm nay là đêm nào đây?/ Mà gặp được chàng, chàng ơi/ Chàng ơi, ơi hỡi chàng ơi / Gặp chàng thiếp phải làm sao bây giờ?
2\. Trong tiếng Trung, phát âm chữ Hạ Hà Tịch là "Xia he xi", phát âm chữ Hạ Hạ Hi cũng là "Xia he xi", chỉ khác nhau về thanh điệu. Vì vậy, nhân vật Tiểu Mộc đã đọc tên Hạ Hà Tịch thành Hạ Hạ Hi.
(1) Nguyên gốc: Greaser, chỉ những thanh niên theo trào lưu để tóc dài vuốt keo dầu, đi mô tô và tụ tập thành băng nhóm trong những năm 1950, đầu 1960. Ở đây chúng tôi dịch là Mỡ.
(2) Will Rogers (1879-1935): Diễn viên hài người Mỹ.
(3) Tiểu thuyết của Charles Dickens.
(6) Phim truyền hình những năm 1960 nói về vị luật sư cùng tên.
(7) Tiểu thuyết của Harold Robbins.
(4) Barrel race: cuộc đua tài thường dành cho nữ, trong đó người đua phải cưỡi ngựa chạy theo đường chữ chi quanh ba cái thùng trong thời gian nhanh nhất.
(5) Hank Williams (1925-1953): ca sĩ và là nhà sáng tác nhạc đồng quê người Mỹ.
(1) Ngày 12-7-1890.
(1) Tương tự Croisades, các cuộc Thập tự chinh dữ dội ở châu Âu thời trung cổ.
(2) Institut de France, thành lập năm 1795, bao gồm năm viện, trong đó có Viện Hàn lâm Văn học Pháp.
(1) Việc câu cá hồi sông Seine đã bị tòa thị chính Paris ra lệnh cấm ngay sau đó (PQ).
(2) Theo tư liệu của Viện quốc gia nghiên cứu Nông lâm ngư nghiệp Pháp.
(1) Victor Hugo, Nhà xuất bản Hàn lâm Perrin, Paris 1884, tr.1010.
(1) Một loại cải dầu.
(1) Sau cuộc tuyển cử, chức Thị trưởng Paris đã chuyển sang tay người thuộc phái tả (TG).
(1) Đại hội Vienne ra tuyên bố coi Napoléon là "kẻ thù của nhân loại".
(2) Ý mấy vần thơ rất nổi tiếng của nhà thơ Guillaume Apollinaire (1880-1918).
(1) Nu integral (tiếng Pháp): Lõa thể hoàn toàn. Live show (tiếng Anh): Trình diễn sống.
(2) Couple sur scene (tiếng Pháp): Đôi nam nữ trên sân khấu.
(3) Charles Maurice de Talleyrand, chính khách Pháp (1754-1838)
(1) Đầu đề bản dịch tiếng Pháp. Nguyên tác tiếng Anh là A Moveable Feast.
(2) Đúng tên là gỗ acajou, một loại gỗ gốc Braxin.
(3) Một nhà văn nổi tiếng, nguyên Bộ trưởng Văn hóa của tướng De Gaulle.
(4) Theo thời giá hè 2007, mỗi suất ăn theo thực đơn đặt sẵn ở đây khoảng 38 ơ rô. (PQ.)
(1) Hãng Royal Caribean Cruise Lines, liên doanh giữa Anh và Na Uy, hiện đứng thứ hai trên thế giới (chỉ sau hãng Carnival của Hoa Kì) với đội tàu du lịch thượng hạng gồm hai mươi hai chiếc, không kể bảy chiếc đang đặt đóng), năm vừa qua chuyên chở hơn hai triệu khách, doanh số ba tỉ đô la Mĩ.
(1) Dẫn theo nhà sử học E. Tarlé. Theo tư liệu tại bảo tàng thì số chết tại trận khoảng hai mươi ngàn người.
1. Nguyệt Loan có nghĩa là "trăng khuyết", Tần Quảng Phong trêu Tiêu Tinh Dã nên mới nói vậy (BTV).
1.Phan An (247 - 300) nhà văn, nhà thơ thời Tây Tấn (256 - 316) nổi tiếng là một người đẹp trai trong lịch sử Trung Hoa (BTV).
2.Thế thuyết tân ngữ là một tập tiểu thuyết bút kí của Lưu Nghĩa Khánh (403 - 444), người Nam Tống ghi chép lại lời nói và những giai thoại trong tầng lớp quý tộc từ cuối thời Hán đến thời Đông Tấn Dung chỉ thiên là chương mười bốn của Thế thuyết tân ngữ, kể ba mươi chín câu chuyện bình luận về tướng mạo, thái độ, cử chỉ của nhiều nhân vật lịch sử nổi tiếng (BTV).

3.Câu này nguyên văn trong Hán thư là 'Tần thất kỳ lộc, thiên hạ cộng trục chi' (Nhà Tần để mất con hươu, thiên hạ tranh đuổi nó). Ý nói là nhà Tần để mất thiên hạ, anh hùng khắp nơi tranh đoạt. Ở đây Lâm Nguyệt Loan muốn nói các cô gái ai cũng ngưỡng mộ và muốn có được Minh Nhật Lãng (BTV).
4.Hậu Nghệ là nhân vật trong thần thoại Trung Hoa, người đã bắn hạ chín mặt trời để đem lại yên bình cho nhân gian (BTV).
5.Nguyên tác 'Đông thị thiên nhai lưu', một câu trong 'Tỳ bà hành' của Bạch Cư Dị (BTV).
6.Vương Xương Linh (690 - 765) nhà thơ nổi tiếng đời Đường. Nguyên tác là: Lạc Dương thân hữu như tương vấn, Nhất phiến băng tâm tại Ngọc Hồ Dịch nghĩa: Nếu bạn bè ở Lạc Dương hỏi về tôi, Hãy nói với họ rằng lòng tôi vẫn thuần khiết như băng trong chiếc bình bằng ngọc (BTV).
7.Hàn Dũ (768 - 824) nhà thơ, nhà tư tưởng đời Đường Nguyên tác: Tỳ phù hám đại thụ, Khả tiếu bất tự lượng Dịch nghĩa: Muốn làm đổ cây to, con kiến đúng là không biết lượng sức mình (BTV).
8. Lý Bạch (701 -762) thi nhân nổi tiếng đời Đường, được phong là Thi tiên, các tác phẩm nổi tiếng như Tương tiến tửu, Hành lộ nan, Tĩnh dạ tư… Nguyên tác: Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức Dịch nghĩa: Đóa hoa phù dung nở trên mặt nước, Điểm to cho cảnh sắc thiên nhiên (BTV).
9. Tả Trung Nghị Công (1575 - 1626) tên thật là Tả Quang Đấu, quan ngự sử cuối đời Minh. Ông là một vị quan nổi tiếng trung nghĩa, tác phẩm tiêu biểu là tuyển tập thơ văn Tả Trung Nghị Công tập. Còn Tả Lãnh Thiền là một nhân vật tiểu thuyết Tiếu ngạo giang hồ của Kim Dung (BTV).
10. Trong tiếng Trung: Hán Việt: Tử khứ. Nghĩa: Chết, mất; Khứ tử. Nghĩa: Chết đi. Tiêu Tinh đã viết ngược hai từ này (BTV).
11. Câu thơ “Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão” có xuất xứ từ bài “Kim Đồng tiên nhân từ hán ca” của Lý Hạ (Đời Đường), hay trong bài “Giản tự Mộc Lan hoa” của Âu Dương Tu (đời Tống), sau được Mao Trạch Đông dùng lại trong bài “Nhân dân giải phóng quan chiếm lĩnh Nam Kinh”. Câu sau cần điền là “Nhân gian chính đạo thi thương tang”. Dịch nghĩa cả hai câu là: Nếu như ông trời mà có tình cảm thì cũng cảm thấy bi thương mà già đi; Chính đạo ở chốn nhân gian thực như bãi bể nương dâu. Còn câu của Tiêu Tinh Dã nghĩa là: Người không phong lưu, uổng phí tuổi xuân (BTV).
12. Hồng Nham (Nham thạch đỏ) là cuốn tiểu thuyết về cách mạng xuất bản năm 1962 của hai nhà văn Dương Ích Ngôn và La Quảng Bân, được đưa vào sách giáo khoa bậc trung học phổ thông Trung Quốc (BTV).
13. Tác giả viết là Tinh Túc lão quái trong “Tiếu ngạo giang hồ” của Kim Dung nhưng thực chất nhân vật này lại xuất hiện trong bộ “Thiên Long bát bộ” (BTV).
14. Tứ khố toàn thư: là bộ sách lớn nhất trong lịch sử phong kiến Trung Quốc, do vua Càn Long nhà Thanh tổ chức biên soạn. Từ “khốc” (lạnh) và từ “khố” phát âm giống nhau (ku) nên nói “tứ khố toàn thư” được hiểu theo nghĩa “tứ khốc toàn thư” ý chỉ vô cùng lạnh lùng (BTV).
15. Khổng tước đông nam phi là bài thơ đầu tiên trong lịch sử văn học Trung Quốc kể về một cuộc hôn nhân đầy bi kịch. Đây là một tác phẩm dân gian thời Đông Hán (BTV).
1. Một loại giấy sản xuất ở phủ Tuyên Châu (nay là Tuyên Thành, An Huy, Trung Quốc) chuyên dùng viết chữ và vẽ (BTV).
1. Ý nói cả hôn và mùa đều giỏi, tiếng Hán khi đọc lên gần giống với “văn võ song toàn” (BTV).
2. Thiên giải nhân ý: Hiểu rõ lòng người, tâm ý của người khác. Thiện giải nhân y: Giỏi trong việc cởi quần áo của người khác. Hai từ này trong tiếng Hán phát âm gần giống nhau, chơi chữ “ý” và “y” (BTV).
3. Hồi bảy mươi tư trong tác phẩm Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần nghĩa là: “Thể giữa đoan nghiêm, rào lấp phủ Ninh Quốc” (BTV).
4. Giai đoạn Nam, Bắc triều (420 - 589) tiếp theo là giai đoạn Thập lục quốc và trước nhà Tùy trong lích sử Trung Quốc, là thời đại của nội chiến và chia rẽ. Nhà Lương (502 - 557) thuộc Nam triều (BTV).
5. Chất địa kiên ngạnh ý nói tính chất của đá này vô cùng cứng rắn (BTV).
1. Vì Nguyên Thần Dạ gọi Lâm Nguyệt Loan là “em Lâm”, đây lại là Giả Bảo Ngọc gọi Lâm Đại Ngọc trong Hồng lâu mộng nên Hứa Bảo Nhi trêu cậu là Bảo nhị gia (BTV).
2. Tần Thao Ngọc: nhà thơ thời Vãn Đường. Bài thơ “Bần nữ” (con gái nhà nghèo) là bài thơ rất nổi tiếng của Tần Thao Ngọc, Nguyên Thần Dạ và Lâm Nguyệt Loan vận dụng những ý thơ trong bài thơ này để đối đáp với nhau (BTV).
3. Một con chim bay vào rừng trấn áp được tiếng kêu của trăm con khác (BTV).
4. Hai câu thơ trong bài Sinh tra tử của từ nhân Ngưu Hy Tế thời Vãn Đường. Nghĩa là “Nhớ chiếc váy màu xanh, nhìn cỏ cây xanh mướt nơi nơi mà thương xót” (BTV).
1. Đây là bài thơ Thái Cát trong phần Vương Phong, Kinh Thi. Bài thơ là lời tưởng nhớ tình nhân tha thiết (BTV).
2. Phan An tên thật là Phan Nhạc (247 - 300), tự là An Nhân, là nhà văn nổi tiếng thời Tây Tấn. Hạ Hầu Trạm (243 -291) tự là Hiếu Nhược, nhà văn, nhà kinh học thời Tây Tấn. Cả hai người đều nổi tiếng vì văn tài và dung mạo tuấn tú (BTV).
1. Một chiếc cốc và một đời trong tiếng Trung Quốc phát âm giống nhau: yi bei zi (BTV).
(1) Hội đồng Chung khảo gồm có: Nhà văn Hồ Anh Thái, chủ tịch Hội đồng Chung khảo, Ông Nguyễn Huy Thắng, phó giám đốc Nhà xuất bản Kim Đồng, Bà Lê Thị Dắt, giám đốc Dự án Hỗ trợ sáng tác cho thiếu nhi Việt Nam - Đan Mạch, Nhà văn Lê Phương Liên, Nhà xuất bản Kim Đồng, Nhà văn Phan Triều Hải
Trích 'Con yêu mẹ', thơ Xuân Quỳnh

Table of Contents